

[Vô Hạn Xuyên Không] Lâm Phong Và Lãnh Huyết

Contents

[Vô Hạn Xuyên Không] Lâm Phong Và Lãnh Huyết	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	12
10. Chương 10	14
11. Chương 11	16
12. Chương 12	17
13. Chương 13	18
14. Chương 14	20
15. Chương 15	21
16. Chương 16	22
17. Chương 17	24
18. Chương 18	26
19. Chương 19	28
20. Chương 20	30
21. Chương 21	33
22. Chương 22	36
23. Chương 23	38
24. Chương 24	41
25. Chương 25	44
26. Chương 26	46
27. Chương 27	49
28. Chương 28	52
29. Chương 29	55
30. Chương 30	60
31. Chương 31	63
32. Chương 32: Dã Lang Nghiên Cứu Nhất Bách Vấn - Phần 1	66
33. Chương 33: Dã Lang Nghiên Cứu Nhất Bách Vấn - Phần 2	77

[Vô Hạn Xuyên Không] Lâm Phong Và Lãnh Huyết

Giới thiệu

Editor : Lạc Hữu CungThể loại: Đàm mỹ, xuyên không, cổ trang. Lâm Phong là ngôi sao đang thủ vai Vô Tình trong ph

1. Chương 1

Lâm Phong tỉnh dậy, thứ đầu tiên nhìn thấy y đang nằm trên đường lớn, xung quanh mang kiến trúc cổ thời nhà Đường. Bên cạnh mọi người bao vây một vòng ăn mặc đồ như quay phim Thiếu tứ vậy.- Tỉnh dậy đi, tỉnh dậy đi!

– Người này sao tóc lại ngắn như vậy?

– Xem y phục y mặc này, sao lại kì dị thế?”Tên khốn nào đem ta đến trường quay thế này? Chắc chắn là Ron rồi!”

Lâm Phong trầm nghĩ, trong lòng hết sức bức bối. Thế là xong cơ rồi, từ nay còn đâu hình tượng anh đẹp trai nữa, đám sau này mọi người sẽ gọi y là vua ham ăn kiêu vua ham ngủ mất.- Ngô Trác Hi! Người ở đâu mau thò cổ ra đây cho ta!

Lâm Phong hồn hên gọi tên Ron.- Nhìn nhìn cái gì? Không mau đi quay đi à?

Lâm Phong rũ rũ bộ quần áo màu xám, chỉnh lại đầu tóc. Đám người xung quanh bị y quát, sợ chết khiếp chạy tản ra bốn phía.Về phần Lâm Phong, y đứng tại chỗ kêu đến nửa ngày trời cũng chẳng thấy Ngô Trác Hi đáp lời, rốt cuộc tức điên lên phải tự chạy đi kiếm.Mà kì quái là sao lại không có người nào trong đoàn làm phim đi tìm y, chưa kể cũng không có camera nữa. Y chẳng qua là lén chạy đi ngủ một tí thôi mà, chẳng nhẽ mọi người không khẩn trương đi tìm? Còn nữa, vì sao mọi người thấy y đều như thấy quái vật? Con gái thấy y cũng rụt rè đứng tránh một bên, chả nhẽ mặt y có cái gì kì lạ sao?Trong lòng buồn bức, y bước đi vô định về phía trước. Đột nhiên y va vào một người trên đường, ngã lăn ra đất.

– Bước đi kiểu gì vậy? Không nhìn à?Lâm Phong ngẩng đầu lên, thực sự tâm trạng của y bây giờ rất rất khó chịu. Nếu không tìm được người thì sao có đồ ăn đây? Mà dạ dày của y đang biểu tình âm ỉ rồi! Đúng lúc đó y thấy Ngô Trác Hi.- Ngô Trác Hi! Nói mau, có phải người vác ta đến đây không?Lâm Phong phỉ bợ trên miệng, đứng dậy túm lấy áo của Ngô Trác Hi.

– Ngô Trác Hi là ai? Còn người...” – Lãnh Huyết nghi nghi hoặc hoặc hỏi lại, nhìn chăm chú vào Lâm Phong. Người này và Vô Tình giống nhau như đúc, ngoại trừ kiểu tóc và Vô Tình sao tự dừng lại bước đi được? Máu trong người hắn chợt nóng lên.

Lâm Phong bức tức cắt đứt luồng suy nghĩ của Lãnh Huyết, nói:

– Ron! Người bốt giả bộ đi. Chính là người chứ còn ai nữa! Người mặc đồ cổ trang làm gì, hôm nay quay xong rồi cơ mà? Thôi kệ đi, ta không tính toán với người. Hôm nay chắc chắn người phải mời ta ăn tối. Ta muốn ăn! Ta đói meo rồi!

Lâm Phong vỗ vỗ vào mặt Lãnh Huyết, nói như súng máy, còn bày tỏ biểu hiện như thể ta không thèm cùng người tính toán.

– Vô Tình...

Lãnh Huyết mở miệng, trong lòng tràn đầy nghi hoặc. Người này thực sự rất giống Vô Tình, ngoại trừ hai cái chân...

– Vô Tình? Ron! Ta là Lâm Phong mà? Đây cậu nhập vai quá mức rồi hả? Tỉnh dậy mau!

Lâm Phong liên tục vỗ vào mặt Lãnh Huyết, đồng thời nói không ngừng. Khoan... Hình như có cái gì đó là lạ. Cái vết sẹo này... Tay y dừng lại trên mặt Lãnh Huyết...

Lãnh Huyết cứ để yên vậy nhìn Lâm Phong thật kĩ, rồi nắm chặt tay y đặt trên mặt mình.

– Vô Tình – Lãnh Huyết gần như bật khóc ôm lấy cổ Lâm Phong – Vô Tình, người chịu trở về là tốt rồi, có biết ta rất nhớ người không...?

Lâm Phong hoá đá...

– Vô Tình? Vậy người là...?

– Đương nhiên là Lãnh Huyết!

Lãnh Huyết ôm Lâm Phong vào lòng, chăm chú nhìn y rồi đau lòng nghĩ thầm: “Vô Tình, mấy ngày nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao y đột nhiên có thể đứng lên? Vì sao đột nhiên y cái gì cũng không nhớ? Còn cái kẻ tên Ngô Trắc Hi kia rốt cuộc là ai?”

Lâm Phong nghe mưa gió sấm chớp nổi ùng ùng trong đầu, mắt hoa mày vàng.

“Ron, à ừ, thì Lãnh Huyết, rốt cuộc đây là năm bao nhiêu? Là cái chỗ nào?”

Lòng y ngàn vạn chờ mong người kia sẽ đáp đây là Hongkong, không phải là Đại Tống. Lâm Phong mắt long lanh nhìn Lãnh Huyết, trong lòng kêu van: “Ron ơi, làm ơn đừng đùa!”

“Đại Tống Chính Hoà năm thứ sáu!”

Trời ơi, đất ơi, cha mẹ ơi! Chính xác là xuyên không rồi. Thực sự là bị đẩy đến thời đại của Thiếu tứ rồi. Lâm Phong thấy trời đất quay cuồng, tối sầm lại trước mắt rồi lặn ùng ra ngất xỉu. Lãnh Huyết vội vàng đỡ lấy Lâm Phong, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt, gọi tên: “Vô Tình...”

Ánh mắt hần hoàn toàn mất đi vẻ lãnh khốc bình thường

2. Chương 2

“Nhất định là nằm mơ, nhất định là nằm mơ!” – Lâm Phong nhắm chặt hia mắt, thì thầm tự nhủ, sau đó mở choàng mắt ra. Lúc này y đang nằm trên giường, vây quanh là một đám người mặc đồ cổ trang, dẫn đầu là một ông già tóc hoa râm. Ngoài trừ cái người tên Lãnh Huyết giống hệt Ngô Trắc Hi kia thì còn có hai nam một nữ khác mà hần chưa hết quen biết. Đầu óc Lâm Phong lập tức vận dụng cực nhanh, chẳng lẽ mấy người kia chính là người trong truyền thuyết Gia Cát Chính Ngã, Thiết Thủ, Truy Mệnh và Tuyết di? Vì sao bọn họ trông không hề giống Lâm Gia Hoa, Mã Quốc Minh, Trần Kiện Phong chút nào vậy trời? Ngoài trừ Lãnh Huyết, ai cũng là người lạ với y. Lâm Phong lần thứ hai đau lòng nhắm chặt mắt lại. Thôi xong rồi, xem ra y đã về thời nhà Tống thật rồi. Hu hu, đành chịu vậy. Y nắm chặt mắt, rồi, coi như đang đóng phim thế là được rồi. Miễn là có chỗ dung thân thôi... Chứ giờ mà lộ ra, y biết đi đâu về đâu? Đành chờ đợi đến lúc trở về vậy. Nghĩ trong lòng, Lâm Phong liền nở ra nụ cười xinh đẹp sán lạn nhất hướng về phía sáu người kia để làm quen. Kết quả là cả sáu cùng hoá đá... Rồi sau đó không hẹn mà cùng đưa tay lên dụi mắt. Nhất định là ảo giác! Nhất định là ảo giác! Người này chính là người mặt không chút cảm xúc đại sư huynh Vô Tình của Thần bổ ti sao? Quả nhiên Gia Cát Chính Ngã là kiến thức rộng rãi nhất, nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh nhất:

– Người là Vô Tình sao? Lâm Phong suy nghĩ. Nếu giờ y nói cho bọn họ là y từ năm 2007 ở Hongkong xuyên không đến đây, bọn họ có đem y ra thiêu không? Đồng thời y lại vận dụng vụ Hạng Thiếu Long xuyên không trong Tầm Tàn Ký, ráng nhớ lấy lời thoại, đầu óc vận chuyển thật nhanh rồi đáp:

– Không biết nữa. Gia Cát Chính Ngã khều Lãnh Huyết sang một bên hỏi nhỏ:

– Khi con phát hiện Vô Tình trên đường, có xảy ra sự kiện gì lạ không? Lãnh Huyết cố gắng nhớ lại, rồi đáp:

– Có vẻ Vô Tình không nhận ra ai hết. Gia Cát Chính Ngã trầm tư, lẩm bẩm:

– Vô Tình lần này trở về, không chỉ hết bệnh suyễn mà còn có thể đi lại, thực sự là quá sức tưởng tượng rồi. Ông quay lại giường nhìn Lâm Phong, hỏi:

– Vô Tình, rốt cuộc những ngày con mất tích đã xảy ra chuyện gì? Đây là lần thứ hai. Ông phân vân không biết Lâm Phong có phải Vô Tình hay không.

Lâm Phong ngẫm nghĩ, hoá ra Vô Tình thực sự tồn tại. Vậy gã Vô Tình đó rốt cuộc đi đâu? Y hoảng hốt nhớ lại hình như lúc đang ngủ y có thấy một người mặc đồ cổ trang màu trắng cũng đang ngủ, không lẽ là ảo mộng? =.=, đầu óc như bị sét đánh. Không thể nào, không thể nào? Chẳng nhẽ Vô Tình đã xuyên không đến Hongkong năm 2007 rồi sao? Không lẽ bọn họ đã bị tráo thời gian cho nhau?

như vậy hẳn không còn phải là Lâm Phong ở thời hiện đại nữa... Không còn là thiếu gia nữa, không còn cha mẹ nữa, không còn căn nhà ở trên núi nữa, không còn tiền gửi trong ngân hàng nữa, không còn trò chơi yêu thích nữa... Cái gì cũng không còn nữa. Bây giờ y về đây, không có chỉ số thông minh cực cao của Vô Tình, không biết ném ám khí, không có tí võ công nào, y phải làm sao đây? Vì sao y phải đến triều Tống này mà không phải chỉ có Vô Tình đến thời hiện tại? Làm sao bây giờ... làm sao bây giờ... Y đột nhiên có cảm giác không muốn sống, thế là nước mắt bắt đầu chảy viền quanh mắt.

Sáu người kia nhìn y rơi lệ, bất giác hoá đá lần thứ hai... Lần thứ hai cả sáu cùng dụi mắt, rốt cuộc đại sư huynh biến mất mấy ngày đã xảy ra chuyện gì?

Mười giây sau, Lâm Phong quyết định thừa nhận bản thân chính là Vô Tình. Hiện tại Vô Tình đã bị xuyên không đến Hongkong năm 2007, không ai vạch trần được thân phận của y nữa. Giờ y không nói ra, cứ để mọi người tự nhầm lẫn, còn có thể ở Thần bổ ti ăn miễn phí ở miễn phí, không chừng ngày nào đó ngủ dậy là trở về rồi. Do đó y bắt đầu vận dụng hết công suất đầu óc tìm cách... nói dối về việc biến mất.

– Ta chỉ nhớ có vị cao nhân nào đó giúp ta chữa trị đôi chân, rồi còn chữa cả bệnh suyễn cho ta nữa. Nhưng hẳn muốn ta thay đổi trang phục, còn bắt ta ăn một viên thuốc. Ăn xong thì cái gì ta cũng không nhớ nữa!

Lâm Phong vừa nói vừa làm mặt như không nhớ gì hết, sử dụng ánh mắt ngây thơ nhất hướng về phía mọi người, biểu hiện như không hề nói dối cái gì hết.

– Cao nhân kia trông thế nào?

Gia Cát Chính Ngã không hổ danh là cáo già, từng bước ép cung. Ông cảm thấy vô cùng lo lắng, một phần cho an nguy của Vô Tình, nhưng nếu kẻ này không phải Vô Tình thì càng hết sức nguy hiểm.

Lâm Phong lập tức xoay chuyển đầu óc, nghĩ đến một... vai diễn của bản thân:

– Tóc bạc, nhưng lại vô cùng cao lớn, anh tuấn hào sảng. Ông ấy hình như... họ Lại.

Y hi vọng nói trót quớt cho qua, mong mọi người không chú ý.

– Không lẽ là Y Thần Y Lại gia?

Gia Cát Chính Ngã cuối cùng hình như cũng tìm ra đáp án, nét mặt giãn ra, nở nụ cười:

– Nếu thế thì lão phu cuối cùng cũng hiểu rõ rồi.

Ồi giới ơi, hoá ra là có Y Thần Y thật! Lâm Phong trong lòng luôn miệng cảm tạ hết Như Lai sang Allah sang Jesus lại đến Ngọc Hoàng. Nhưng bề ngoài y vẫn làm vẻ mơ hồ nói:

– Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Vì sao ta không nhớ được gì hết?

– Y Thần Y là một người tính tình kỳ lạ, luôn luôn thay đổi, người trên giang hồ cũng không mấy khi gặp được. Chỉ biết hẳn tóc bạc mặt mày tuấn tú, y thuật vô cùng cao minh. Theo ta thấy có lẽ hẳn đã cho con uống Vong tình đan, khiến con quên đi mọi sự trước đây.”

Gia Cát Chính Ngã âu yếm vỗ về vai Lâm Phong. Lâm Phong lần thứ hai đầu óc hỗn loạn, nhưng lòng vô cùng kích động, ngọt ngào gọi:

– Thế thúc!... Con...

Nghe được giọng điệu này Gia Cát Chính Ngã mắt sáng như sao, lệ quang lấp lánh:

– Vô Tình, con còn nhớ ta sao?

Ai, đúng là mèo mù vớ cá rán. May thay trong Thiếu tứ ta diễn vai Vô Tình đấy. Lâm Phong cực kì sung sướng nhớ lại lời thoại trong kim, lòng cực kì tự hào về bản thân.

– Con sao có thể quên được thế thúc cơ chứ...

Lâm Phong lần thứ hai nhập mình vào vai Vô Tình, hai mắt ngậm nước, giọng nói nhẹ nhàng. Gia Cát Chính Ngã hoàn toàn bị đánh bại, cảm thấy lòng đau như cắt, đứt từng đoạn ruột khi nhìn bộ dạng kia của đệ tử cưng.

Sau đó mọi người đều đứng ra tự giới thiệu lại.

– Ta là Thiết Thủ.

Người này mũi thẳng miệng rộng, anh vũ hiên ngang. Người sao tên vậy, Lâm Phong tự nhủ.

– Truy Mệnh.

Một người râu quai nón che gần hết mặt đơn giản tự giới thiệu. Trời đất, người này là tên lừa đảo Truy Mệnh sao? Vì sao hắn trông chẳng khác gì Lãnh Huyết lắm, lại còn ít nói nữa chứ. Lâm Phong bắt giác chú ý hơn đến Truy Mệnh một chút, phát hiện người này và Trần Kiện Phong chẳng giống nhau tí nào.

– Lãnh Huyết.

Người này thì lại quá giống với tên bạn già Ngô Trác Hi của y. Lâm Phong thấy người quen trong lòng tự sản sinh hảo cảm, coi người này là người bạn đầu tiên ở triều đại Tống. Bởi thế y vô thức quay lại nhìn Lãnh Huyết nở một nụ cười thật tươi tắn.

Lãnh Huyết suýt rớt mồm xuống. Xưa nay hắn vốn thích đại sư huynh nhưng Vô Tình đối với hắn lạnh như băng. Trong mắt hắn, người ấy luôn luôn cao cao tại thượng, cực kì độc lập, chỉ có thể từ xa nhìn vào ngưỡng mộ chứ không thể chạm tới. Nhưng chẳng hiểu sao nhìn dáng vẻ tươi cười này của Vô Tình, hắn bỗng nghĩ là thực ra người này có thể chạm tới rồi. Lãnh Huyết trong lòng cực kì sung sướng, cảm thấy may mắn vì mình là người đầu tiên tìm được Vô Tình.

– Vô Tình, ta là Tuyết di.

Tuyết di bề ngoài dịu dàng, nhưng chẳng có gì đặc sắc. Lâm Phong nghĩ thầm Tuyết di này nếu không phải cùng Thiếu tử đứng đây thì e là y không nhận ra đó là Tuyết di mà cho là diễn viên quần chúng mất.

Lâm Phong nhìn ai cũng gật đầu chào hỏi, chỉ riêng với Lãnh Huyết là lộ ra vẻ tươi cười.

Và bắt đầu từ lúc đó, Lâm Phong chính thức vào vai Vô Tình.

3. Chương 3

– Thế thúc, từ lúc đại sư huynh trở về đã ngủ đủ ba ngày, sẽ không có chuyện gì chứ? Thiết Thủ lo lắng hỏi Gia Cát Chính Ngã. Gia Cát Chính Ngã xoa xoa bộ râu dài thưa thớt, nhẹ nhàng nói:

– Ta nghĩ từ có lẽ y ăn Vong tình đan rồi. Thôi thì không có việc gì chúng ta không nên quấy rối y nghỉ ngơi. Đứa trẻ này kể như cũng khổ tận cam lai rồi. Lâm Phong không để ý gì cả, chỉ nằm lăn ra ngủ đã ba ngày nay. Mục tiêu của y chỉ có một – ngủ mò đến đây, ngủ sẽ đi về được. Do đó y nhất định phải ngủ để có thể trở lại. Trong thời gian quay phim y vốn đâu có được ngủ đủ, giờ có cơ hội được ngủ, ngủ đến đã đời. Tuy nhiên ngủ mãi rồi cũng phải đủ. Y nằm trần trọc đếm cừu cuối cùng đếm được đến một vạn con mà mắt vẫn mở thao láo, bất đắc dĩ đành rời khỏi giường. Trong lòng y thở dài, thôi thì quên đi, ngủ tiếp không nổi rồi, ngủ nữa chắc phát điên lên mất. Ngủ không được, y ngồi dậy, nhào xuống bàn. Tuyết Di đã làm ít đồ ăn nhẹ cho y. Bánh hoa quế quả nhiên ăn rất ngon. Hoá ra Vô Tình và y có cùng sở thích thật. – Công tử!

Kim Kiếm và Ngân Kiếm ở ngoài cửa nghe thấy có động tĩnh liền chuẩn bị chậu rửa mặt mang vào phòng để cho Vô Tình rửa mặt. Cánh cửa vừa mở rộng, cảnh tượng đập vào mắt chính là Vô Tình đang dùng cả hai tay cầm bánh cho vào miệng. =3= nghe ầm một tiếng, chậu rơi xuống đất. Kia chính là Vô Tình công tử vô cùng ưu nhã sao? Hai tiểu đồng lòng đau như cắt, ngực thổn thức không ngừng. Lâm Phong nghe được tiếng động hoảng hốt kêu lên:

– Sao các ngươi không gõ cửa mà đã vào chứ? Sợ quá nên y nuốt luôn cả miếng bánh hoa quế vào bụng, ho sặc sụa. Kim Kiếm và Ngân Kiếm thấy thần tượng trong lòng ầm ầm sụp đổ, khóc không ra nước mắt, chết trân tại chỗ. – Thiếu chủ, mời rửa mặt. Kim Kiếm nâng khăn mặt lên cao. – Công tử, mời thay y phục. Ngân Kiếm mở rộng chiếc áo. Trong lòng hắn đau đớn không gì sánh nổi. Ôi Vô Tình nay đã bình thường trở lại, đã bước đi được. Vậy sau này làm sao có cơ hội lần mò vòng eo bé bỏng kia nữa? Làm sao có thể thấy cảnh đẹp ngày xuân nữa... Đau đớn khôn cùng, Ngân Kiếm nước mắt chảy đầy trên mặt. Lâm Phong

cũng buồn bực. Hai người kia thấy y sao tự nhiên lại tỏ ra bị thương đến vậy? Y rửa mặt, tiếp nhận y phục để mặc. Công nhận là đóng phim cổ trang cũng có tác dụng. Y phục cũng không tệ, tuyệt đối không phải loại chọn đại mà mặc. Xem ra Vô Tình ngày thường ăn ở cũng không tồi lắm, mà còn có đến hai người hầu. Mỗi tội hai người này là nam, nếu là nữ có phải tốt bằng mấy không. Trong lòng Lâm Phong thầm nghĩ, tự nhiên thấy có chút thất vọng. Ngoại trừ việc Vô Tình tóc bị ngắn ngắn, khi mặc bộ đồ trắng vào đã trở lại ngay thành Vô Tình. Khuôn diện đẹp như tranh vẽ, làn da trơn bóng trắng ngần, vóc người cao ráo đáng yêu. Không hổ là Vô Tình công tử. Kim Kiếm Ngân Kiếm lần thứ hai thấy thần tượng sống dậy. Vô Tình còn đứng lên nữa chứ. Nhìn cặp đùi thon dài xinh đẹp kia... (nuốt nuốt nước miếng). Nhìn phần chân ngắn giữa đôi chân thon dài. Ôi thần tượng, thần tượng đã sống dậy! – Thế thúc!

Vô Tình hướng về phía Gia Cát Chính Ngã mở lời. – Vô Tình, con tỉnh rồi à? Trong người không khỏe sao không nghỉ ngơi thêm đi?

Gia Cát Chính Ngã thương yêu nhìn y hỏi. Trong lòng Lâm Phong gào lên: “Đại ca à, ta ngủ ba ngày rồi, ngủ thế quái nào được nữa? Người cho ta là thần ngủ chắc?”

– Thế thúc à, con không sao! – Y dùng biểu tình của Vô Tình để nói, diễm đạm thanh tao. – Vô Tình, con đã đi lại được rồi. Thế thúc lúc nào cũng mong con có thể luyện được võ công. Con biết đó, Thần bộ ti chúng ta lúc nào cũng có nhiều kẻ thù. Lúc trước thân thể con không khỏe, chỉ có thể dùng ám khí bảo vệ bản thân. Giờ kỷ ức của con chưa hồi phục, ta thực sự vô cùng lo lắng... Gia Cát Chính Ngã thực sự lo lắng. Vô Tình năm xưa cực kì thông minh, ám khí cao minh tuy không có nội lực nhưng có thể ngày đi ngàn dặm. Còn Vô Tình bây giờ lại khiến ông lo lắng... – Hả? – Học võ à? Không nên nha! Học võ y cũng từng học qua nhưng chỉ là dạng có tiếng không có miếng, đánh võ thật thì có thể thân chứ bộ. Trong đầu Lâm Phong phiền đến độ muốn bật khóc. Y không muốn làm thần tượng tàn phế đâu nha. – Thế thúc, con... Lâm Phong dự định cự tuyệt nhưng y lại nghĩ rằng ở cái thời đại này khoa học không phát triển, y hiện tại có chân tay có sức vóc, biết đâu lại tạo ra thành tựu. Không khéo bản thân y là võ học kỳ tài ấy chứ. Tốt tí nữa lại giống Hạng Thiệu Long có thể trở thành đại hiệp lừng danh. Sau này may mắn mà trở lại được thì tên Ngô Trác Hi kia xem có bản lĩnh nào bắt nạt y trên giường nữa không? Há há, đến lúc đó thì y sẽ đè bẹp được Ngô Trác Hy. Viễn cảnh tươi đẹp hiện ra trong đầu Lâm Phong... – Thế thúc, vậy từ hôm nay trở đi luôn vậy.

Nhân thần của Vô Tình vô cùng kiên định. – Vậy con cùng các sư đệ hãy cùng nhau luyện tập đi nha.

4. Chương 4

Trong sân.

Lâm Phong chống má ngồi trên bậc cầu thang, ngơ ngác nhìn ba người kia luyện công. Mồ hôi lấm tấm đầy trên trán, ướt đầm cả sau lưng. Đây mà là luyện công sao? Là tự mình hại mình thì có á!

Thiết Thủ đang ra sức dùng hai tay đâm mạnh liên tục vào cây trụ đồng, mỗi quyền ra đều cực nặng, tựa như từng cú đập của máy san lấp, đập thẳng vào ngực Lâm Phong. Trong đầu y nghĩ hình như tim cũng thót lên thót xuống theo mỗi đập của Thiết Thủ.

Truy Mệnh thì đặt hai thanh chì trên chân, cứ thế lắc đi lắc lại. Mỗi lần nghe tiếng thanh chì đập xuống mặt đất, Lâm Phong chỉ hận không thể lập tức phế đi đôi chân của mình.

Lãnh Huyết thì khá hơn, cầm một thứ Lâm Phong không-nên-gọi-là-kiếm mà nên gọi là kiếm-chặt-củi, chém trái chém phải. Loang loáng như thế, tựa như không thấy nửa thân ảnh ở trên. Cái tốc độ cực nhanh cực mạnh vậy, phải gọi là Đại hiệp tia chớp mới đúng. Lâm Phong há to mồm nhìn, thực sự không còn giữ được dáng vẻ của Vô Tình lúc nào cũng mặt lạnh như tiền nổi nữa.

– Thiết Thủ ơi, cái này đệ luyện thế nào thế? Luyện bao nhiêu năm thì được lợi hại như vậy?

Lâm Phong nhân giờ nghỉ vầy vầy đuôi như cún con ra hỏi.

– Từ lúc mới luyện thì phải tập đâm bao cát... Chắc khoảng mười năm thì đạt được đến độ của đệ bây giờ.

Thiết Thủ hươ hươ đôi tay sắt trước mặt Vô Tình, trên tay có vô số vết thương và cả ngàn vết chai. Lâm Phong bắt đầu thấy rờn rợn, hỏi:

– Thế đệ có từng bị thương chưa?

– Nhiều ít gì cũng có mà. Nếu nói ra thì lúc bắt đầu đã gãy xương không ít lần, hơn nữa...

Thiết Thủ chưa nói xong, Vô Tình đã chạy như bay đến trước mặt Truy Mệnh hỏi về cùng vấn đề.

– Đầu tiên phải tập cho tốt công phu ở chân. Mỗi ngày trung bình đứng tấn khoảng bốn canh giờ, sau đó thì chạy một trăm dặm... Nói thẳng ra vì đệ thường hay phải chạy trốn chết nên mới học được công phu này...

Lâm Phong xanh mặt lần thứ hai.

– Lãnh Huyết à...

Lâm Phong suy nghĩ một chút rồi nghĩ mình không nên hỏi người này. Để dạy cho Tiểu Dao, trong Thiếu tứ Lãnh Huyết đã nhốt nàng vào phòng củi cho chó cắn...

Trời cao đất dày ơi... Lâm Phong hẳn biết làm sao bây giờ? Đứt chân đứt tay, còn có cảnh bị chó cắn te tua máu chảy đầm đìa nữa chứ. Nghĩ đến là thấy rùng mình ớn lạnh, mồ hôi ướt đầm chảy liên tục như tắm... Ặc... Nghe một tiếng, lần thứ hai y lặn cu đờ ra xỉu.

– Vô Tình!

Ba người kia nhìn Vô Tình ngã xuống, ngất ngây chỉ phun ra được một câu.

– Thế thúc à... con...

Vô Tình tỉnh dậy, dùng dằng vẻ diễm đam đáng yêu nhất, mắt ngấn nước phóng điện loe loe.

– Vô Tình, là thế thúc không tốt. Con cũng không nên phải vội quá, trước tiên phải giữ gìn sức khỏe, nghỉ ngơi cho thật nhiều đã... – Gia Cát Chính Ngã áy náy nói.

Hoá ra làm đại hiệp không phải là việc người thường làm được. Trong đầu Lâm Phong xoay chuyển, ta phải tìm cách kéo dài thời gian mới được.

– Xem ra có lẽ con cứ nên luyện ám khí của con lại là được. – Gia Cát Chính Ngã cuối cùng cũng tìm ra biện pháp, thông cảm đề nghị.

Ồi mẹ ơi! Trời ơi đất ơi! Ám khí á? Con bị cận loạn viễn mà trời ơi!~ Lần thứ hai Lâm Phong lặn quay ra đất hôn mê bất tỉnh.

5. Chương 5

“Công tử, Tang y sư đến thăm người này!”

Lâm Phong hiện đang làm bộ dạng ăn rồi ra vẻ đang ngủ trên giường suốt hai ngày nay. Hoá ra là có bác sĩ Tang thật, Lâm Phong thở dài, sao nội dung y chang như trong phim vậy. Có điều hẳn có phải là Vô Tình thật đâu.

“Nói rằng ta đã ngủ rồi!”

Lâm Phong dùng tốc độ ánh sáng rời khỏi món bánh trên bàn, chui tọt vào trong chăn.

Một lúc sau bên ngoài cửa có tiếng gõ cửa:

“Vô Tình, muội là Chỉ Nghiên đây!”

Người gõ cửa rõ ràng là Tang Chỉ Nghiên, làm sao không mở cửa ra được? Lâm Phong cố ý giả như không lên tiếng nhưng Tang Chỉ Nghiên đã mở cửa bước vào. Cái cô này da mặt dày thế? Lâm Phong thở dài, đành vác bộ mặt Vô Tình lên mặt. Nhắm mắt! Nằm im!

Lâm Phong từ từ cảm nhận được có người chậm chậm bước về phía giường y, đưa tay nắm lấy cổ tay y để bắt mạch. Y đành mở mắt ra. Cái cô Tang y sư này thật là...

“Chỉ Nghiên?”

Vô Tình hé ra đôi mắt sáng song lanh, lông mi dài khê chớp, dáng vẻ dường như hơi xấu hổ.

“Vô Tình, huynh đã khoẻ chưa? Huynh còn nhớ muội không?” – Tang Chỉ Nghiên hỏi, nét mặt hây hây đỏ

Nhớ kỹ người mới lạ ấy, chính người tự nói tên ra còn gì? – Lâm Phong trong lòng tự nhủ cô này ngổ quá, trở mặt ra đánh giá Tang Chỉ Nghiên. Đúng là nữ gián điệp nha, trông có vài phần xinh đẹp đó, mắt loan mày phụng, mắt hạnh nhân, mũi dọc dừa, môi anh đào, so với Từ Tử San đóng vai chính với y còn xinh hơn. Thảo nào mà Vô Tình thông minh là thế cũng bị nàng ta dắt mũi, biến IQ từ trên 180 về còn có âm.

Có điều Lâm Phong y từ ngày ra đời đến nay gặp đâu ít mỹ nữ, đẹp hơn còn gặp qua nữa là. Hơn nữa cô gái này lòng dạ không tốt, tự trong lòng y đã có ý ghét bỏ mười phần.

“Ta không sao, muội đến đây làm gì?” – Vô Tình dùng nét mặt nhàn nhạt nhìn nàng, đưa tay đẩy xa tay nàng ra.

“Muội... muội lo lắng cho huynh”

Tang Chỉ Nghiên cúi đầu e thẹn khiến Lâm Phong muốn nôn vọt ra. Rồi sau đó y đột nhiên ho sù sụ khiến Tang Chỉ Nghiên lo lắng vội vàng dùng tay toan nắm lấy tay y xem mạch, có điều y tránh kịp, rút tay về giấu trong chăn.

“Bệnh suyễn của ta khỏi rồi... chỉ là sặc nước thôi!”

“Muội không an tâm...” – Tang Chỉ Nghiên buồn bã trong lòng. Trước đây Vô Tình đâu có đối với nàng như thế? Y đối với nàng vừa không dịu dàng vừa xấu hổ, lẽ nào mỹ nhân kế của nàng đã thất bại rồi sao? – “Có phải huynh đã quên hết rồi không? Vô Tình...”

“Ồ.” – Vô Tình nói như đinh đóng cột, trong lòng nghĩ thầm “Chơi chiêu này với ta hả? Còn kém xa.”

Tang Chỉ Nghiên đi về rồi, Vô Tình cuối cùng cũng phải chui ra khỏi giường. Y không biết làm gì, đành thử tập phóng ám khí. Y có nghĩ hàng trăm hàng triệu lần cũng không dám tin tư thế ném ám khí y tập hồi đóng Bối y và Thiếu tứ lại khiến Gia Cát Chính Ngã phải há to mồm thề.

“Vô Tình, con còn nhớ cách phóng ám khí sao?”

Đáng tiếc có tiếng không có miếng, y ném phát nào lệch phát đó. Bĩa không ném trúng, y một phát ném trúng chung tổ yến Tuyết Di đang bê từ trong nhà đi ra. Tuyết Di thấy ám khí bay đến hất văng cái chung ra, sợ quá cũng hôn mê bất tỉnh lập tức.

T-T Lâm Phong cúi xuống ngó chân. Gia Cát Chính Ngã đau đớn đến xanh mặt, sau nửa ngày tránh né đành khuyên Vô Tình: “Con không nên nóng ruột... Cái gì đến sẽ đến...”

Trong lòng ông già thở dài tuyệt vọng. Làm sao sau này Vô Tình còn làm thống lĩnh được nữa, chẳng nhẽ lại một đời mất hết võ công, thành một kẻ vô danh sao? Chẳng nhẽ ông không được an hưởng tuổi già đi du sơn ngoạn thủy sao? Càng nghĩ lòng càng đau đớn, Gia Cát Chính Ngã lụ khụ vào buồng trong, lòng phiền muộn không gì sánh được.

6. Chương 6

Đúng là chán muốn chết. Lâm Phong cảm giác bản thân sắp chết buồn đến nơi rồi. Do đó y bèn xin Gia Cát Chính Ngã cho y ra ngoài tuần tra, còn nhấn mạnh là muốn nhớ lại mọi chuyện trước kia, không để thế thúc lo lắng nữa. Gia Cát Chính Ngã nghe được vậy thì sướng như điên, cuối cùng Vô Tình cũng giác ngộ rồi. Nếu Vô Tình có thể sớm lấy lại kí ức thì Gia Cát Chính Ngã ông sẽ được dễ dàng nhiều, chí ít cũng đỡ tổn thọ vài tuổi vì ám khí của y.

“Vậy hôm nay con và Thiết Thủ đi tuần tra nha!” – Họ Gia Cát an bài.

“Không, con muốn đi với Lãnh Huyết!”

“Cũng được! Lãnh Huyết võ công cao nhất trong ba người, nếu có gì xảy ra ta cũng yên tâm hơn” – Họ Gia Cát gật gù, xem ra đầu óc của Vô Tình cũng không phải bị ngu hoá, vẫn kiếm được người mạnh nhất.

Thực ra Lâm Phong chỉ tính toán như sau: Thiết Thủ có Lam cô nương, trong phim mỗi lần cùng y đi làm việc, Lam cô nương chắc chắn sẽ bỏ đến. Như thế nếu chẳng may xảy ra chuyện gì thì Thiết Thủ phải bảo vệ Lam cô nương trước, còn y tính sau. Còn Truy Mệnh chỉ có bản lĩnh dùng khinh công chạy trốn chết chứ cứu người cái gì không. Trong số ba người chỉ có Lãnh Huyết là có tính bảo đảm cao nhất.

“Vô Tình công tử đứng lên được rồi kìa” – Người trên đường kinh ngạc nhìn.

“Đó có phải người hồi gì nằm giữa đường cái ngủ không? Hoá ra là Vô Tình công tử của Thần Bộ ti sao?”

“Hoá ra Vô Tình công tử đẹp trai đến vậy nha!”

...

Vô Tình đi đến đâu, đường đó liền tắc cứng. Một đám người đi theo y, ai cũng hoan nghênh y như hệt hồi còn làm Lâm Phong ở thời đại của y. Được nhiều người ủng hộ thế, y bất giác nhếch mép đúng 15 độ, tạo dáng của một người từng đối mặt với vô số Fans mà cười.

“Vô... Vô Tình công tử... đang... cười” – Mọi người đều hoá đá... có đúng hay không thời tiết thay đổi, mau mau về nhà thu dọn quần áo mau! Rồi tất cả mọi người đều bỏ chạy thục mạng. Còn về phần Lâm Phong, y nghĩ thầm chẳng nhẽ đáng cười của y khó coi lắm sao?

“Hặc hặc” – Lãnh Huyết cúi đầu ho khan. Đây là đoạn đường tuần tra khó nhất mà gã từng đi qua. Gã và Truy Mệnh đi tuần tra, có bao giờ có nhiều người đến xem thế đâu. Bây giờ thì đủ loại người đứng xem trên đường.

“Ron, à Lãnh Huyết, người không sao chứ?” – Lâm Phong luôn luôn tràn đầy hảo cảm với Lãnh Huyết.

“Ron?” – Lãnh Huyết chau mày.

“Mứt quả? Ta phải ăn!”

“Bánh hạnh nhân? Ta phải ăn!”

“Bánh nướng? Ta phải ăn!”

“Bánh đường? Ta phải ăn!”

Lãnh Huyết hầu như không thể ngăn cản kịp. Anh chàng ham ăn Lâm Phong tựa như Mimi phóng vọt về phía đám người buôn bán quà vặt, mắt sáng như sao.

Lãnh Huyết thực sự không biết nói gì. Ồi dời ơi, kia thực sự là Vô Tình trong lòng gã vẫn nhưng nhớ sao? Kết quả là Lãnh Huyết đành móc hết tiền thưởng tháng này của y ra để Vô Tình háu ăn mua quà vặt. Vô Tình đi tuần, miệng nhai mứt quả, trong lòng ôm một đồng đồ ăn vặt, để kè cho Lãnh Huyết ôm một đồng cũng to không kém. Thấy thế, Vô Tình trên mặt lần thứ hai hiện ra nét cười hạnh phúc.

7. Chương 7

Lâm Phong tập ném ám khí lần thứ N, tự dưng ném trúng mục tiêu.

“Mèo mù vớ cá rán” – Truy Mệnh đi ngang qua, lạnh lùng nói – “Thế thúc tìm huynh.”

Mèo mù đâu? Người ta bị cận thị một bên, viễn thị một bên, loạn thị cả hai mắt thôi chứ bộ. Lâm Phong bắt đầu dĩ cưỡi đầu, theo Truy Mệnh vào thư phòng của thế thúc.

“Gần đây ở thôn Thiên Thạch có phát sinh sự kiện quan viên bị mất tích kỳ. Ta giao vụ án này cho bốn con” – Gia Cát Chính Ngã ra lệnh – “Vô Tình, lần này hành động do con phụ trách”

Họ Gia Cát nghĩ cả đêm qua, cuối cùng quyết định giao vụ việc cho Vô Tình xử lý. Ông muốn xem chỉ số thông minh của Vô Tình có phải bị thoái hoá thật hay không?

“...” – Vô Tình đứng im như phỗng, nhưng trong mắt người khác biểu tình khuôn mặt này lại rất bình thường. Lý do vì chiêu bài của Vô Tình chính là làm vẻ vô tình. Gia Cát Chính Ngã rất hài lòng với biểu hiện này của Vô Tình.

Thôn Thiên Thạch? Là cái chỗ mà bà già giả làm Nữ Oa nương nương giả thần giả quỷ đúng không? Trong lòng Lâm Phong sướng như điên. Ra là y vốn đã nhận ra các sự kiện và địa phương xảy ra các câu chuyện trong Thần Bộ ti đều khớp với nội dung của vở kịch. Nhưng cái làm y lo lắng chính là bốn người họ sẽ đối mặt với quân Kim ở cảnh cuối, cảnh sinh tử đó không biết cuối cùng sẽ ra sao. Thế nhưng y cũng chẳng thể làm gì, chỉ biết cầu trời cho đến đoạn đó thì y đã được xuyên không về lại thời hiện đại rồi.

Hôm sau, nhóm bốn người bắt đầu lên đường. Tóc của Lâm Phong đã dài ra nhiều, giờ có thể buộc túm đuôi gà ở sau lưng một chút, càng ra vẻ phiêu dạt tuấn tú khiến không ít người qua đường phải liếc mắt nhìn.

Có điều đi được mười dặm đường, Vô Tình đã thở hồng hộc.

“Nghỉ ngơi một chút được không?” – Vô Tình lên tiếng hỏi ba người kia.

Hiện tại y chỉ ước giá mà biết bị xuyên không thì y đã ngủ cùng một cái xe đạp, ít ra không cần đi bộ. Hoặc kiếm một đôi giày thể thao cũng được. Chẳng biết giày của y đã bị ai đem bỏ đi đâu rồi. Người thời cổ thật sự là mệnh khổ mà, bít tất là vải bố, đến giày cũng là vải bố, đường đi thì toàn đá... Không được, về nhà y nhất định phải tìm Tuyết Di hỏi về đôi giày của y mới được.

“Vô Tình thân thể yếu đuối, chúng ta cũng nên nghỉ ngơi một chút đi.” – Thiết Thủ đề nghị. Lãnh Huyết tiếp lời: “Tôi đi kiếm nước uống.” Truy Mệnh cũng ngừng chân.

Vô Tình kiếm một khối đá đặt mông xuống, không cần giữ hình tượng gì cứ thế cởi giày ra. Y đau khổ phát hiện ra cả bàn chân đã bị sưng phồng lên. Dù gì người ta cũng là thiếu gia, có mấy khi phải đi bộ khổ sở thể này đâu, âm thầm tự cảm thương cho chính mình.

“Uống nước đi!” – Lãnh Huyết chẳng biết từ bao giờ đã đến bên cạnh Vô Tình, nhẹ nhàng cầm chân y đưa lên nhìn.

“Vô Tình, mấy chục năm nay huynh chưa bao giờ đi đường, lần đầu tiên đi xa như vậy. Đường còn dài, để ta cõng huynh.” – Lãnh Huyết nói khiến Vô Tình chợt ửng hồng hai má. Vì sao y thấy tính cách của Lãnh Huyết trong phim và ngoài đời lại khác xa nhau thế này?

Vì vậy Lâm đại thiếu của chúng ta không chút khách khí ghé vào lưng Lãnh Huyết, hai chân đung đưa, trong đầu nghĩ thầm “Ngô Trác Hy, ta không bắt nạt được người thì ta bắt nạt kẻ giống người cũng được!”

Tới nơi Lãnh Huyết hạ Vô Tình xuống, thầm nghĩ Vô Tình ăn nhiều như vậy mà người vẫn nhẹ bồng. Chắc khi nào trở lại kinh thành gã phải kiếm thêm công việc gì đó để mua thêm đồ ăn cho Vô Tình ăn mới được.

8. Chương 8

Đến nơi lạ như vậy à? Có nhầm không? Lâm Phong đang nằm úp sấp rất thoải mái trên lưng Lãnh Huyết, không sung sướng gì đành nhảy xuống.

“Chúng ta đi đến Phụng cực trước” – Vô Tình nói.

Bốn người vừa đến Phụng cực, Tư mã đại nhân đã rạng rỡ nói: “Các vị thần bộ đến thì tốt rồi. Có điều Phụng đại nhân đã bị mất tích rồi.”

Nhìn vẻ mặt đang tươi cười chuyển phắt sang bi thảm, Lâm Phong thầm nghĩ người này biến hóa sắc mặt nhanh vậy, không đi làm diễn viên cho TVB cũng uổng.

“Thiết Thủ, ngươi và Truy Mệnh đi vào thôn Thiên Thạch giải quyết các tình huống, ta và Lãnh Huyết ở đây tra cứu tư liệu trong Phụng cực.”

“Hà? Đệ và Truy Mệnh à?” – Thiết Thủ cười khở. Hắn nghĩ đầu óc mình đã chậm chạp, còn phải cùng Truy Mệnh đi. Thực ra trong lòng Thiết Thủ trừ Vô Tình ra những người khác và bản thân hắn đều chỉ là sinh vật đa tế bào mà thôi.

“Không được, bình thường luôn là ta và Lãnh Huyết làm một tổ mà!” – Truy Mệnh phản đối, hắn cũng không thích Thiết Thủ. Truy Mệnh là người thông minh, biết Lãnh Huyết võ công lợi hại còn hơn Thiết Thủ, chưa kể Thiết Thủ phản ứng chậm chạp, khi làm việc chung phải ngồi giải thích từ đầu đến đuôi. Truy Mệnh tuy thích nói nhưng với Thiết Thủ phải nói rất nhiều, giải thích rất cặn kẽ. Có lúc giải thích đến nát cả nước ra mà Thiết Thủ vẫn chưa hiểu. Do đó nói chuyện với Thiết Thủ là công việc hết sức đau khổ cho Truy Mệnh.

“Thế thúc giao chuyện này cho ta phụ trách, có phải ta nói các người không nghe không?” – Vô Tình nhếch lông mi, tạo dáng lạnh lùng, vô cùng có lực uy hiếp.

“Vâng, đại sư huynh” – Hai người không cam tâm tình nguyện nhưng đành gật đầu.

Vô Tình ngay giây tiếp theo hơn hử nở nụ cười tươi như hoa. Đây là một người sao – Thiết Thủ lẫn Truy Mệnh đều méo cả mặt.

Hai người kia đi rồi, Vô Tình ngồi trong Phụng cục vùi đầu vào ăn. Đi cả ngày đường, bụng y đã đói meo rồi. Lãnh Huyết nhìn Vô Tình ngồi gặm đùi gà, không nhịn được hỏi:

“Vô Tình, có phải chúng ta cũng lên đường tìm đầu mối luôn không?”

Vô Tình thản nhiên tiếp tục gặm đùi gà, nói: “Vội gì, chờ Tiểu Dao tới là được rồi.”

“Tiểu Dao? Huynh quen Tiểu Dao?”

“Ừ, Tiểu Dao? Không quen lắm” – Vô Tình tiếp tục ăn, giả bộ không biết gì hết.

“Đệ và Tiểu Dao hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra!” – Lãnh Huyết vội vàng giải thích, sợ Vô Tình còn nhớ chuyện của gã và Tiểu Dao.

“Really?” – Vô Tình hờ hững đáp, tiếp tục đại chiến đùi gà.

“Là sao?” – Vô Tình nói gì gã nghe không hiểu, có khi nào là cổ văn không? Nhất định khi về Lãnh Huyết phải hỏi thế thúc xem “điểm giải” có nghĩa là gì.

“Vô Tình, chúng ta đi trên đường này đã được ba nén nhang rồi.” – Lãnh Huyết không giải thích được vì sao ăn xong Vô Tình lại đòi đi ra đường này, vòng vo cũng được một lúc rồi.

“Đói quá đi, có gì ăn không?” – Vô Tình ngồi phệt xuống đất, không hề để ý đến vệ sinh tối thiểu.

Lãnh Huyết lấy trong người ra một ít bánh hoa quế. Lâm Phong vui sướng đón lấy. Đồ ăn ở Phụng cục đúng là số 1.

Một con chó vàng xuất hiện. Lâm Phong mở thật to mắt lên, đưa tay vẫy:

“A Hoàng, lại đây!”

“Vì sao y lại gọi A Hoàng chứ không gọi tên gì khác?” – Lãnh Huyết nghi hoặc thầm nghĩ. Càng ngày gã càng không hiểu nổi Vô Tình. Có lẽ nào thiên tài đều như thế này? Có lúc rất ngốc nghếch, có lúc lại như hiểu rõ mọi chuyện trong lòng bàn tay.

A Hoàng hiển nhiên không thêm chú ý đến Lâm Phong, còn cố ý xoay mông lại vẫy đuôi trêu tức Vô Tình. Vô Tình cau tiết, nói: “Lãnh Huyết, người gọi nó đi.”

“Ta?”

“Chó nhà người, người không kêu ai kêu?”

“Chó nhà ta?” – Lãnh Huyết không hiểu được, gã là cô nhi không cha không mẹ mà? – “Vô Tình”

“Ai kêu người gọi Vô Tình, gọi A Hoàng đi!” – Lâm Phong trừng mắt nói

” A Hoàng?”

Con chó vàng vừa nghe Lãnh Huyết gọi, xoay người lại nhìn Lãnh Huyết rồi nhảy vọt tới. Lãnh Huyết thấy tình thế cấp bách, toan đưa dao lên chém nhưng con chó vàng đã ngoan ngoãn vướn lưỡi liếm liếm tay gã, đôi mắt đen tràn đầy tình cảm. Chẳng hiểu sao Lãnh Huyết lại mềm lòng, vuốt ve cái đầu mềm mềm của nó.

“Đợi tí chúng ta theo nó đi” – Vô Tình nhắc nhớ Lãnh Huyết, nhưng y đang lấy làm lạ sao chưa thấy Tiểu Dao xuất hiện.

Con chó vàng quả nhiên nghe lời, đưa Vô Tình và Lãnh Huyết đến một ngôi nhà tranh cũ nát.

Vô Tình đẩy cửa vào, bên trong không có ai, trên tường treo cung tên, xem ra là nhà của một thợ săn. Vô Tình kéo tay Lãnh Huyết ngồi xuống, nói: “Chúng ta ôm cái cung này chờ thổ đến.”

Lãnh Huyết không hiểu được, nhưng cũng không nghi ngờ Vô Tình, im lặng ngồi xuống bên cạnh Vô Tình.

Lát sau có tiếng người đẩy cửa, một đại hán trung niên chạy vào hét lên: “Á à, có kẻ trộm!”

“Hở, đổi diễn viên rồi à?” – Lâm Phong nghĩ thầm đáng nhẽ phải là Điền tẩu xuất hiện chứ?

Lãnh Huyết đứng trước mặt y che chắn, giương dao trước mặt người kia. Người kia sợ quá lùi lại. Vô Tình vội nói:

“Chúng ta không phải người xấu, chúng ta đến tìm người. Điền tẩu đâu rồi?”

“Điền tẩu? Điền tẩu nào? Trong thôn ta có đến mười mấy Điền tẩu. Đây là thôn họ Điền mà.” – Người kia đáp

T-T, khó trách sao y tìm không ra được Tiểu Dao, hóa ra là nhầm phương hướng. Chỗ này là Điền thôn giáp ranh với thôn Thiên Thạch.

9. Chương 9

Lâm Phong buồn phiền, tiếp tục đi tìm. Lãnh Huyết hiếu kì hỏi thăm:

“Rốt cuộc huynh đang tìm ai? Đợi ai?”

“Tiểu Dao!” – Lãnh Huyết thấy xa xa có một cô gái dịu dàng vuốt ve một con chó vàng không khác con bạn này lắm.

“Người gọi A Hoàng lại thử xem sao?” – Lâm Phong mắt loé sáng, lần này mà còn không giống nội dung phim thì khi nào về đến Hongkong y nhất định chửi cho biên kịch một trận. Vì sao biên kịch không chịu viết rõ thời gian và địa điểm con chó vàng kia và Tiểu Dao xuất hiện chứ?

“Lại gọi?” – Lãnh Huyết bất đắc dĩ đành làm – “A Hoàng”

Sao con chó nào cũng tên là A Hoàng vậy?

Con chó lớn khoái trá ngoe ngoáy đuôi loạn cả lên nhằm hướng Lãnh Huyết đi tới. Lâm Phong thầm nghĩ trong lòng Lãnh Huyết đích thị do sói nuôi lớn, họ hàng nào của gã cũng thích nhào tới làm thân.

“Lãnh Huyết đại ca” – Tiểu Dao cũng nhận ra Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết khôi phục vẻ trầm mặc lạnh lùng. Gã không muốn Vô Tình hiểu lầm.

“Tiểu Dao, người sao lại ở đây?” – Lâm Phong hỏi.

” “Vô Tình đại ca, huynh quả nhiên là đi được rồi.” – Tiểu Dao nhìn Vô Tình, nét mặt ửng đỏ. Hoá ra Vô Tình đứng lên được lại cao to thế. Vô Tình cười xã giao bày tỏ lòng cảm ơn, Tiểu Dao liền không rượu mà say.

Đây là Tiểu Dao sao? Nếu không phải ăn mặc sang trọng thì... – Lâm Phong trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên là giống hệt với Tuyết Di, đều thuộc dạng diễn viên quần chúng. Thảo nào mà Lãnh Huyết không thích nàng ta.

“Ồ đây rất nguy hiểm, cô mau về nhà đi!” – Tình cách hiền lành của Lâm Phong phát tác.

“Vô Tình đại ca, huynh có biết huynh mất tích mấy ngày khiến muội và LãnH Huyết đại ca vô cùng lo lắng không?” – Tiểu Dao hướng về phía Vô Tình tỏ tình ý. Ai bảo nàng ta mê Lãn Huyết chứ. Người nàng ta thích là Vô Tình cơ!

“Ừ, nghe lời ta đi!” – Vô Tình khuyên nhủ.

“Muội lát nữa sẽ về.” – Tiểu Dao si khóc ngấm khuôn mặt đẹp trai của Vô Tình, trong lòng thầm than thở sao nam nhân này lại đẹp hơn cả mình thế. Dĩ nhiên là Tiểu Dao không hề đưa mắt nhìn về phía Lãn Huyết một cái nào.

Lâm Phong nhìn ánh mắt si mê của Tiểu Dao, trong lòng thầm sợ hãi. Ồi giời ơi, biên kịch có phải nhầm không vậy? Sao cái ánh mắt Tiểu Dao nhìn y có mùi vị như là con mồi nhìn món ngon vậy trời? Cô ta là bồ của Lãn Huyết mà? Thật là loạn rồi, loạn quá rồi!

Đuổi được Tiểu Dao đi rồi, Lãn Huyết mới hỏi Vô Tình:

“Giờ chúng ta đi theo con chó này phải không?”

“Ừ” – Vô Tình gật đầu

A Hoàng đi tới một gian nhà tranh cũ nát liền dừng lại. Bên trong nhà có một nữ nhân trung niên đi ra, trông rất xinh đẹp, không giống thôn dân tí nào. Lâm Phong thầm nghĩ: Biên kịch của nhiên không đáng tin cậy!

“A Hoàng, người về rồi!” – Nữ nhân kia ngẩng đầu lên, thấy Vô Tình và Lãn Huyết – “Nhị đệ, em dâu, các em cũng về rồi!”

“Em... dâ...u?” – Vô Tình trầm mặt xuống. Y là đàn ông, là đàn ông mà! Nhìn sang phía Lãn Huyết, thấy mặt y ánh lên tia hớn hở.

“Vào nhà ngồi đi, nhị đệ, em dâu!” – Nữ nhân kéo tay hai người vào nhà. Lâm Phong trong lòng cuồn cuộn gào thét: Ta không phải em dâu của bà nha!

Đó là nơi Lãn Huyết sinh ra nhưng đáng tiếc gã không còn nhớ rõ.

“Nhị đệ, đây là món đồ đệ tặng cho Tiểu Khí này. Đệ và em dâu lúc rời thôn quên không mang theo.”

“Nhị đệ, đệ có nhớ miếng ngọc bội gia truyền của nhà ta không? Đệ một cái, ta một cái, đệ có nhớ không? Đệ muội, đây là lễ vật cho muội!” – Nữ nhân trung niên móc ra một cái vòng bạc đặt vào tay Vô Tình.

Nhìn nữ nhân trước mặt, Lãn Huyết mơ mơ hoặc hoặc không biết chuyện gì xảy ra. Vì sao con chó nhà bà ta lại nhận ra gã, vì sao bà ta lại có miếng ngọc bội giống hệt gã có? Còn con ngựa gỗ kia nữa. Ký ức bốn tuổi hình như loáng thoáng bay về.

Lâm Phong nhìn biểu tình của Lãn Huyết từ kinh ngạc chuyển qua mơ hồ, bất giác cảm động, đưa tay nắm lấy tay Lãn Huyết. Y biết thân thể của Lãn Huyết vô cùng đáng thương. Lãn Huyết bị Vô Tình nắm tay, trong lòng thầm nghĩ cho dù có chuyện gì xảy ra cũng được, hiện tại chỉ cần nắm được tay Vô Tình không buông là sẽ an ổn. Gã biết Vô Tình đang lo lắng cho gã.

“Cái này trả cho người” – Lâm Phong đem vòng tay đặt vào tay Lãn Huyết.

“Bà ấy đưa cho huynh thì là của huynh rồi.” – Không hiểu vì sao Lãn Huyết rất thích Điền tẩu gọi Vô Tình là em dâu, trên mặt lộ ra nét tươi cười. Lâm Phong phát hiện nụ cười của Lãn Huyết rất đẹp, ấm áp như gió xuân về thổi tan chảy băng lạnh ngàn năm.

“Điền tẩu, bà có thể đưa chúng tôi đến thạch lâm không?”

“Em dâu, em muốn đi à?”

Lâm Phong nghe Điền tẩu gọi là em dâu, mặt dài ra. Y có chỗ nào giống con gái chứ?

“Các em muốn đi, ta đưa các em đi!”

“Ồ đây là được rồi!” – Điền tẩu chỉ xuống mặt đất?

“Hả?” – Khoan! Nội dung phim rõ ràng là Điền tẩu đem hắc, Truy Mệnh, Lãnh Huyết, Thiết Thủ và Lam Nhược Phi đến cửa động cơ mà? Sao bây giờ chỉ đến bìa rừng Thạch Lâm rồi bắt bọn hắc tự tìm chứ?

“Điền tẩu, ta muốn tìm một cái động” – Lâm Phong lấy thiện ý ra nhắc nhở.

“Là đây rồi, nhưng bên trong ta chưa từng vào” – Điền tẩu làm vẻ khổ sở.

Trời ơi – Lâm Phong lùi lại một bước – Bình thường không phải trong xe có GPS thì y mù đường à.

” Chúng ta có lẽ nên về chờ tin tức của Thiết Thủ và Truy Mệnh” – Vô Tình nói.

Lãnh Huyết lặng lẽ làm theo. Kỳ thực gã không biết Vô Tình đang làm gì nên chỉ có thể nghe theo lời.

10. Chương 10

Vô Tình, không phải huynh nói chung ta phải chờ Thiết Thủ và Truy Mệnh về sao?

Lãnh Huyết cuối cùng không nhịn được phải cất tiếng hỏi. Vì sao đến giờ họ lại phải theo dõi Tư mã đại nhân?

– Có nhiều quan viên xảy ra chuyện vậy mà gã Tư Mã đại nhân này làm quan bao lâu nhưng chẳng xảy ra chuyện gì, người ko thấy kì quái à?

– Huynh hoài nghi Tư Mã đại nhân có liên quan đến án tình?

– Ta không hoài nghi mà là khẳng định – Vô Tình nói, mắt chăm chú nhìn vào chòi nghỉ mát.

– Thúy Thúy... – Tư Mã đại nhân cất tiếng gọi rất yêu thương. Người có tên Thúy Thúy quay đầu lại.

– Giờ chúng ta theo dõi Thúy Thúy!

Lãnh Huyết tròn mắt, sao tự dưng lại đổi thành theo dõi Thúy Thúy.

Thạch Lâm.

Thúy Thúy chạy vào Thạch Lâm. Lâm Phong hớn hở, cuối cùng cũng có người dẫn đường rồi. Y vừa nghĩ vừa chạy theo, Lãnh Huyết cũng theo sau bên gót. Thúy Thúy càng vào trong sơn đạo chạy càng nhanh, Lãnh Huyết cũng chạy càng lúc càng nhanh. Tội nghiệp cho Lâm thiếu của chúng ta thể lực không đọ được, chạy càng lúc càng chậm, dần dần bị rút lại phía sau. Y chẳng dám gọi Lãnh Huyết chạy chậm lại vì sợ kinh động Thúy Thúy. Cuối cùng y vừa đi vừa thở, nhìn bóng 2 người phía trước biến mất. T-T, phải làm sao đây?

Lãnh Huyết chạy phía trước, bỗng dưng không thấy động tĩnh gì của Vô Tình phía sau, hoảng hốt quay lại nhìn mới phát giác không thấy bóng Vô Tình đâu nữa. Gã vội quay đầu lại đi tìm Vô Tình.

– Vô Tình! Vô Tình!

Gã vừa đi vừa gọi to, vòng vo mấy bận vẫn không thấy người đâu.

– Ta...ở đây... – Vô Tình đáp lời ở phía sau, thân thể mệt quá đành dựa lại vào một gốc cây. Một làn khói trắng tỏa ra, Vô Tình thấy trước mắt tối sầm, ngã xuống đất.

Lãnh Huyết không để ý đến làn khói lạ, vội vàng nhào tới ôm lấy Vô Tình, trước mắt liền tối sầm lại.

Lâm Phong mở mắt ra, phát giác đang bị nhốt trong sơn động. Giờ đã là buổi tối. Y tròn tròn mắt, rõ ràng là Thiết Thủ và Lam Nhược Phi bị giam cơ mà, sao tự dưng lại biến thành y và Lãnh Huyết?

– Lãnh Huyết! Tỉnh!

Lâm Phong giãy dựa thân thể, cọ cọ vào người Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết mở mắt ra, vội vàng quan tâm hỏi:

– Vô Tình, người có sao không?

– Người nói xem, bị trói thành cái bánh tét thế này có sao không?

Lâm Phong bấu môi phìền muộn đáp. Lãnh Huyết vội giãy dựa thân hông cởi dây trói ra nhưng càng giãy càng chặt.

– Vô dụng thôi, đây là dây gân trâu, chuyên dùng đối phó dã thú đấy – Vô Tình giải thích.

– Thế chúng ta phải làm sao?

– Người cắn đứt sợi dây của ta đi.

Lâm Phong quay người lặn mảy cái tiến sát lại gần Lãnh Huyết, vừa vặn mặt sát vào mặt Lãnh Huyết. Hàng lông mi dài của y chạm vào mặt Lãnh Huyết mà môi Lãnh Huyết thì dán trên mặt y. Hơi thở nóng của người đó phả vào mặt, tự dưng Lâm Phong đỏ ửng mặt. Hai người xấu hổ đối diện nhau nhìn.

– Xem gì nữa, còn không mau cắn đứt dây cho ta! – Lâm Phong thẹn quá hóa giận, mặt đỏ lên nói. Có điều trái tim thì cứ đập thình thịch.

Lãnh Huyết cúi đầu xuống, miệng trượt khắp lưng Lâm Phong một đường. Thân thể Lâm Phong tự dưng tê dại như bị điện chích. Lãnh Huyết cúi xuống đến cổ tay, cẩn thận cắn vào sợi dây, cọ cọ vào lòng bàn tay Lâm Phong ngứa ngứa. Tự dưng có phản ứng với nam nhân, Lâm Phong thấy trong lòng loạn xạ, tim đập nhanh không ngừng.

Cắn đứt xong sợi dây, Vô Tình liền giúp Lãnh Huyết cởi dây. Xong việc y tìm kiếm tung tích các quan viên mất tích trong động. Thôn dân nghe tiếng liền lao vào. Cả đời Lâm Phong chưa gặp qua cảnh bị đao thật kiếm thật chém, trong lúc hỗn loạn ngẩn người ra. Lãnh Huyết vọt tới, giơ tay chém xuống đỡ cho y. Y ngã vào vòng tay Lãnh Huyết, mắt mở to trợn trừng mà chẳng dám nói gì. Thôn dân thấy Lãnh Huyết lợi hại quá bèn bỏ chạy, ra cửa đẩy tảng đá to che cửa động lại.

Xong đời rồi, cái cửa động bị che rồi. Lâm Phong nội tâm tuyệt vọng kêu gào, nước mắt bắt đầu rưng rưng. Thiết Thủ, Truy Mệnh, hai tên gốc ghêch kia rốt cuộc ở đâu, sao chưa đến tiếp ứng? Thiết Thủ, bổn thiếu gia còn phải chịu tiếng xấu thay cho người nè! Sao vụ này trong phim lại là người chịu chứ?

– Lãnh Huyết giờ chúng ta làm sao đây?

Vô Tình ngược nhìn Lãnh Huyết, mắt ướt ươn ướt như mưa xuân, đáng vẻ bất lực. Lãnh Huyết nắm tay y an ủi:

– Đệ nghĩ Thiết Thủ và Truy Mệnh sẽ rất mau tới đây thôi.

Vô Tình nghĩ thầm hai cái tên kia gốc vậy y sao trông mong được chứ!

– Dọc đường đệ đã làm ký hiệu để lại, Truy Mệnh sẽ rất nhanh đến cứu chúng ta.

– O3O, Lãnh Huyết... – Vô Tình mắt lóe sáng, hóa ra Vô Tình thông minh mà Lãnh Huyết cũng rất có trí tuệ nha!

Lãnh Huyết, người quả là cứu tinh!

Được một lát, Lâm Phong ngáp muồn sái quai hàm thì 2 người kia mới tới. Hiện thực và phim khác xa nhau quá. Nếu như y không thổ lộ ra cho mọi người biết là y xuyên không thì e là lần sau vận mệnh ko tốt vậy được. Lâm Phong thầm nhủ nhất định có cơ hội phải nói cho Lãnh Huyết biết là y xuyên không đến, y là Lâm Phong, ko phải Vô Tình. Nhất định y phải nói ra. Lâm Phong cũng không biết vì sao mình lại tin nhiệm Lãnh Huyết đến vậy.

– Giờ mọi chuyện đã rõ ràng – Lâm Phong đã nhập vai Vô Tình, giữ hình tượng lạnh lùng và thông minh – Ta biết vì sao các người làm ra chuyện này, nhưng các người làm vậy căn bản ko giải quyết được vấn đề. Giờ Thái Kinh đang phái người đến diệt thôn các người, các người phải nghe ta nói mới giữ được an toàn.

Vừa dứt lời thì Tư Mã đại nhân chạy vào báo Thái Kinh đã phái người đến diệt thôn.

Lâm Phong y theo kịch bản phim chỉ cách cho thôn dân, rồi một màn trình diễn đặc sắc được diễn ra, Thiết Thủ bẻ một tảng đá lớn đến gần giả làm tảng đá bí bản của thôn. Mọi chuyện diễn ra theo đúng kế hoạch, mọi người đều vui vui vẻ vẻ.

Điền tẩu cười hớn hở nắm lấy tay Vô Tình đặt vào tay Lãnh Huyết:

– Em trai, em dâu, mai mốt nhớ đến thăm tỷ thường xuyên nha.

(T-T ta không phải con gái, càng không phải em dâu của người nha~! – Lâm Phong gào thét trong lòng, lần thứ 2).

11. Chương 11

Lãnh Huyết và Vô Tình đi tuần tra, loáng cái lương tháng sau của Lãnh Huyết đã tiêu sạch sẽ. Tất cả chỉ vì Vô Tình ham ăn, đám bán hàng trên đường cứ thấy Vô Tình công tử đi tuần tra là cực kỳ hưng phấn, nhào ra bu lấy âm âm để kiếm tiền.

– Xin lỗi hai vị sai nha, đi đến Thần bộ ti hướng nào vậy?

Một vị nữ nhân trung niên run run hỏi Lãnh Huyết. Lãnh Huyết tuy mặt đen đáng sợ nhưng so với vị Vô Tình đang nhai nhồm nhoàm có vẻ đáng tin cậy hơn. Lúc này miệng Vô Tình đang bận gặm một quả lê.

– Hướng tây đi thẳng sau đó rẽ hướng đông, đến ngã ba thì rẽ hướng nam. – Lãnh Huyết trả lời, vừa đơn giản vừa chính xác.

– Dám hỏi cô nương đến Thần bộ ti làm gì? – Lãnh Huyết hỏi thêm

– Tôi... tôi tới tìm một vị tỷ muội có tên là Phiêu Tuyết.

Ồi dời ơi! Lâm Phong há mồm. Đây không lẽ là vụ Thôn xác chết? Chẳng phải tiếp theo là đến đoạn y cùng Thiết Thủ đến thôn kia tra án, sau đó y bị chó dại cắn, còn phát điên, không được nha!

– Lãnh Huyết, qua đây chút đi – Vô Tình cúi đầu suy nghĩ rồi gọi Lãnh Huyết.

Nghe Vô Tình gọi, Lãnh Huyết lập tức chạy đến.

– Lãnh Huyết, có chuyện này ta phải nói cho người biết – Lâm Phong vốn dự định tìm cơ hội nào đó thật tốt kể cho Lãnh Huyết nghe chuyện y xuyên không, thế nhưng nghĩ đến chuyện lần trước y không khỏi kinh sợ. Kỳ thực ở thời đại này y rất yếu ớt và vô dụng.

– Lãnh Huyết... Thật ra ta không phải Vô Tình. Ta là người Hongkong năm 2007 sau Công nguyên xuyên không đến đây. Ta là người đến từ tương lai, người có hiểu không?

– Hiểu! – Lãnh Huyết đáp, nét mặt vô cùng tin tưởng.

– Hiểu là tốt rồi, nên Lãnh Huyết người nhất định phải giúp ta! – Lâm Phong nạp điện cho mắt, nhân thần lóe sáng, phóng điện. Y phải giết chết Lãnh Huyết.

– Vô Tình, người yên tâm đi, ta sẽ giúp người khôi phục lại kí ức để người mau chóng nhớ lại mọi thứ – Lãnh Huyết đáp rất hiền lành, còn khuyến mại Lâm Phong một nụ cười.

Lâm Phong hóa đá tại chỗ. Trời đất ơi, thì ra cả Thần bộ ti đang coi y là bệnh nhân thần trí mơ hồ hả? Thực là muốn tìm một miếng đậu hũ đập đầu chết đi cho rồi! Vì vậy Lâm thiếu của chúng ta đứng im như trời trồng, vì sao y nói chuyện xuyên không mà chẳng ai tin?

Vô Tình đành leo đèo đi theo Hồng tỷ về Thần Bộ ti trong tâm trạng như vậy.

“Cô ta sắp bị phát bệnh chó dại rồi... Rất nhanh sẽ bị phát tác... Rất nhanh thôi...” – Lâm Phong thầm nghĩ trong đầu, do đó tìm mọi cách duy trì cự ly với Hồng tỷ. Trong lúc ăn Lâm Phong điên cuồng ăn thật nhanh mọi thứ trong bát, sau đó không động thêm vào món nào. Đối với những hành vi kì quái Vô Tình làm sau khi mắc bệnh, Thần bộ ti đã quen lắm rồi. Sau khi vụ án lần trước phá thành công, mọi người đều tin tưởng tuy Vô Tình công tử của chúng ta hiện tại đầu óc còn chút vấn đề nhưng không hề ảnh hưởng đến năng lực phá án của y.

Do đó chẳng ai buồn để tâm.

Đêm đã khuya, Hồng tỷ ở trong phòng kêu la thảm thiết. Tuyết di vội vàng chạy đến phòng Hồng tỷ la lớn:

– Cứu người mau!

Lâm Phong ở trong phòng vẫn chưa ngủ. Nghe Tuyết đi kêu, y biết chuyện đã đến rồi.

12. Chương 12

– Thiết thủ, nghe đồn cha ngươi làm nghề nguội phải không?

Hiếm khi Vô Tình tìm Thiết Thủ, Thiết Thủ ngẩn người ra rồi đáp:

– Đúng thế!

– Giúp ta làm một cái bao cổ bằng sắt được không? Theo bức tranh ta vẽ là được.

Vô Tình nghĩ cả đêm qua cuối cùng cũng nghĩ ra. Con chó đó cắn cổ y, vậy y làm cái bao cổ bằng sắt, xem người cắn bằng cách nào.

– Vô Tình, huynh còn nhớ cách chế tạo binh khí sao? – Thiết Thủ vô cùng sung sướng đón bức tranh từ tay Vô Tình.

– Một ngày làm xong không?

– Nhanh nhất cũng là ba ngày.

– Cái gì? Cần 3 ngày cơ à?

Lâm Phong lần thứ hai trợn trừng mắt nhìn trần nhà. Không được, y nhất định phải tiên hạ thủ vi cường.

– Thế thúc, để con và Lãnh Huyết đi tra án tình lần này.

– Được rồi, nhưng nhất định phải chú ý an toàn – Gia Cát tiên sinh mỉm cười. Ông phát giác là cứ nên tin tưởng vào Vô Tình, nhất định sẽ phá được án.

– Tuy nhiên con cần thời gian 3 ngày để chuẩn bị.

– Thế thúc, sao không để con và đại sư huynh đi thôn Xác chết phá án?

Thiết thủ mặt mày ủ rũ, gần đây có vẻ khoảng cách của hắn và đại sư huynh mỗi lúc một xa. Lúc trước đại sư huynh đối với hắn rất tốt, rất hiền lành. Có phải gần đây không cùng đi phá án nên đại sư huynh mới lạnh lùng với hắn không? Thiết Thủ cũng muốn tìm cơ hội cùng Vô Tình phá án vì với đại sư huynh hắn cũng là “yêu từ cái nhìn đầu tiên”.

Gia Cát tiên sinh cũng khoái Thiết Thủ nhất trong 3 người, sau Vô Tình. Ông cảm thấy Thiết Thủ cũng như ông năm xưa, tràn ngập tinh thần chính nghĩa dù đầu óc có chút đơn giản. So với Truy Mệnh và Lãnh Huyết thì Thiết Thủ hơn, đặc biệt là Lãnh Huyết chỉ có thời gian 1 năm ước định với ông, sau đó thế nào ông cũng chưa nắm bắt được. Thế nhưng Gia Cát Chính Ngã biết bí mật của Thiết Thủ, thực sự sợ Vô Tình tìm ra bí mật của Thiết Thủ. Lúc đó đôi bên biết nhau là kẻ thù truyền kiếp, ông không đoán được Vô Tình sẽ dùng cách gì đối phó Thiết Thủ nữa. Thiết Thủ tuy võ công cao nhưng đầu óc thì... Haizz, Gia Cát Chính Ngã có thể tưởng tượng được cho dù kết quả cuối cùng sao thì Thiết Thủ cũng chỉ là kẻ không may thôi.

– Thiết Thủ, con theo Vô Tình phá nhiều án rồi, có kinh nghiệm rồi. Lần này ta muốn con và Truy Mệnh cùng nhau xử lý một số án tình khác. – Họ Gia Cát không hổ danh là cáo già, nói năng rất cẩn thận.

Ba ngày sau...

– Lãnh Huyết, ngươi làm gì thế?

Vô Tình ngạc nhiên nhìn Lãnh Huyết đem điểm tâm và hoa quả đóng gói lại.

– Cho huynh mang theo ăn đường.

O-o, Lãnh Huyết thật sự tốt bụng nha!

Vì vậy trên đường Vô Tình thiếu gia của chúng ta chậm chậm chạy theo sau lưng Lãnh Huyết, hớn ha hớn hở. Lần này y có chuẩn bị đầy đủ rồi, đã xỏ đến 3 cái hài vào.

– Vô Tình, cổ huynh mang cái gì vậy?

– Đồ bảo vệ. – Vô Tình gõ cong cong vào cái vật trên cổ. Cái đồ quý này làm cổ y không chuyển động được.

– Tang Chỉ Nghiên? – Vô Tình rất buồn phiền, lại để y gặp lại cô ta.

– Vô Tình... Long Y sư đi đâu không rõ, tôi nghĩ ông ấy đã vào Thôn Xác chết. Hơn nữa... huynh vào đó một mình... tôi... lo lắng... – Tang Chỉ Nghiên e thẹn cúi đầu, trong mắt không hề thấy Lãnh Huyết.

– Cái gì mà một mình? Còn Lãnh Huyết mà! – Vô Tình kéo Lãnh Huyết lại gần

– Vậy tôi càng lo lắng hơn.

Nói vậy là sao chứ =.=?

– Được rồi, vậy chúng ta cùng vào.

Lâm Phong vốn định đuổi Tang Chỉ Nghiên đi, có điều nàng ta có thể cứu y mà, do đó thay đổi chủ ý.

13. Chương 13

Bên ngoài thôn, một đám quan binh đang canh gác.

– Chúng ta là người của Thần bộ ti được phái đến điều tra bệnh dịch trong thôn.

Vô Tình oai phong nói, móc ra một lệnh bài.

Quan binh A nói:

– Cấp trên có lệnh không kẻ nào được tiến vào.

Quan binh B dịu dàng nói:

– Nếu như mọi người vào khả năng không ra được đâu.

(Gã chưa thấy nam nhân nào đẹp trai thế nên có ý thương tiếc)

– Cho chúng ta ba ngày, không tra ra kết quả thì bọn ta cũng không bước ra nữa.

Vô Tình nói. Y cam chắc trong ba ngày sẽ có kết quả.

Quan binh A đành bất đắc dĩ đáp:

– Được rồi, các người tự chịu chết, đừng bảo bọn ta không nhắc nhở.

Nói chung thì gã cũng không mong nam nhân đẹp trai này gặp chuyện không may, cũng muốn gặp mặt người đẹp lần nữa.

Trong làng vô cùng yên tĩnh, không có một bóng người, chỉ có mùi tử vong tràn ngập khắp nơi. Lâm Phong bắt đầu thấy sợ, vừa vào thôn đã mất đi dáng vẻ oai phong ban nãy, trốn sau lưng Lãnh Huyết, ngó xung quanh sợ cái thằng nhóc bị bệnh dại kia thoát ra cắn.

– Vô Tình, sao huynh run vậy?

Tang Chỉ Nghiên quan tâm lên tiếng hỏi. Lâm Phong tuy nhát gan nhưng cũng cần mặt mũi, câu hỏi của Tang Chỉ Nghiên chọc đúng tâm sự của y, làm y tức giận nói:

– Ai thèm cô lo!

Đột nhiên một thằng bé ngã sấp xuống trước mặt mọi người. Lãnh Huyết trừ Vô Tình ra, mọi khi đối xử với người hay việc đều rất lạnh lùng nên không hề đỡ. Lâm Phong tuy thích trẻ con nhưng đứa bé này sấp phát bệnh dại, y đương nhiên không thể chạm vào. Tang Chỉ Nghiên thấy thế đành đỡ đứa bé lên, đúng lúc nó nhồm đậy cắn vào tay cô một cái. Lâm Phong trong lòng chợt cảm thấy bất an, sao y lại có thể ác

với Tang Chỉ Nghiên vậy. Có điều nghĩ đến những việc Tang Chỉ Nghiên làm, y cảm thấy ngaoi ngoai một chút.

Đứa trẻ cắn Tang Chỉ Nghiên một cái, Lãnh Huyết cũng liền xuất thủ, dùng dao chém đứa bé. Chưa từng thấy nhiều máu như vậy, Lâm Phong liền ngã ra đất bất tỉnh.

Vô Tình mở mắt ra, nghĩ đến đồng máu ban nãy, dạ dày lập tức nôn nao. Tang Chỉ Nghiên đỡ lấy cổ tay y bắt mạch, nói:

– Vô Tình chỉ bị sợ hãi quá mức thôi.

– Lãnh Huyết, người giết đứa bé kia rồi à?

– Ừ

– Vậy sao chúng ta tìm được gã thầy thuốc điên đây?

– Gã thầy thuốc điên?

Đứa bé đã chết, thầy thuốc điên sẽ không xuất hiện, vậy sao y tìm được gã và con chó kia?

– Vô Tình, không lẽ đứa bé kia là đầu mối quan trọng.

– Ừ... Lãnh Huyết, ta đã nói ta có thể biết trước mọi việc, người có tin không? – Lâm Phong đã biết được mọi người không tin y xuyên không, đành phải nói là mình có siêu năng lực.

– Vậy tức là người có thể nhìn trước mọi việc? – Lãnh Huyết nhìn thẳng Vô Tình, tròng mắt đen như mực bỗng có chút sáng sửa. Đúng là mắt sói mà – Lâm Phong thầm nghĩ.

– Không thể...

– Người nói gì ta cũng tin, bao gồm cả việc người nói người xuyên không tới. Ta sẽ bảo vệ người. – Lãnh Huyết nhìn thẳng nói, như là nói với ánh trăng. Có điều ánh trăng của hắn rơi vào lòng Lâm Phong.

Tang Chỉ Nghiên không ngủ được, bên ngoài họ nói gì cô đều nghe thấy. Lãnh Huyết quả nhiên thích Vô Tình, giác quan thứ 6 của phụ nữ bao giờ cũng chuẩn xác.

Tang Chỉ Nghiên sáng sớm đã bước ra ngoài, nói là muốn tìm Long y sư. Thế rồi đến chiều vẫn chưa thấy Tang Chỉ Nghiên về, Lâm Phong liền bắt đầu lo lắng. Không phải là lo lắng cho Tang Chỉ Nghiên mà y sợ nàng ta đi rồi không ai làm thuốc giải. Cuối cùng y đành phải cùng Lãnh Huyết đi tìm Tang Chỉ Nghiên.

Hai người đi đến một gian nhà, tìm được vài dân làng chưa nhiễm bệnh.

– Có phải làng các người có một y sư không? – Vô Tình hỏi

– Đúng vậy!

– Làm sao để tìm hắn?

– Hắn ở đây nè – Một thôn dân chỉ vào một ngón nhà gần đó.

Gã thầy thuốc điên đã tìm được rồi! Lâm Phong sung sướng nhào tới nhéo cổ ông lão đang say mê đọc sách thuốc – Chó của người đâu?

– Há? Công tử hỏi gì? Ta đâu nuôi chó? – Lão nhân kia ngạc nhiên nhìn Vô Tình

– Thì cái con chó bình thường người hay cho ăn ấy, cái con trông giống sói ấy!

– Vô Tình công tử, Lý y sư mắc bệnh sợ chó, có bao giờ cho chó ăn đâu – Một người dân nói.

T-T ọach, sao lại thế này? Cái con chó điên đâu?

– Người sao lại không rời khỏi thôn? – Vô Tình lại hỏi ông già kia.

– Tôi phải nghiên cứu người dân, không thể đi.

Lãnh Huyết đứng một bên mở miệng hỏi:

- Ông có phát hiện gì sao?
- Ta thấy mấy thôn dân bị bệnh đều có dấu bị thú cắn, chứng bệnh này lại giống với chứng chó điên. Thế nhưng ta lại mắc bệnh sợ chó nên không biết là con chó nào...
- Thế làng các ông có bao nhiêu con chó?
- Trước thì nhà nào cũng có, hiện tại chết đi nhiều nên số chó cũng ít đi, còn khoảng hơn chục con.
- Hả? Hơn chục con chó? Lâm Phong muốn khóc. Biết đi tìm cái con chó điên kia ở đâu? Chả nhẽ y lại đứng ra cho cả đám chó cắn thử hết?
- Lãnh Huyết không nói gì, bước ra cửa, ngửa mặt lên trời huýt sáo dài. Lâm Phong trợn mắt, cái tên này đúng là y chang chó sói.
- Lát sau ngoài cửa có mười một con chó ngồi tề tựu nghiêm chỉnh trước cửa. Lãnh Huyết quả nhiên là vua chó.
- Lâm Phong nhìn đám chó, có đủ từ chó nhà cho đến chó thuần chủng, chó săn, rốt cuộc là con nào. Lâm Phong cố nhớ lại hình dạng con chó, nhưng ngoài nhớ mắt nó to to, y thực sự nhận không ra là con nào.
- Đám này không có chó điên. – Lãnh HUYẾT lẳng lẳng nói.
- Sao người biết?
- Vì chó điên thấy người là cắn, còn bọn này thì không. Vô Tình, người ở lại đây, ta đi tìm Tang cô nương và con chó điên.
- Lãnh Huyết – Vô Tình rất sợ phải rời xa Lãnh Huyết vì y thực sự không có năng lực tự bảo vệ.
- Đó là cơ hội duy nhất của chúng ta.

14. Chương 14

“Lãnh Huyết người bây giờ sao vẫn chưa trở lại?”

Đã tối như vậy Lãnh Huyết còn chưa về, Lâm Phong cảm thấy rất lo lắng. Không được ỷ nhất định phải ra ngoài tìm Lãnh Huyết trở về, nhờ đâu hẳn bị chó cắn thì phải làm sao?

Sắc trời ngày càng u ám, trong làng càng trở nên tĩnh mịch hơn. Thỉnh thoảng trên đầu lại nghe thấy tiếng thét chói tai của vài con quạ. Lâm Phong mặc áo lạnh dày cộm quần chằng chịt đến che kín hết cả cổ. Trên cổ còn quấn mấy dòng khăn dày cộm, chỉ để lộ hai mắt, xa xa nhìn cứ như một khối cầu thịt. Quần áo quá dày nên Lâm Phong đi đứng cực kỳ chậm rãi, vừa đi vừa réo tên Lãnh Huyết.

“Là ai?...” Lâm Phong đi được một đoạn đường thì gặp một cô gái thần sắc hoảng hốt đi ngược lại.

“Là ai?...” Cô gái kia nhìn thấy người đối diện chẳng biết là ai thì hoảng hốt hỏi, trong tay giơ lên một cây trường tiên

“Lam Nhược Phi?” Lâm Phong không biết bản thân nghĩ thế nào mà trong đầu lại hiển hiện ra tên của nữ nhân trước mặt.

“Người... người làm thế nào lại... lại biết danh tánh của bản cô nương! Người... người là người hay là quỷ?”

Thấy Lam Nhược Phi ăn nói lấp bắp, Lâm Phong nhin không được đành nói: “Ta là Vô Tình của thần bổ tì đây!” Lâm phong gỡ chiếc khăn choàng che tận miệng ra để chậm rãi nói.

“Người... người thật là Vô Tình?” – Lam Nhược Phi thu cái trường tiên lại, ghé sát mặt vào vào mớ quần áo của Vô Tình. Quả nhiên đôi mắt của Vô Tình thật đẹp, hàng lông mi dài đung đưa. Lam Nhược Phi càng nhìn càng mê mẩn đi. Cô nàng này xem ra mê Vô Tình lộ rõ ra mặt, bộ dạng bánh mỳ lớn bắt đầu nhỏ dần rỗng rỗng. Lam Nhược Phi ngoại trừ việc chưng ra bộ mặt bánh mỳ lớn, ngũ quan cũng coi như tinh xảo, nhưng mà hình như có điểm gốc ghech, thảo nào có thể cùng Thiết Thủ phối thành 1 đôi. Trong đầu Lâm Phong không giận mà nghĩ ngay đến điều đó.

Nhìn khối thịt cầu người cũng có thể nhìn lâu như vậy? Nhìn đủ chưa? Nhịn không được, lần thứ 2 Lâm Phong nói:

“Cô đến đây là gì?”

“Người ta đến tìm huynh mà”.

“Cần bản cô ta không có nói cà lăm” Lâm Phong nghĩ

“Tìm ta? Người phải tìm Thiết Thủ chứ?”

“Ta làm cái tên đầu gối đó là gì?”

Đừng nói với ta là Lam Nhược Phi cũng thích Vô Tình nha...

“Người ta lo cho huynh mà” – Khuôn mặt bánh mì lớn nói, lộ ra vẻ “đang yêu” cực kỳ sâu sắc...

“Ta bộ dạng như vậy người cũng lo lắng...” – Lâm Phong vòng vo. Hiện tại tuy hắn không thể thấy rõ hình dạng của mình, nhưng nếu bắt hắn tưởng tượng thì hình dạng này không biết có bao nhiêu điểm quái dị

“Mặc kệ huynh có bộ gì cũng được, nhưng tâm ý của ta đối với huynh nhất quyết không thay đổi...” – Lam Nhược Phi cuối đầu trưng ra khuôn mặt bánh mì, giọng nói nhỏ dần.

“Vậy cô có thể đồng ý làm cho ta một việc được không?”

“Việc gì...?” Khuôn mặt bánh mì chờ mong vô hạn

“Tránh ra một tí rồi nói”

Chẳng hiểu vì sao nhìn bộ mặt bánh mì của Lam Nhược Phi là Lâm Phong lại nhớ đến Lãnh Huyết. Y cảm thấy lo lắng, một ngày nay chẳng thấy hắn đâu rồi.

“Vô Tình, sao huynh lại ăn mặt thành bộ dạng thế này?” – Lam Nhược Phi quả nhiên nghe được lời này, quay sang hỏi Vô Tình

“Tìm Lãnh Huyết”

“Huynh nói Lãnh Huyết à... ta vừa gặp hắn...”

“Giờ hắn ở đâu..?” Vô tình lo lắng hỏi

“Hắn hiện giờ đang ở trong phòng nơi của Tang y sư...”

Lãnh Huyết tìm được tang y sư, vì sao lại không đến gặp mình... Lâm Phong cảm giác mình như một chú chó nhỏ bị bỏ rơi

“Vô Tình ta dẫn huynh trở về tìm bọn họ..”

“Ừ...” Vô Tình tư thế quái dị cứ thế mà bước theo sau Lam Nhược Phi

15. Chương 15

“Lãnh Huyết... người không sao chứ” – Khối cầu thịt chậm rãi hỏi

Lãnh Huyết quay đầu lại, lấy làm kinh hãi: “Vô Tình người sao lại thành ra thế này, đây không phải là loại bình khí người mới chế tạo chứ?”

“Là ta trang bị để bảo hộ, không tệ chứ?” – Vô Tình mắt sáng rực, vòng vo một hồi, Lãnh Huyết cuối cùng cũng biết thưởng thức

“Tang y sư, cô ta sao thế..?” – Lâm Phong hỏi

“Tang y sư có tình để chó cắn”

Vô Tình lúc này mới chú ý tới Tang y sư đang hôn mê bất tỉnh trên giường, cổ còn có dấu răng cắn. O_O quả nhiên là bị chó dại cắn.

“Vậy có tìm được con chó điên kia”

“Ồ bên kia” Lãnh Huyết chỉ chỉ dưới giường một con chó đang hấp hối. Con chó hiển nhiên là bị Lãnh Huyết đánh bị thương, thấy Vô Tình nó chỉ dám trùng mắt nhưng thủy chung vẫn không dám lộn xộn

Vô Tình lúc này mới yên tâm cởi những thứ lộn xộn trên người, cởi cả áo bông và quần bông, cởi cả cái thứ che mặt kia.

“Lãnh Huyết người sao có thể đả thương một con chó được cơ chứ” – Lam Nhược Phi bất mãn nói

Lam Nhược Phi nói xong còn muốn bước lại ôm con chó bị thương vào lòng, nhưng Vô Tình vội ôm chặt lấy ngăn lại: “Cẩn thận, không nên đụng vào nó”

Lam Nhược Phi dùng sức giãy dụa nhưng bị Lãnh Huyết dùng một quyền hôn mê bất tỉnh

« Làm tốt lắm » Vô Tình khích lệ Lãnh Huyết

Vô Tình tìm được một sợi dây thừng trong phòng, sau đó trói chặt Tang Chỉ Nghiên lên, còn dùng một miếng vải lớn nhét vào miệng Tang Chỉ Nghiên

« Vô Tình người làm gì? »

« Phòng lúc cô ta lúc tình dậy cần người » Vô Tình đặc ý nói

« Giờ chúng ta đi tìm lỗ y sư » Vô Tình nhìn thẳng Lãnh Huyết nói

« Còn Tang cô nương và Lam cô nương?» Lãnh Huyết không giải thích được

« Yên tâm đi, các cô ấy không có việc gì... Nhưng mà người canh chừng con chó này nha »

« Ủ... »

« Lỗ y sư người có ở chỗ hầm hay không? »

« Có, người có thật tìm được cách trị con chó điên đó không? »

« Ủ... » Vô Tình mỉm cười

« Vậy là cả làng được cứu rồi »

« Vô Tình cảm tạ người đã cứu ta » Tang Chỉ Nghiên khách khí nói

Lam Nhược Phi không giải thích được nghi vấn « Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? »

16. Chương 16

Lâm Phong rất rảnh rỗi, rảnh rỗi đến nỗi chẳng biết làm gì cho hết thời gian. Lãnh Huyết, Thiết Thủ cùng Truy Mệnh đã bị Gia Cát tiên sinh phái đi tra vụ án giết người liên hoàn. Lâm Phong biết rõ Gia Cát tiên sinh sợ y tra ra Vô Tình và Thiết Thủ là kẻ thù truyền kiếp. Nhưng mà Lâm Phong đâu có phải Vô Tình nên chuyện này y đâu có sợ chứ. Bây giờ Lâm Phong tại tiểu lâu nhân nhả ăn, ngủ, thi thoảng “ném” và vầy ám khí chơi, nếu không thì ra đường dạo một lúc. Cũng như hiện tại, Lâm Phong đang rất buồn chán, một mình đi bách bộ trên đường. Bỗng từ đằng xa Lam Nhược Phi đi tới.

– Vô Tình! – mắt Lam Nhược Phi bỗng vụt sáng như sao – Thiết Thủ, Truy Mệnh và Lãnh Huyết đều đang ở đồ phường của tôi, huynh có muốn tới đó không?

– Sao lại không đi chứ? – Lâm Phong vừa nghe nói đến đồ phường, thân thể cũng bắt đầu run lên – Thì ra tất cả đều là dân cờ bạc – Lâm Phong thầm nghĩ.

– Đi mau thôi, nếu không ba người bọn họ đuổi hết khách của tôi đi mất!

Tại cửa đồ phường, Thiết Thủ, Truy Mệnh và Lãnh Huyết đang đứng, điệu bộ như hung thần át sát, nhất là Lãnh Huyết đứng ở giữa, tay cầm đoản đao, vẻ mặt vô cùng dữ dằn, sát khí ngút trời.

– Vô Tình? – Lãnh Huyết nhướn mày.

Thấy không khí căng thẳng quá, Lâm Phong liền pha trò:

– Các đệ không làm bỏ khoái nữa mà đến đây đổi nghề thu phí bảo vệ à?

Thiết Thủ nhìn Lâm Phong, ánh mắt như si như dại mà trả lời:

– Sư huynh, lần trước chẳng phải huynh nhắc nhở đệ nên đến đồ phường tra án sao? – lần trước Vô Tình cố ý nói với hần như vậy mà, chẳng lẽ hần đã hiểu lầm ý của sư huynh rồi?

Lâm Phong thở dài, bất đắc dĩ nói:

– Ta mà là hung thủ thì khi trông thấy ba người các ngươi, không bao giờ ta dám trở lại nữa đâu!

Bất quá phải nhúng tay vào nên Lâm Phong nhúng tay thật.

– Truy Mệnh, chẳng phải đệ rất thích đánh bạc sao? Lại đây chơi vài ván nè! – Lâm Phong hào hứng nói.

– Vô Tình...đệ không chơi – Truy Mệnh bất đắc dĩ đáp – rồi nhìn sang Lam Nhược Phi – cô cũng chơi à?

– Phải, ta sẽ chơi vài ván – Lam Nhược Phi đáp rồi nhìn sang phía Thiết Thủ và Lãnh Huyết, nàng hỏi – Cả hai người cũng không muốn chơi à?

– Không được! – ba người đồng thanh nói, đánh bạc rồi thì làm sao mà tra án được?

– Vô Tình, huynh không biết đánh bạc à? Để tôi dạy cho huynh nhé! – Lam Nhược Phi liền vui vẻ đề nghị.

Lâm Phong vui vẻ tiến vào đồ phường, cả trăm con mắt đổ dồn về phía y.

– A, xem kìa, khuôn mặt quả là ưa nhìn quá nha!

– Thực sự là rất tuấn tú nha!

Đám đông ở cửa đều theo bước chân của Lâm Phong mà đi vào đồ phường. Lam Nhược Phi thích thú nghĩ

– Vô Tình quả thật rất có mị lực nha, ha ha, xem ra huynh ấy sẽ là chiêu bài sống của đồ phường rồi!

Lâm Phong thực sự là không biết gì về cờ bạc, một tí cũng chẳng biết, Lam Nhược Phi bảo y đặt cái gì thì y đặt cái đó thôi.

Đồ phường này là do Lam Nhược Phi mở nên thuộc hạ của nàng đương nhiên là muốn Lam tiểu thư được tận hứng rồi. Vì thế, Lâm Phong đặt đại thì ra đại, đặt tiểu là ra tiểu. Trong nháy mắt, trước mặt Lâm Phong đã có một đồng bạc trắng lấp lánh. Lâm Phong thầm nghĩ giá cứ mãi thắng như thế này thì thích thật nên rất phấn khích mà đánh tiếp. Nếu như còn ở Hương Cảng, Lâm Phong đâu cần phải vì chuyện tiền bạc mà lo nghĩ chứ, nhưng bây giờ lại đang ở cái thời đại này, y chỉ là một bộ khoái thanh liêm, vì thế...Gia Cát tiên sinh lại chẳng bao giờ cho y tiền tiêu vặt, nên có một lần, y đánh liều hỏi xin, kết quả là tiên sinh nhìn Lâm Phong rồi rầu rĩ trả lời thế này:

– Vô Tình à, ngày trước vì bệnh của con mà đã ứng trước cả mười năm bổng lộc rồi”.

Hiện tại, sở dĩ Lâm Phong có được ít tiền tiêu cũng là nhờ tiền lương của Lãnh Huyết cả. Chỉ tội cho Lãnh Huyết, thân là một bộ khoái nghèo rớt mồng tơi rơi nước mắt mà còn phải cưu mang một cậu ấm bơ vợ lưu lạc xứ người.

Đột nhiên bao tử của Lâm Phong đau quặng, y liền đứng dậy tìm WC.

– Ôi! Ta phải đi nhà xí một chút!

Lâm Phong vừa ngồi xổm xuống thì cánh cửa nhà xí bị đá mở toang ra, một bàn tay cầm cái khăn tiến vào bịt mũi y. Lâm Phong chính là ngay cả cái quần còn chưa kịp mặc vào thì đã té xỉu rồi.

Tần Minh – kẻ chụp thuốc mê Lâm Phong – ngấm nhìn khuôn mặt vô cùng anh tuấn đang hôn mê kia rồi thốt lên:

– Quả nhiên là một mỹ nhân!

Lâm Phong tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trong bụi cỏ thì thét lên:

– Người...muốn làm gì?

Tần Minh liền cười nham nhở: (dâm tặc mà =))))))

– Giật tiền cướp sắc!

– Nhưng...ta là một...nam nhân mà...Lâm Phong vừa nói vừa khấn trương lấy hai tay che ngực lại, nhưng lại chợt nhớ ra mình là nam nhân mà nên liền đưa dờ tay đi che chỗ khác. (=))))))))))

– Đứng lại đó, không được qua đây, nếu không, nếu không...ta...la lên đó! – Lâm Phong kinh hãi thét lên.

– Cứ la lên đi, la to vào, có bao nhiêu sức thì cổ mà la đi. Chỗ này là đồng không mông quạnh, bốn bề vắng vẻ, người có la khản cổ cũng không ai nghe thấy đâu.

Lâm Phong vội vã đứng dậy, vừa quay lưng định co giò bỏ chạy thì nghe thấy phía sau truyền đến âm thanh ong ong, y liền quay đầu lại thì thấy Huyết trích tử đang bay vèo vèo trên không trung, nhằm ngay hướng của y mà lao tới, Lâm Phong kinh hãi ngã xuống đất.

Lập tức một bóng đen bay xẹt ngang qua Lâm Phong, Huyết trích tử liền bị đánh rớt xuống.

– Vô Tình, huynh không sao chứ?

– Lãnh Huyết...Vô Tình mở đôi mắt to long lanh đang ầng ậc nước mắt vì cảm động mà nhìn Lãnh Huyết.

Cái tên Tần Minh kia trăm triệu lần cũng không ngờ mọi việc đang tốt đẹp thì giữa đường lại có kẻ phá hỏng hảo sự của hắn. Lại thấy Lãnh Huyết võ công cao cường nên hắn liền len lén bỏ trốn. Nào ngờ hắn mới vừa nhấc chân thì Truy Mệnh đã cho hắn một cước ngã lăn quay ra đất.

– Các người...các người theo dõi ta đi toilet, đúng không? – Lâm Phong quắc mắt hỏi.

– Toilet?

– Nhà vệ sinh – Lâm Phong sửa lại. – Các người đúng là một lũ nam nhân biến thái!

Tất cả đều là dân cờ bạc, vì sao lại có.....Lâm Phong không giải thích được.

17. Chương 17

Gia Cát tiên sinh chất vấn Tần Minh.

– Người lấy thứ binh khí này ở đâu?

Tần Minh cuối đầu không nói mà trầm nghĩ « Hôm nay quả thật xui xẻo, tự nhiên gặp phải Vô Tình công tử của Thần bộ ti».

– Người có muốn xem thử sự lợi hại của thứ vũ khí này không? – Lãnh Huyết vừa nói tay vừa mân mê như đang thưởng thức Huyết Trích tử, còn cố ý làm cho các răng cửa bên trong khớp lại, phát ra mấy điểm âm thanh rợn người.

Tần Minh liền hồn vía lên mây, hốt hoảng nói:

– Đừng...Được, tôi nói... Đây là do tôi tìm được trong lúc đánh cá. Ba đời nhà tôi đều làm nghề đánh cá, hôm đó tôi đánh cá suốt một ngày một đêm mà không thu bắt kì thứ gì, sau đó, tôi lại vớt lên được một cái hộp. Lúc đầu tôi nghĩ trong đó nhất định có rất nhiều bảo vật, chẳng ngờ, bên trong ngoài binh khí ra thì không có một thứ gì khác cả.

– Thế nhưng người cũng không nên dùng mấy thứ binh khí đó để giết người chứ – Lâm Phong trầm nghĩ.....

– Tôi không nghĩ nó lại có uy lực lớn như thế! – Tần Minh nhỏ giọng thì thầm.

– Những thứ binh khí khác ở đâu?

Gia Cát tiên sinh đã đoán ra vì sao binh khí của Thành Đình Thiên lại tái xuất trên giang hồ.

– Vẫn còn ở nhà của tôi – Tần Minh vội la lên để chứng minh những gì hắn nói là thật.

– Ngày mai ba con hãy đi cùng hắn đem số binh khí đó về đây.

Gia Cát tiên sinh thầm lo ngại, binh khí của Thành gia cho dù để người không biết võ công sử dụng cũng có thể lấy một địch trăm, nếu như để chúng rơi vào tay kẻ xấu, hậu quả thật không thể tưởng tượng được, huống chi, chuyện này còn liên quan đến thân thể của Vô Tình và Thiết Thủ.

Lâm Phong sáng sớm đã bị Kim Kiếm và Ngân Kiếm lôi dậy từ trong chăn.

– Thiếu chủ, chúng ta cùng đi lấy binh khí nha, nghe nói tất cả đều là tuyệt thế thần binh, người không hiểu kỳ à?

– Tại sao phải hiểu kỳ? Số binh khí đó có thể so với AK47 chắc?

Lâm Phong hiện tại rất bức mình, hôm qua đã bị dọa một trận kinh hãi rồi, hôm nay đi tìm binh khí, khẳng định sẽ gặp bọn Lăng Tiểu Cốt, nên dù có thế nào, y tuyệt đối không nên đi ra ngoài. Lâm Phong còn muốn giữ lại cái mạng nhỏ này để quay về làm một đại thiếu gia lắm, tuyệt đối không thể bỏ xác tại nơi này được.

Lâm Phong thật không muốn đi chút nào, Gia Cát tiên sinh cũng không muốn y đi, y biết rõ là tiên sinh sợ mình phát hiện ra thân thể thật sự. Vì thế Lâm Phong cùng tiên sinh phối hợp, kiên quyết không đi.

– Thế thúc...Tần Minh đã chết, còn binh khí thì không tìm thấy – Thiết Thủ báo cáo với Gia Cát tiên sinh.

Truy Mệnh suy nghĩ một chốc rồi nói:

– Sự việc đã bị tiết lộ ra ngoài từ sớm...

– Nhất định có nội gian. Lãnh Huyết kết luận.

Lãnh Huyết quả nhiên thông minh nhất nha! Vô Tình sùng bái nhìn Lãnh Huyết, sau này nhất định phải theo hắn học hỏi mới được!

Vô Tình hiểu kỳ nên truy vấn Lãnh Huyết:

– Lãnh Huyết, tại sao đệ lại nói vậy?

Lãnh Huyết tất nhiên là theo dõi Tuyết Di. Đại ca, người tìm sai hướng rồi, tìm Tang Chỉ Nghiên mới phải. Lâm Phong lo lắng không biết có nên nói cho Lãnh Huyết biết hay không. Liền lúc đó, Tuyết Di đã lộ ra nét kinh sợ.

–Nhị đệ, đây là quần lót của Vô Tình, đệ lấy đi!

Tuyết Di đưa cho người kia cái quần lót mà hôm qua y thay ra, cứ nhiên giao quần lót của mình cho một nam nhân khác. > “<. nam=” nhân=” đó=” kích=” động=” đón=” lấy,=” đưa=” lên=” mũi=”” ngủ,=” tay=” mân=” mê=” nó=” đến=” si=””>

Tuyết Di liền muốn nôn, nàng thật tình chịu không nổi. Nàng rất vất vả mới tìm được đứa em chồng này mà nay nó cứ nhiên lại bị Vô Tình biến thành một nền biến thái như thế này.

Mặt Lãnh Huyết đen lại, mặt Vô Tình càng đen hơn...Thảo nào, dạo gần đây Tuyết Di luôn rất tốt bụng, luôn may y phục mới cho mình, thì ra là để đem y phục của mình cho cái tên biến thái này đây!

– Nhị đệ, người với Hoa cô nương mới chính là một đôi – Tuyết Di nhin không được bèn khuyên nhủ hắn.

–Đại tẩu, ta nghĩ cả đời này ta cũng không thực hiện chuyện đó được đâu.

Mặt Vô Tình đen xạm lại, thật hận là không thể tự mình đoạt lấy cái quần lót đó rồi ra sức nện cho tên biến thái kia một trận. Nhưng hiện tại tay của y đang bị Lãnh Huyết nắm chặt. Thật là sỉ nhục, đại sỉ nhục!

– Đại tẩu, tẩu cứ yên tâm, ta nhất định không mang chuyện này ra nói với Vô Tình đâu. Ta cũng nhất định sẽ vì đại ca mà báo thù!

Chờ kẻ kia đi khỏi, Lãnh Huyết liền lao ra chất vấn Tuyết Di.

-Tuyết Di, cuối cùng là người đang làm gì vậy hả?

Chính hắn còn không có quần lót của Vô Tình, tên kia là cái thá gì mà lại chiếm hết tiện nghi như thế chứ
Tuyết Di thất kinh:

– Các con hiểu lầm rồi, hắn là thân đệ của phu quân ta. Trước đây ít lâu ta vừa gặp lại hắn, từ lâu hắn đã tương tự Vô Tình nên cầu xin ta lấy trộm nội y của Vô Tình cho hắn. Hắn còn nói ta không giúp hắn, hắn sẽ tự tử...hắn hiện tại là người thân duy nhất của ta, ta đâu nỡ nào nhìn hắn chết chứ...

Tuyết Di càng nói càng thương tâm, không ngờ gã em chồng của Tuyết Di lại nhờ vả nàng giúp hắn làm một chuyện biến thái như thế.

Đột nhiên từ phía xa truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, Lãnh Huyết vội vọt tới thì đã thất gã em chồng của Tuyết Di lao đảo trong vũng máu, cái quần lót cầm trong tay cũng không thấy.

– Đại tẩu.....xin lỗi....Vô Tình?.... còn chưa nói hết câu thì hắn đã tắt thở rồi.

– Nhất định là Lăng Lạc Thạch – Tuyết di cảm phần nói – kì thực phu quân ta là do Lăng Lạc Thạch hại chết, Lý Hoan biết được nên âm thầm thu thập chứng cứ phạm tội của hắn để báo thù cho đại ca, kết quả...Tuyết di nước mắt lưng tròng nói.

– Rốt cục ai là nội gian? – Lãnh Huyết lẩm bẩm

-Tang Chỉ Nghiên – Vô Tình cương quyết đáp.

18. Chương 18

– Gia Cát Thần Hào, tại hạ Lam Phá Thiên, hôm nay đến quý phủ cầu hôn Vô Tình công tử cho con gái độc nhất của ta Lam Nhược Phi.

– Gia Cát Thần Hào, hôm nay ta đến quý phủ cầu hôn Vô Tình công tử cho con gái ta là Lăng Tiểu Đào.

– Gia Cát Thần Hào, tại hạ là bang chủ Phi Hổ bang Hồng Thất Công, hôm nay ta đến quý phủ cầu hôn Vô Tình công tử cho con ta là Hồng Kính.

Phi Hổ bang chủ nhắc tới chính là đứa con trai đại bất hiếu, Hồng Kính mà trán đầy mồ hôi. Đường đường là một nam tử hán, từ khi trên đường gặp được Vô Tình thì liền hồn xiêu phách lạc, ba hồn thì mất đến hai mỗi ngày đều tuyệt thực để bức người cha tội nghiệp đến Thần bộ ti cầu hôn, cứ y như điệu bộ của nữ nhân muốn chồng vậy. Phi Hổ bang chủ đành phải chiều lòng con trai, đây rốt cục là đạo lý gì? Con trai lão tự nhiên lại muốn thành thân cùng một nam nhân khác!

Lam Phá Thiên, Lăng Lạc Thạch, Gia Cát Chính Ngã dường như hóa đá, chết trân tại chỗ, nam nhân muốn thành thân cùng nam nhân, đây là cái lý gì chứ?

Còn Vô Tình lúc này lại đang lang thang mua sắm trên phố. lát sau y liền gặp phải tên háo sắc Trần Cửu.

– Đại mỹ nhân a... Trần Cửu gào lên vang dội.

– Mỹ nữ? – Lâm Phong từ khi xuyên không tới nơi này kỳ thực chưa gặp được một mỹ nữ Đại Tổng chân chính nào liền không tự chủ được phải mở thật to mắt dáo dác ngó nghiêng để tìm mỹ nhân. – Nhưng mỹ nhân ở đâu?

– Đại mỹ nhân, là người đó!

Trần Cửu toan đưa tay sờ sờ Vô Tình, hắn vừa xấp lại gần thì không ngờ xuất hiện một thiếu niên, y quát lên:

– Không được bắt nạt vợ ta! >”

– Vợ người à? – Lâm Phong thầm rửa kẻ nào dúi mù thế không biết! Vừa giương mắt lên thì thấy thì ra là Hồng Kính, con trai bang chủ Phi Hổ bang.

– Đây là vợ người à? Cút đi, đừng cản trở lão tử!

Trần Cửu hung hãn đẩy Hồng Kính ra. Hồng Kính ý mình là thiếu bang chủ Phi Hổ bang, thường ngày không ai dám gây sự với hắn nên tự cho là công phu bản thân vô cùng lợi hại. Không ngờ Trần Cửu vừa đẩy nhẹ một cái thì hắn đã ngã nhào ra đất làm trò cười cho Vô Tình. Bị đánh ngã ngay trước mặt người trong mộng, Hồng Kính thấy mất mặt vô cùng, hấn tức tới tấp cùng Trần Cửu đánh tiếp.

Bây giờ không chạy thì còn đợi khi nào, Vô Tình liền dùng vận tốc ánh sáng (300.000 km/s) co giò chạy về Thần bộ ti. Phải mất một lúc y mới thở phào, đưa tay vuốt ngực điều hòa hơi thở. Thời Tổng quả là một thời đại thịnh hành nam sắc, kinh hoàng quá, đẹp trai đâu phải tội của ta chứ!

Đây lại là chuyện gì nữa, vì sao Thần Bộ ti lại có thêm ba người này nữa?

– Vô Tình, con đã về.

Gia Cát tiên sinh thực ra cũng chẳng biết phải đối phó với ba người này thế nào.

– Vị này là bang chủ Lam Thiên bang Lam Phá Thiên.

Đầu bóng lưỡng, rõ diện viên quân chúng hạng ba!

– Vị này là Minh chủ Đại liên minh Lăng Lạc Thạch.

Hả, Lăng Lạc Thạch, là người xấu nha. Thế nhưng bề ngoài hắn lại là một nam tử trung niên có vẻ hòa nhã, gần gũi. Có thể suy ra thời trẻ cũng là một nam nhân dễ nhìn, thế thì tại sao Lăng Tiểu Đào lớn lên dung mạo lại kém như thế nhỉ?

– Còn vị này là bang chủ Phi Hổ bang Hồng Thất Công

Phụt....Hồng Thất Công, ông cũng xuyên không đến đây làm khách mời sao?

– Lam bang chủ, Lăng Minh chủ, Hồng bang chủ mạnh giỏi! Vô Tình khách khí nói.

Quả nhiên là nhất biểu nhân tài, dung mạo thanh linh xuất trần, cốt cách đoan chính, nhi tử quả không nhìn lầm. Tương lai nhất định là một đôi phu thê ân ái!

– Vô Tình, ba vị này đều đến đây để cầu hôn con đó.

– Hồng bang chủ, ngài cũng có con gái à?

Nhưng rõ ràng Hồng bang chủ chỉ có một đứa con trai, Vô Tình nhớ rõ, hôm nay còn gặp hắn trên đường mà!

– À...không, ta chỉ có một con trai duy nhất....Hồng Thất Công xấu hổ đáp.

Nam nhân Đại Tổng lại có thể đi cầu thân một nam nhân khác ư? Vô Tình thất thần hỏi ngược lại...tại năm 2007 ở Hương Cảng cũng không cho phép như vậy mà, huống chi đây là thời cổ đại. Ồi dời ơi, giờ ai dám bảo thời cổ tư tưởng còn hết sức bảo thủ nào?

– Cái này...cái này...Hồng Thất Công lúng túng lau mồ hôi ròng ròng trên trán....chỉ là nhi tử của ta chỉ có một tâm nguyện đó.

– Đa tạ hảo ý của các vị, Vô Tình đã hiểu rõ. Thế nhưng hiện tại, tại hạ đã có ý trung nhân, mời các vị về cho! – Vô Tình đặc ý nói.

– Buồn cười! Vô Tình ngươi căn bản không để Đại liên minh chúng ta trong mắt mà!Lăng Lạc Thạch ta nếu không chứng kiến Tiểu Đào đêm này đau khổ tương tư ngươi thì còn khuya ta mới đến Thần bộ ti cầu hôn!

– Chẳng hay Vô Tình công tử đã để mắt đến cô nương nhà ai rồi? – Lam Phá Thiên đúng thật là tâm bình khí hòa nha. Thấy Vô Tình giờ quay về với điệu bộ như thế ông cũng không muốn một nam nhân yếu đuối như vậy chăm sóc nữ nhi bảo bối của mình.

– Cái này...cái này... Vô Tình bắt đầu pha trò. Sau đó liền thấy Lãnh Huyết từ ngoài đi vào, Vô tình như thấy được cứu tinh, liền gọi:

– Lãnh Huyết, đệ mau cứu mạng ta!

Gia Cát tiên sinh chết trên, phòng khách hiện bị bao phủ bởi một màn đen....Vô Tình cũng thích nam nhân, lại là một nam nhân hoang dại như Lãnh Huyết...Sở thích của Vô Tình công tử quả thật đặc biệt!

Lam Phá Thiên, Lăng Lạc Thạch, Hồng Thất Công không hện mà mặt mũi cùng tối sầm lại, rồi phất tay áo phần nộ ra khỏi Thần Bộ ti...

Lãnh Huyết hiểu kì liền hỏi:

- Có chuyện gì vậy thế thúc, Vô Tình?
- Vô Tình, con làm ta thất vọng quá! = Gia Cát tiên sinh lộ rõ vẻ thất bại trên mặt mà âu sầu nói.
- Ô, ta còn chưa nói gì hết mà! Lâm Phong vừa kêu tên Lãnh Huyết xong chứ đã nói gì khác đâu! Không phải mọi người nghĩ ta thích Lãnh Huyết đó chứ? Trời ơi, thanh danh ta còn đâu

19. Chương 19

Ở hẻm Gà Con, Lam Nhược Phi, Hồng Thất Công, Lăng Tiểu Cốt ba người đang định ác đấu một trận kịch liệt thì lại có tình huống phát sinh. Lâm Phong bước ra, hiện tại y chỉ muốn ôm đầu trốn chui như chuột thối.

- Vô Tình. – Ba người đồng thanh kêu lên.
- Huynh nói đi, rốt cục huynh thích ta hay Lăng Tiểu Đào? – Lam Nhược Phi cứ xem Hồng Kính như không tồn tại vậy á.
- Lăng Tiểu Cốt thô lỗ nắm cổ áo của Vô Tình, hỏi:
- Vô Tình, người rốt cuộc có cưới muội muội của ta hay không?
- Vô Tình, người rốt cuộc có chịu gả cho con trai ta hay không? – Hồng Thất Công phần nộ gào lên, con hấn vì bị Vô Tình cự tuyệt nên đã bỏ đi đầu mất suốt hai ngày nay.
- Ta... Lâm Phong chẳng thể nào trả lời họ nổi.
- Buông Vô Tình ra!
- Lãnh Huyết! – Lâm Phong kích động nhào tới ôm Lãnh Huyết – Lãnh Huyết, đệ mau cứu ta!
- Vô Tình, chuyện của huynh và Lãnh Huyết thì ra là thật!

Lam Nhược Phi vốn là chưa tin lời Lam Phá Thiên, hiện tại sự thật bày ra rành rành trước mắt, nàng muốn không tin cũng không được nữa rồi.

- Người hóa ra thích Lãnh Huyết nhưng lại không thích ta – Lăng Tiểu Cốt trầm nghĩ – Nguyên lai hấn cho rằng Vô Tình thích nữ nhân nên cho rằng mình không có cơ hội, thật không ngờ như thế lại làm lợi cho tên Lãnh Huyết kia! Hại hấn còn vì giúp muội muội mà xin Lăng Lạc Thạch đến cầu thân Vô Tình. Nếu sớm biết Hồng Kính có thể khiến phụ thân mình đồng ý tìm Vô Tình cầu thân thì dù thế nào hấn cũng phải thử một lần.

Còn Hồng Thất Công thấy Lãnh Huyết và Vô Tình trong tình trạng như vậy thì chắc mắt con mình vẫn còn cơ hội.

- Lãnh Huyết, người không nên đắc ý! – Ba người lại đồng thanh đồng khí nói.

- Triệu lão gia, để thần tìm một cô nương thật đẹp Xuân Hương lâu cho ngài vui vẻ nha!
- Vui vẻ? haizzza, tất cả các cô nương ở đây còn không bằng một Vô Tình của Thần bộ ti! – “Triệu lão gia” âu sầu hừ một tiếng, Thái Kinh càng hoảng sợ.
- Hoàng Thượng...

- Uổng cho Trầm tự cho mình có được ba nghìn giai nhân, thì ra vẫn không thể nào có được một người so sánh được với Vô Tình! – Triệu lão gia trong lòng càng buồn bã liền đẩy nữ nhân mà mình đang ôm ra.
- Hoàng Thượng, nhưng Vô Tình là một nam nhân cơ mà! – Thái Kinh lòng phiền muộn nói, thầm nghĩ đầu năm nay thế nào lão cũng phải thử xem “Đoạn Bối sơn” một chuyện mới được.
- Nam nhân thì sao, chỉ cần là Trầm muốn...
- Thế nhưng, nếu Hoàng Thượng làm như thế sẽ bị người trong thiên hạ cười nhạo!
- Vậy thì khanh phải giúp Trầm nghĩ ra biện pháp!
- Cái này....chi bằng chúng ta thay Vô Tình mở một cuộc tỉ thí võ công để chọn rể!
- Chọn rể? cái kế quỷ gì vậy! Chuyện này có quan hệ gì đến Trầm đâu?
- Đến lúc đó, chúng ta sẽ gán cho Vô Tình tội lấy sắc đẹp mê hoặc dân chúng và đem áp giải về cung giam lỏng, còn sợ rằng không thành kế sao!
- Diệu kế, thật là diệu kế!

- Vô Tình, Vô Tình, Vô Tình! – Đại môn Thần bộ ti bị vây đầy bởi đám người của Lam Thiên Bang, Đại Liên Minh cùng Phi Hổ Bang.
- Đại môn vừa mở, Lãnh Huyết, Thiết Thủ, Truy Mệnh bước ra. Thiết Thủ liền khách khí nói:
- Vô Tình của chúng ta không muốn thấy các vị, mời các vị trở về!
- Thiết Thủ, con ta vì Vô Tình công tử mà đêm ngày tương tư... hôm nay, bất luận thế nào, Hồng Thất ta cũng muốn đem Vô Tình về làm thê tử cho nó, giúp nó hoàn thành tâm nguyện!
- Đây là cái lý lẽ quái quỷ gì vậy trời!
- Ta, bang chủ Lam Thiên Bang cũng tuyệt không bỏ qua cơ hội này!
- Lãnh Huyết, ngươi đừng tưởng rằng ngươi là người chốn công môn thì ta sợ ngươi! – Lăng Tiểu Cốt cả giận nói.
- Muốn quản chuyện của ta à? – Lãnh Huyết lăm bắm hỏi.
- Chuyện gì ta cũng mặc – Lam Nhược Phi tức giận nói – Tuy Vô Tình đã chính miệng thừa nhận nhưng ta không có ngán ngươi đâu!
- Lúc nào thì đại sư huynh thừa nhận? Lãnh Huyết cố gắng lục lại trong ký ức, nhưng tại sao một chút ấn tượng cũng không có? Hắn muốn quay về hỏi Vô Tình cho rõ nên liền không nói gì nữa, lúi vào bên trong Thần Bộ ti.

- Thế thúc, bây giờ chúng ta phải làm thế nào ạ? – Thiết Thủ, Truy Mệnh, Lãnh Huyết vẻ mặt lo lắng hỏi. Lâm Phong thì vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh như không có gì xảy ra, bất chấp có chuyện gì y cũng xem như không, chưa từng lên tiếng nói một câu nào cả.
- Cái này....cái này.... – Gia Cát tiên sinh chấp tay sau đít đi qua đi lại, lượn qua lượn lại cả trăm lần rồi xoay người nói:
- Kế sách hay nhất hiện nay là, ta sẽ gả gáp Vô Tình cho Lãnh Huyết! Hi vọng bọn họ sẽ vì thế mà không xuất hiện bất cứ tranh chấp nào nữa!

– Cái gì? – Thiết Thủ, Truy Mệnh, Vô Tình há to miệng.

Có lộn không vậy, tại sao phải cấp tốc mình cho Lãnh Huyết? – Lâm Phong ngậy ra như phồng thằm nghĩ.

– Thế thúc, vì sao phải gả gấp con cho Lãnh Huyết, có gả cũng đâu nhất thiết phải gả cho Lãnh Huyết chứ?

Lâm Phong vốn dĩ là muốn nói – Ta là một nam nhân, đương nhiên có cưới thì cũng phải cưới một cô nương làm thê tử chứ, làm sao có thể đem ta gả cho một nam nhân khác!

Vốn định nói ra nhưng y lại nghĩ rằng hình như “cưới” và “gả” chẳng phải giống nhau? (1)

Thiết Thủ, Truy Mệnh lần thứ hai mém té xỉu, riêng Lãnh Huyết thì nét mặt lộ rõ tiểu ý.

– Thế thúc, con cũng có thể cưới Đại sư huynh mà – Thiết Thủ xưng phong nhận việc.

– Thế thúc, con cũng có thể! – Truy Mệnh xấu hổ đỏ cả mặt nhưng cuối cùng lấy hết can đảm nói.

– Làm cái gì vậy? Không bằng thế thúc quên chuyện này đi! – Lâm Phong cả giận nói.

Lại thấy Gia Cát tiên sinh mặt đột nhiên đỏ rần lên – Vô Tình, nếu như con ngại, thế thúc cũng có thể giúp con...

Điên rồi, thật là tất cả điên hết rồi. thật không ngờ Thần Bộ tì không ngờ lại là một cái nhà thương điên. Tất cả là một lũ như trong Đoạn Bối sơn (2), Lâm Phong ta rốt cục đang ở nơi nào thế này, một trại tập trung những người đồng tính

Không có được à nha.

– Vô Tình, quyền quyết định nằm trên tay con!

Chú thích:

(1) Nam hôn nữ giá: Trong tiếng Trung có phân biệt: nam thì cưới vợ còn gái thì gả đi, có lẽ ý của Lâm Phong là “hôn” và “giá” là như nhau?

(2) Đoạn Bối Sơn: Tên tiếng Anh là Brokenback Mountain: một bộ phim nổi tiếng của Lý An (Ang Lee), phim đem về ba giải Quả cầu vàng, ba giải Osa (trong đó có giải “Đạo diễn xuất sắc nhất” cho Lý An) và giải Sư Tử Vàng tại Liên hoan phim Venice 2006. Nội dung phim kể về câu chuyện tình yêu của hai cao bồi đồng tính. “Đoạn Bối sơn” dùng với ý nghĩa tương tự như Đoạn tỵ, đều dùng để chỉ quan hệ đồng tính luyến ái giữa hai người đàn ông.

20. Chương 20

– Thái tướng gia, cũng chẳng có chuyện gì, sao ngài lại từ đâu nhảy ra xen vào thế? – Gia Cát Chính Ngã và Thái Kinh vốn dĩ bất hòa.

– Gia Cát Thần Hào, lẽ nào ngài không biết hiện tại việc Vô Tình được ”gả” đi đã trở thành chuyện lớn huyên náo khắp đầu đường cuối hẻm? Cả kinh thành ai mà chẳng biết, việc này đã làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến trị an trong kinh – Thái Kinh lời giọng trung thần ái tướng, trung quân ái quốc mà nghiêm giọng nói.

– Chuyện này, bỉ chức vẫn đang tìm cách giải quyết

– Vậy Thần Hào đã nghĩ ra cách hay chưa?

– Cái này...cái này...

Gia Cát tiên sinh chẳng biết nên nói thế nào, lẽ nào lại thành thật nói rằng mình muốn đem Vô Tình gả cho Lãnh Huyết? Đây là việc không hợp với lễ giáo Đại Tống, tiên sinh vừa nghĩ đến đó thì liền đau đầu.

Thái Kinh thì thản nhiên nói:

– Gia Cát Thần Hào, ta thấy chi bằng mở một cuộc tỉ võ chiêu thân đi.

- Chuyện này, chuyện này thì....
 - Đây chính là ý của Hoàng Thượng! – Thái Kinh liền lấy cái danh Hoàng Thượng ra hù.
 - Thực sự là chủ ý của Hoàng Thượng sao? – Gia Cát tiên sinh thật không ngờ Hoàng Thượng lại có thể biết đến sự việc nhỏ như hạt mè hạt đậu này.
 - Nam nhân đi cầu hôn một nam nhân khác đúng là đệ nhất quái sự trong thiên hạ, thiết nghĩ chả mấy khi gặp được.
 - Bị chức sẽ làm theo sự an bài của Hoàng Thượng – Gia Cát tiên sinh cung kính đáp, dù gì đây cũng là một giải pháp.
 - Gần đây xảy ra một chuyện, các đại môn phái trên giang hồ bởi vì...sự kiện này vô cùng dị thường, gây ra nhiều sự hỗn loạn, Hoàng Thượng có chỉ nếu ai thắng trong cuộc luận võ lần này thì sẽ trở thành Võ lâm Minh chủ – Thái Kinh đi thêm một nước cờ, kỳ thật đây không phải là chủ ý của Hoàng Thượng mà là ý của hần, mục đích thật sự mà hần muốn đạt được khi đưa ra đề nghị Hoàng Thượng mở Đại hội võ lâm. Hần tin tưởng Gia Cát Chính Ngã sẽ không bao giờ làm cái việc ngu ngốc là đi hỏi đây có phải là chủ ý của Hoàng Thượng hay không.
 - Vô Tình, con và Lãnh Huyết phụ trách đi bảo vệ những bang phái dự đại hội, Thiết Thủ và Truy Mệnh đi đầu phụ trách việc đến đảo Nguyệt Chiếu chuẩn bị mọi việc cho cuộc tỉ võ.
 - Thế thúc, chúng con không thể tham gia cuộc tỉ võ lần này sao? – Thiết Thủ đi đầu hỏi, Truy Mệnh, Lãnh Huyết liền phụ họa theo.
 - ...Không thể...đây là mệnh lệnh của Hoàng Thượng – Gia Cát tiên sinh vừa nói vừa vuốt bộ ria mép ngày càng thưa thớt, ngực thì mang nặng một nỗi ưu tư. Vì sao ngài nuôi dưỡng Vô Tình suốt hai mươi mấy năm? Còn không phải vì ba tên này sao?
- Lâm Phong gần đây vẫn rất ít nói, càng ngày càng thấy phiền, càng ngày càng mong sớm được xuyên không để trở về nhà. Người ở thời đại này rất cục là bị sao vậy? Hại y bây giờ phiền muộn như một khối xương thịt lẫn lộn. càng phiền hơn là không biết nên giải quyết thế nào đây. Càng phiền muộn, Lâm Phong càng ngủ nhiều, có lẽ y mong muốn ngủ xong tỉnh lại mình đã trở về năm 2007.
- Thiết Thủ, sao huynh còn không đi? – Truy Mệnh lên tiếng trách cứ.
 - Ta đang đợi đại sư huynh – Thiết Thủ dòm xung quanh, hần muốn tiễn đại sư huynh trên đoạn đường này.
 - Đừng đợi nữa, đại sư huynh không có rời khỏi giường!
- Truy Mệnh đã nghĩ ra cách. Đến hôm tỉ võ hần sẽ cạo sạch sẽ râu ria trên mặt rồi trà trộn vào đám vô danh tiểu tốt của các bang phái, sau đó lên võ đài tỉ thí. Nghĩ đến đó hần bất giác bật cười thành tiếng.
- Truy Mệnh, lẽ nào đệ không thích đại sư huynh, giờ phút này mà còn có thể cười được sao? – Thiết Thủ nhìn khuôn mặt tươi cười của Truy Mệnh mà thắc mắc.
 - Thích thì thế nào? Chúng ta vốn không có tư cách tham gia tỉ võ mà! – Truy Mệnh cố trưng ra bộ dáng thương tâm và hình dạng người tốt mà nói.
 - Oa oa oa...
 - Thiết Thủ, sao huynh lại khóc?
 - Không có gì, ta...ta không sao... chúng ta, hãy ... đi thôi!
- *****
- Vô Tình, chúng ta đi thôi.
 - Lãnh Huyết, ta không muốn đi, thật sự không muốn đi mà! – Lâm Phong lấy giọng năn nỉ nói.
 - Vô Tình, đây là ý của Hoàng Thượng. Thiên hạ này, có chỗ nào không phải đất của nhà vua? – Lãnh Huyết lấy giọng văn vẻ nói.

- Lãnh Huyết, chúng ta ra nước ngoài sống đi - Lâm Phong đột nhiên đề nghị.
- Ra nước ngoài? - Lãnh Huyết càng nghe càng không hiểu.
- Ra khỏi lãnh thổ Đại Tống! Lâm Phong kích động nói.
- Huynh muốn cùng ta bỏ trốn? - Lãnh Huyết trong lòng mừng như điên, thì ra Vô Tình thật sự thích mình!
- Bỏ trốn...? không phải đâu nha! Thì ra Lãnh Huyết thật sự thích mình sao? Nhưng thôi, phóng lao thì phải theo lao thôi, chỉ cần không cùng hấn thành thân là được. Nếu lập gia đình cùng hấn thì xong đời, mình cũng sẽ trở thành một kẻ Đoạn Bối giống hấn.
- Vô Tình, không lẽ...thì ra xưa nay huynh cũng có ...để ý đến ta à? - Khuôn mặt tuần tú của Lãnh Huyết vì xấu hổ mà đỏ bừng lên.
- Lại chuyện gì nữa đây? - Mặt Lâm Phong dần tối đen lại.

- Vô Tình, huynh yên tâm, đệ sẽ không để bọn họ từ tay đệ mà cướp được huynh đi đâu!
- Ôi trời ơi, cắt tóc, ta thật muốn mau chóng cắt quách mái tóc này!- Lâm Phong phiền muộn day day hai bên thái dương thì thấy tóc mai dài rủ xuống hai bên, hừ, tự nhiên lại để tóc dài y chang nữ nhân thế này!
- Vô Tình rất không muốn lên thuyền. trên thuyền lần thứ hai đụng mặt Tang Chỉ Nghiên. Cũng không phải chuyện xấu gì, nói không chừng cái tên Hải Sa bang chính là giết hết người trên thuyền này đi ấy - Lâm Phong ác độc rửa thầm.
- Vô Tình...- Tang Chỉ Nghiên muốn nói gì đó nhưng lại thôi.
- Chỉ Nghiên...- Vô Tình đột nhiên kích động, hai hàng nước mắt lưng tròng, ta phải dựa vào người hết đó nha...

Lãnh Huyết đứng một bên thầm nghĩ đây lại là chuyện gì nữa, Vô Tình vừa mới nói y muốn cùng hấn bỏ trốn, vì sao bây giờ lại cùng Chỉ Nghiên tình chàng ý thiếp, triền miên ân ái? Vì vậy, hấn rất bức tức liền tách hai người ra.

Trong lòng Lãnh Huyết luôn tâm niệm, thế thúc đã đồng ý gả Vô Tình cho hấn, hấn đương nhiên xem Vô Tình như thê tử của hấn. Còn chuyện tỉ thí trên lôi đài với hấn mà nói đó bất quá chỉ là một màn trình diễn trên sân khấu, hấn từ lâu đã định sẵn sẽ thoát ly Thần Bộ ti để tham gia cuộc tỉ thí.

Thấy Lãnh Huyết nhìn mình với bộ dạng hung thần ác sát, Tang Chỉ Nghiên không khỏi rung mình một cái nên liền viện lý do khác lui về một căn buồng nhỏ trên tàu. Lần này, cô phụ sẽ trách việc chăm sóc sức khỏe cho những người tham dự Đại hội võ lâm.

Lâm Phong chỉ muốn ở trên thuyền thư thả ăn chơi một phen, liền từ mạn thuyền mà ngồi dậy, đi đến gần mũi thuyền rồi khoan khoái đứng đó cảm nhận mùi vị nồng mặn của biển cả. Lãnh Huyết nhìn bộ dạng đó của Vô Tình chỉ biết si ngốc ra, thần thờ ngẩn nhìn con người phong tư tuyệt trần đang đứng đó.

- Vô Tình, huynh...không có việc gì chứ? - Lãnh Huyết hỏi với vẻ đầy quan tâm.
- Có thể có chuyện gì đây?

Lâm Phong nghĩ cuối cùng mình cũng có thể bơi, từ trên thuyền nhảy xuống rồi bơi trôi chết cho sướng khoái một trận. nghĩ vậy y lại càng thêm hào hứng.

Chờ...chờ đã. Sắp đến đảo Nguyệt Chiếu rồi, như thế sẽ mau chóng gặp nạn. Nghĩ đến đó trong lòng liền thấy phiền muộn, y bỏ đi vào trong khoang thuyền - quên đi, quên cái ý nghĩ này đi!

- Vô Tình?...

Đột nhiên Lâm Phong nhớ tới số thuốc nổ khiến thuyền bị chìm....

Rồi y lại chú tâm quan sát một kẻ đang đi tới với tay lợn muối (bàn tay dề xồm). Đột nhiên y thấy móng mình nhói lên, hiển nhiên là vừa bị sầm sỡ, y liền quay quắt qua đối diện với kẻ đứng đầu Hải Sa bang Diêm Đông Hải dùng ánh mắt dò xét hẩn, sau đó thì trở tay cho hẩn một cái tát. Tát xong, y thu tay lại rút ra ám khí phòng thân, đành là trăm phát trật cả trăm nhưng lấy ra dọa người cũng được mà. Lâm Phong liền chưng ra cái bộ dạng của Lại Dưc Nhi trong “Bổ Y Thần Tướng” – người dám động dấy một cái, ta liền phóng ám khí đó nha (Tình Nhân tiến, Tình Nhân lệ, Địa tâm đoạt mệnh châm, Định hồn châm...). Diêm Đông Hải lập tức ngậy người, quên cả chạy.

Hơn mười cỗ ám khí phóng ra từ tay áo của Lâm Phong. Im lặng một lúc, chợt nghe một trận rầm rầm, chính là tiếng nước chảy vào...

Hơ, Lâm Phong một cái cũng không bắn trúng Diêm Đông Hải nhưng trúng vào vách thuyền và lòng thuyền thì nhiều vô số kể. Thì ra thuyền chìm là vì thế!

Sau đó chỉ thấy thân tàu rung lắc nghiêng ngả dữ dội.

– Đại gia à, thuyền chìm rồi, chạy mau!

Diêm Đông Hải lúc này mới hoảng loạn đứng lên, ôm chặt lấy cổ Lâm Phong.

– Nước...nước...!

Ôi trời ơi, thì ra Diêm Đông Hải không có biết bơi, giờ phút này hẩn ôm cổ Lâm Phong mà cứ tưởng như là đã ôm được một khúc gỗ cứu mạng!

21. Chương 21

Trên thuyền Lãnh Huyết vừa cuống cuống tìm kiếm vừa không ngừng gọi vang “Vô Tình... Vô Tình...” đủ biết hẩn lo lắng cho an nguy của Vô Tình cỡ nào.

Cuối cùng hẩn cũng tìm thấy Vô Tình hôn mê bất tỉnh đang bị Diêm Đông Hải ôm cổ cứng ngắc. Lãnh Huyết liền phát ra một quyền đánh bay Diêm Đông Hải, lôi Vô Tình ra, kéo y ra khỏi người hẩn và lôi lên bờ.

Lúc ở Hạ Môn Lâm Phong đúng thật là một kiện tướng bơi lội, tuyệt đối không có chuyện sợ nước. Nhưng vừa rồi y mới phát hiện rằng nước biển một điểm cũng không giống nước ở hồ bơi. Hồ bơi không có sóng, nhiệt độ cũng vừa phải. Còn biển, chẳng những có sóng mà còn là sóng rất lớn, lại dồn dập, hết lớp này đến lớp khác, liên miên bất tuyệt; còn về nhiệt độ, nước biển thật sự không khác gì nước đá, lạnh thấu xương, cơ hồ khiến y lạnh đến đóng băng. Lâm Phong chỉ biết cố gắng mà bơi về phía trước, chỉ được vài bước liền thấy đau nhức, cơ thể cũng theo đó mà dần chìm xuống. Vì sao chuyện xui rủi cứ không ngừng tiếp diễn, từ khi xuyên không đến Đại Tống đến giờ, y chưa gặp được chuyện tốt lành nào cả.

Lâm Phong hoảng loạn kêu lên:

– Lãnh Huyết, chân ta...bị chuột rút...

– Cố lên, đệ sẽ không để huynh xảy ra chuyện đâu! – Lãnh Huyết vừa trấn an Vô Tình vừa ra sức kéo y lên bờ.

– Nước...nước...- Không thấy nước tràn vào miệng nữa, đầu óc Lâm Phong cũng dần tỉnh táo lại.

– Vô Tình, Vô Tình... huynh tỉnh lại rồi! – Lãnh Huyết vô cùng vui mừng khi nghe được tiếng kêu yếu ớt của Vô Tình, lần thứ hai cố kéo Lâm Phong lên bờ. trong đầu Lãnh Huyết chỉ có một ý niệm: Vô Tình không thể có chuyện, tuyệt đối không thể!

– Vô Tình, Vô Tình...- Lãnh Huyết ra sức vỗ vỗ lên khuôn mặt tuần tú và không ngừng giật giật người Lâm Phong.

– Làm cái gì vậy? Người...người muốn đánh chết ta à?

Lâm Phong vốn là đang hôn mê, sau đó là do mệt quá mà ngủ thiếp đi, nhưng cuối cùng lại bị Lãnh Huyết đánh tới tỉnh dậy luôn, y liền câu bản nói:

– Người không thể đánh nhẹ hơn hay sao?

– Vô Tình, Vô Tình...huynh không có việc gì chứ!

Lãnh Huyết ôm chặt Lâm Phong, đem cả người y nhét hết vào trong lồng ngực của mình, làm Lâm Phong ngộp thở muốn chết. Lâm Phong bực bội quá liền dùng hai tay cố sức đẩy hắn ra, nhưng Lãnh Huyết cứ ôm cứng ngắc làm Lâm Phong tức đến chết giấc một lần nữa!

– Vô Tình...Vô Tình...

Mắt thấy Vô Tình vừa mới tỉnh được một chốc lại ngất đi tập hai. Lãnh Huyết sợ quá, lại ra sức vỗ vào mặt Lâm Phong, hoàn toàn không để ý đến việc người tập võ như hắn ra tay thì có bao nhiêu lực đạo.

Vô Tình tỉnh lại, gương mặt anh tuấn cũng theo lực tay của Lãnh Huyết mà sưng lên.

– Lãnh Huyết, người có làm không vậy? Đánh đến nổi mặt ta sưng như đầu heo rồi nè!

Lâm Phong vừa tức vừa kiểm tra lại da thịt quần áo coi có còn lành lặn hay không, xưa giờ y vốn rất chú ý hình tượng của bản thân mà.

– Vô Tình...

Lãnh Huyết xấu hổ vô cùng, ngượng nghịu nói:

– Lần sau đệ nhất định sẽ chú ý!

– Còn có lần sao? =.=

Lãnh Huyết, nếu muốn ta tỉnh lại người cũng đâu cần ra tay nặng như thế chứ?

– Cái này...là thói quen!

Lãnh Huyết bắt đầu tâm tâm niệm niệm, sau này hắn nhất định phải học cách nhẹ nhàng, dịu dàng với người mình yêu, ôn nhu với Vô Tình...Đột nhiên Lãnh Huyết bị cái ý niệm ôn nhu với người mình yêu dọa đến toát mồ hôi hột.

– Vô Tình, mặt của huynh? – Tang Chỉ Nghiên lấy giọng nhỏ nhẹ, đầy quan tâm – Có cần muối lấy cho huynh ít thảo được không?

– Không cần đâu! – Lâm Phong ta còn chưa muốn chết vì mấy thứ độc được đó nhá!

– Còn những người khác đâu rồi? – Lâm Phong quan tâm lên tiếng hỏi.

– Hiện tại trên đảo chỉ có Lam bang chủ, Tần bang chủ, Kim Ngân kiếm, muối và hai huynh, những người khác đều đã chết!

– Đều đã chết? chỉ có một ngòi thuốc nổ thôi mà, lẽ nào tất cả bọn họ đều không biết bơi? – Lâm Phong nghi hoặc hỏi.

– Thuốc nổ?

Tang Chỉ Nghiên chợt dạ đứng lên, thì ra Diêm Đông Hải

Lâm Phong quay sang Lãnh Huyết nói:

– Ta đói bụng! – Trong lòng y lại nghĩ tới RON, hắn làm sao biết người bạn già của hắn đang chết dần chết mòn ở cái xứ sở đầy tai ương này chứ. Đóng vai Vô Tình thật là khổ quá mà!

– Để đệ đi kiếm thứ gì đó cho huynh ăn! – nói xong Lãnh Huyết liền đi ra biển, vớt một cành cây cho nhọn làm dùi để bắt cá. Chả mấy chốc cạnh Lâm Phong đã có cả núi cá rồi!

Lãnh Huyết ngồi một bên, chém một ít cành cây, chọt ra một cành vừa to vừa thẳng định đánh lửa, nhưng hắn lại hiếu kỳ nhìn sang bên cạnh, Vô Tình đang cầm hai cục đá gõ gõ vào nhau.

– Tối khi nào mới chịu bắt lửa đây, chắc phải nhanh lên một chút! Hai khối đá dưới ánh mặt trời chói chang va vào nhau lách cách, hoa lửa bắn ra tứ phía.

– Vô Tình...

Lãnh Huyết không nói rõ được cảm giác trong lòng mình lúc này, thật giống như trên cái đảo nhỏ này chỉ có hai người bọn họ sống với nhau, Vô Tình ở nhà nhóm lửa đợi hán bắt cá đem về, sau đó cùng làm cơm...thật giống như một đôi phu thê ân ái, cuộc sống bình dị mà ấm áp.

Lâm Phong nhóm được đồng lửa rồi thì chọn hai con cá thật ngon rồi ngồi song song với Lãnh Huyết cùng nhau nướng cá. Thăm nghĩ tới cái cảnh phải chết già trên đảo này mà ngán ngẩm, không được, nhất định phải tìm cách trở về.

– Vô Tình, huynh nói xem, chúng ta cùng nhau ẩn cư trên đảo này có được hay không? – Lãnh Huyết mỉm cười hiền lành nhìn Lâm Phong hỏi.

– Hử?...ừm...cũng tốt! Lâm Phong không thèm nghĩ đến tên già Ngô Trác Hi nữa liền trưng khuôn mặt xinh xắn ra tươi cười với Lãnh Huyết.

Có đôi khi, y thăm nghĩ nếu như y có thể trở về, thì điều mà y không buông bỏ được chính là Lãnh Huyết. Không biết từ bao giờ, Lãnh Huyết đã chiếm một vị trí rất quan trọng trong tim y. Có lẽ là ngay từ lần đầu gặp gỡ, có thể là mỗi lần y gặp nạn, Lãnh Huyết đều xuất hiện rất kịp thời mà cứu y, bảo hộ y...Nếu như Đại hội võ lâm lần này là tỉ võ để quyết định y sẽ gả cho ai, y thà rằng, người đó chính là Lãnh Huyết. Lâm Phong đối với cái ý nghĩ này vô thức mà thấy có chút hoảng sợ lẫn ý nghĩ muốn trốn tránh.

Ở đảo Nguyệt Chiếu hoang vu không người ở này, nếu như không phải là đại nạn mà chạy đến đây, mà là trong lúc ngao du vô ý mà phát hiện ra, Lâm Phong khẳng định nơi đây là một nơi rất thích hợp để nghỉ mát, trên đảo không chỉ có phong cảnh tú lệ mà hoa quả cũng rất phong phú, thủy sản nhiều vô kể, phơi nắng cũng rất ổn, thậm chí vào buổi tối, bầu trời cũng rất sáng sủa, dường như mặt trời không hề lặn. Đây phải chăng là lý do nó có tên là Nguyệt Chiếu? Trăng sáng trên cao, giữa trời vàng vạc, trăng đẹp người vui, trăng chiếu tuyệt vời.

Bầu trời đêm rất sáng, Lâm Phong ngẩng đầu ngắm tinh tú lấp lánh trên cao, đây đích thật là thế ngoại đào viên, địa đàng trần gian. Giờ này mọi người đang ngủ say để dưỡng sức cho ngày mai, chỉ có Lâm Phong là còn thức, y ngồi cảm khái về quãng thời gian vừa qua. Ngắm lại, xuyên không đến Đại Tổng cũng đã được hơn nửa năm rồi, một thân một mình, không thân không thích, lại phải mang trên người diện mạo và thân phận Vô Tình. Chẳng hiểu vì sao, ở Đại Tổng bao nhiêu là quái sự cứ dồn dập xảy ra với y như vậy? Vì sao cả nam cả nữ ở đây lại có nhiều hành vi điên cuồng như vậy? Ví dụ như Đại hội võ lâm lần này, cũng là vì y mà tổ chức. Y cảm thấy bản thân chẳng khác nào cánh hơi rơi trên mặt nước, hoa rơi, mặc cho nước chảy, mặc cho nước cuốn, có muốn cưỡng lại cũng chỉ là lực bất tòng tâm.

Lẽ nào ta phải ở lại Đại Tổng suốt đời với thân phận Vô Tình sao? – Lâm Phong âm thầm hỏi trời cao, trời tất nhiên không thể cho y câu trả lời, vì thế, y lại cảm thấy thương tâm vô hạn!

Bỗng nhiên, một chiếc áo ấm áp đã được khoác lên đầu vai Lâm Phong

– Gió biển ban đêm thổi rất mạnh, huynh nên chú ý thân thể một chút!

Lãnh Huyết chẳng biết từ bao giờ đã tỉnh lại, ngồi bên cạnh Lâm Phong. Lâm Phong đưa ánh mắt nhìn đắm đắm vào mặt biển đêm mênh mông, y không muốn để Lãnh Huyết nhìn thấy bộ dạng thương tâm của mình lúc này.

– Lãnh Huyết, vì sao để lại đối xử với ta tốt như vậy?

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, Lâm Phong liền cảm thấy hối hận. Y vẫn biết Lãnh Huyết đối với y và những người khác không giống nhau, có chút đặc biệt hơn. Không phải y không biết mà là không muốn nghĩ ngợi nhiều, y không biết sẽ còn ở lại Đại Tổng bao lâu nữa, có thể ngay ngày mai đây, khi tỉnh lại, y đã trở lại Hương Cảng rồi. Lãnh Huyết khi đó, đối với y mà nói chẳng khác nào một giấc mộng, thế nhưng còn Lãnh Huyết, hán phải làm sao? Lãnh Huyết là người mà chuyện gì cũng giấu trong lòng, bề ngoài thì như một tảng đá, kiên cường và cứng rắn, kỳ thực, y lại là một người ôn nhu và chấp nhất hơn bất cứ ai.

– Vô Tình...

Trong ánh mắt Lãnh Huyết tràn ngập ý vị ngọt ngào, chan chứa thâm tình, hắn không biết biểu lộ tình cảm của mình với Vô Tình như thế nào. Xưa nay, y chỉ có thói quen yên lặng, âm thầm bảo hộ Vô Tình, không để Đại sư huynh phải chịu bất kỳ ủy khuất nào. Có đôi khi, hắn cũng rất hận bản thân mình, rõ ràng trời không sợ, đất không sợ, nhưng lại chẳng bao giờ dám hướng Vô Tình mà thốt ra ba chữ, hắn sợ nếu hắn nói ra ba chữ đó, ngay cả huynh đệ cũng không còn làm được.

– Đệ...

Nội tâm Lãnh Huyết giằng xé dữ dội.

– Vô Tình quay đầu nhìn ra phía biển rộng, không thềm nhắc lại câu vừa rồi. Lãnh Huyết cũng đành nuốt xuống câu nói còn đang dang dở kia. Hai người cứ như thế lẳng lặng ngồi bên nhau, nghe tiếng sóng biển không ngừng đập vào bờ, thời gian cứ như thế chậm chậm trôi qua.

– Vô Tình, đệ rất yêu huynh...

Lãnh Huyết chỉ biết nói thầm trong lòng, coi như tự an ủi bản thân mình.

22. Chương 22

– Vô Tình, người làm cái gì vậy? – Lãnh Huyết ngạc nhiên nhìn Vô Tình cởi áo ngoài, chỉ chừa lại cái quần soóc nằm khoải chí phối mình trên bãi cát.

– Tắm nắng chứ làm gì?

Lâm Phong hí hóp mắt hưởng thụ ánh mặt trời, mấy chuyện mất hứng vừa qua làm y bực, giờ phải phơi nắng lại cho đen một tí, trông sẽ đàn ông hơn và thế là cái đám đàn ông kia sẽ không bu lại như ruồi thấy mỡ nữa.

-T...tả...tắm? Người sợ bẩn có thể đi đến cạnh bờ biển tắm, ta sẽ giúp người canh chừng chứ bộ dạng này...

– Thực ra cậu Huyết nhà ta đang sợ người khác thấy Vô Tình “khoe thân” thế này.

– Được rồi, yên tâm đi, chẳng ai thấy đâu – Lâm Phong đùa Lãnh Huyết. Gì chứ đây là đảo hoang, kiếm đâu ra người? Chưa kể mấy cái gã đi dự đại hội võ lâm này đã đi làm bè hết rồi, y lại là đàn ông con trai, sợ quái gì chứ?

– Thế đệ có muốn tắm cùng không – Vô Tình rủ rê Lãnh Huyết

– Đừng! – Lãnh Huyết đỏ bừng mặt lên

– Không thật à?

Vô Tình cười gian xảo, thân thể hơi tiến về phía trước. Mấy sợi tóc dài mềm mại hai bên thái dương rủ xuống trước ngực. Ánh mặt trời chiếu vào thân thể thon dài tinh tế của Vô Tình ánh lên sắc hồng. Lãnh Huyết trong lòng căng thẳng, khí huyết bắt đầu phương cương. Hắn vội vã quay người đi bởi hai mũi nóng bừng lên, tí nữa là chảy máu mũi ra rồi. Hắn nghĩ một hồi rồi bắt đầu nhảy bùm xuống dưới biển hồng diệt lửa lòng. Trong chốc lát toàn thân Lãnh Huyết đã ướt sũng, sau đó y an phận cởi đồ ra đặt trên tảng đá, hướng về phía Vô Tình.

O_O, Vô Tình kinh ngạc phát hiện ra thân hình của Lãnh Huyết khác mình. Da màu đồng cổ, cân xứng mà rắn chắc. Có một giọt nước dính trên người bị ánh sáng phản chiếu, tựa như tượng đồng vậy. Chà, trông rất Man mà sexy nha. Đoạn y nhìn lại bản thân, vừa mềm dẻo vừa trắng nõn, đúng là khác biệt cực kỳ mà!

Lãnh Huyết dùng ánh mắt như dòm con mồi nhỏ để nhìn vào cơ thể của Vô Tình, đấu tranh tư tưởng không ngừng: Ăn hay không ăn, đó là vấn đề. Được một hồi cuối cùng quyết định nằm xuống bên cạnh Vô Tình: PHƠI NẮNG!

Quái gì thế này? Lâm Phong vừa nghĩ đến tia nhìn của Lãnh Huyết như muốn ăn tươi nuốt sống mình, lại nghĩ đến thân thể gã, trong lòng tự dưng tim đập thình thịch. Chắc là do phơi nắng quá độ đây. Đúng thế rồi. Y vội vàng vàng vàng túm lấy quần áo mặc vào, sau đó ngồi xuống, ngó sang phía Lãnh Huyết. Y biết Lãnh Huyết cũng rất đẹp trai, chợt thấy lông mi của Lãnh Huyết hóa ra cũng rất dài, giống y chang cái đập

ruồi. Y chợt nhận ra dạo này chuyện gì cũng dùng con ruồi để giải thích, phải chăng đã thành fan của ruồi? Nhưng bộ râu con ruồi cũng không xấu, mà còn khiến hắn rất nam tính. Ủi mẹ ơi, Lâm Phong, người tự mình khởi lòng xuân à? Người cũng đẹp dai mà, sao phải nhìn chăm chăm vào một gã đàn ông lại nghĩ ra mấy cái thứ vớ vẩn kiểu vậy chứ?

Thôi xong cơm rồi, xem ra người cũng bị đám người Tống làm cho biến thái theo rồi. Tự nhiên y quay sang phía Lãnh Huyết tự thừa nhận y khoái Lãnh Huyết, nhưng không phải loại này.

– Lam Bang chủ, ông sao vậy? – Tang Chỉ Nghiên thấy mặt Lam Phá Thiên dính đầy máu.

– Không có gì, chắc do tàn lửa bắn lên – Lam Phá Thiên xấu hổ lau máu mũi trên mặt.

Nói chung là ông già vừa ngó thấy cảnh... Vô Tình tẩm nắng... Không được, lập trường phải kiên định! Nhất định phải kiên định. Lão giúp cho con gái thắng được Vô Tình, không phải sẽ thành... “Bốp!” – Lam Phá Thiên tự tát đánh bốp một cái lên mặt.

– Lam Bang Chủ – Tang Chỉ Nghiên thấy lão hành động kỳ quái không nhịn được hỏi.

– Ta.. đánh muỗi – Lam Phá Thiên xấu hổ cười cười.

– Ông có tìm được Vô Tình không?

– Không... không có! – Lam Phá Thiên giật mình nói

– Lam Bang chủ, ông đang nóng nẩy, ăn cái này đi – Tang Chỉ Nghiên đã để một viên thuốc sẵn trong lòng bàn tay.

Lam Phá Thiên đón lấy thuốc nuốt lấy, chỉ sợ bản thân hỏa bốc kinh quá.

Trên mặt Tang Chỉ Nghiên lộ ra nụ cười quái dị.

– Thiếu chủ, Lãnh Huyết, hai người đâu rồi, đáp chúng tôi đi mà!

Kim Ngân Kiếm vừa chạy vừa gọi, rất sợ một trận gió thổi sẽ đưa thiếu chủ yếu ớt của họ bay mất.

– Thiếu chủ, bề đã làm xong, chúng ta đi thôi – Trong mắt Kim Ngân Kiếm chỉ có thiếu chủ thôi.

– Vô Tình – Vài chục con mắt nhòm về phía Lâm Phong, Lâm Phong đành đứng lại thở hồng hộc.

– Vô Tình, thể lực của huynh vừa hồi phục, đường xa, ta công huynh đi!

– Gì chứ, ta là nam nhân đại trượng phu, tí đường xa đáng kể gì, ta tự đi! – Vô Tình bước nhanh về phía trước. – Lãnh Huyết, giờ đi đến Quang Đảo còn bao xa nữa?

– Không xa lắm nữa đâu, còn một ngày một đêm là đến nơi rồi – Lãnh Huyết nhìn Vô Tình cười dịu dàng.

– Khỉ gió! Thế mà là không xa à? – Thật chẳng hiểu người cổ đại thể chất kiểu quái gì nữa.

– Đã rất gần rồi, thiếu chủ – Kim Ngân Kiếm nói giảm.

Lâm Phong nghĩ đến hai chân sắp nhũn ra nhưng vẫn cựa mạnh bước nhanh về phía trước. Lãnh Huyết nhẹ nhàng kéo tay Vô Tình lại, dịu dàng đưa cả người lên lưng mình.

– Thả ta xuống! Thả ta xuống – Vô Tình nói nhỏ. Nam nhân công nam nhân, xong, lại có tin đồn tình cảm rồi. Thanh danh của y lần này đi tong thiệt rồi.

– Huynh thực sự muốn ta thả xuống? – Lãnh Huyết cố ý trêu Vô Tình

–... – Vô Tình nằm trên lưng Lãnh Huyết từ chối khoảng 10s, người cũng đã quen với việc được công đi rồi. Hehe, thỉnh thân thì dễ mà tiễn thân thì khó nha. Vô Tình chẳng nói câu nào nữa, gục đầu vào hõm vai của Lãnh Huyết.

– Là người tự đòi công ta nhé – Lâm Phong nói.

Dọc đường đi Tấn bang chủ, Lam bang chủ, Kim Ngân Kiếm đều cướp cơ hội xin Lãnh Huyết công hộ Vô Tình nhưng Vô Tình sống chết cũng bám chặt lấy lưng Lãnh Huyết.

Phía bên võ lâm đại hội, mọi việc đang hừng hực tiến hành. Lam Nhược Phi sớm đến địa điểm, chờ mãi không thấy bố xuất hiện. Lăng Lạc Thạch không uống công bố trí, sớm diệt trừ không ít phe phái cầu thân, thậm chí còn hung hăng hơn cả Hồng Thất Công. Cái này kêu bằng diết gà dọa khỉ. Xong rồi lão liên tục yêu cầu Lam Phá Thiên lên đài, nếu không coi như bỏ cuộc làm Lam Nhược Phi xoay vòng vòng. Thôi được rồi, nàng toan nhảy bực lên đài đánh.

Lam Nhược Phi đang định nhảy lên võ đài thì Thiết Thủ đã lao tới ngăn cản:

- Lam cô nương, trận này để ta giúp người đánh nhé?
- Huynh à? Huynh đâu phải người của Lam Thiên bang ta đâu? – Lam Nhược Phi không ngờ được Thiết Thủ lại tốt bụng thế, giúp cô đoạt lại Vô Tình
- Cùng lắm giờ ta gia nhập vào Lam Thiên Bang – Thiết Thủ nói chắc như đinh đóng cột.

Được rồi, để giải thích trong lòng Thiết Thủ nghĩ gì nhé. Vì Vô Tình mà hắn làm thân bộ còn nếu không với chỉ số thông minh không cao lắm của hắn thì cũng chỉ tóm được tội phạm bình thường, cái gì mà âm mưu với cơ quan, hắn không đoán được.

- Thiết Thủ... – Lam Nhược Phi cảm động vô cùng, nào ngờ trong đầu Thiết Thủ nghĩ rằng nếu hắn thắng trận này, cho dù là giúp Lam Thiên bang nhưng thực ra Vô Tình vẫn là của hắn, sao không cố gắng tí cho được.

Truy Mệnh thì không có ý định động thủ. Hắn từ lâu hạ quyết tâm, đánh không lại Lăng Lạc Thạch, để cho gã ngốc Thiết Thủ đánh để tự rước lấy chuyện vào người, sau đó hắn lựa đúng lúc vồ lấy Vô Tình là được. Luận khinh công thì ai địch được hắn chứ?

- Vô Tình – Thiết Thủ vừa định leo lên đài nghênh chiến thì dưới đài đã ầm ầm cả lên.

O-O, Thiết Thủ thấy Lãnh Huyết công Vô Tình trên lưng xuất hiện, sau lưng vô số ánh mắt hắn học tự trách bản thân thể lực không tốt. Hiện tại vô số ánh mắt đang nhòm về phía hai người vô cùng u ám, tự hỏi sao hai người lại đi cùng nhau. Vô Tình lập tức nhảy xuống khỏi lưng Lãnh Huyết, trốn sau lưng y, khuôn mặt trắng trẻo lộ ra mặt đỏ ửng. Oạch, sao cảm giác cứ như thông dâm bị tóm vậy trời?

23. Chương 23

Vô Tình, Vô Tình... Vô Tình...

Không đợi Thiết Thủ và Truy Mệnh tới gần, cả đám FANS cuồng đã rất nhiệt tình mà nhào tới, tách Vô Tình ra và không ngừng cầu véo Lãnh Huyết, cho Lãnh Huyết no đòn luôn.

- A a a...a...a – Tiếng hét đau thương của Lãnh Huyết vang lên.
- Dừng tay! – Vô Tình gian khổ vượt qua vòng vây trùng trùng lớp lớp đi về phía Lãnh Huyết, nhất mực bảo vệ hắn – Đều là do ta tự nguyện...tất cả dừng tay cho ta!

Vô Tình nghiêm túc cất giọng nói, kéo theo đó là một trường an tĩnh, đám đông đã yên lặng trở lại. Lãnh Huyết ngơ ngác, ngổng cổ nhìn thật kỹ Vô Tình, không phải do đau quá mà nhìn thấy ảo giác đó chứ?

- Các người dừng tay lại đi, không cần đánh Lãnh Huyết nữa, ta thật lòng yêu thích Lãnh Huyết, ta sẽ mau chóng cùng đệ ấy thành thân!

Lời này của Lâm Phong thốt ra, không biết đã làm tan nát bao trái tim, kinh hãi bao con người.

- Đại sư huynh...

Thiết Thủ và Truy Mệnh thất thần, bọn họ đều không có nghe lầm, là chính miệng Đại sư huynh nói. Đại sư huynh với bọn họ, là mối tình đầu, cứ như vậy mà chấm dứt, thật sự chấm dứt khi lời yêu còn chưa nói. Tất cả đều là vì cái tên dã nhân này đây...

Dọc đường đi, Lâm Phong đã nghĩ rất kỹ, nếu phải cười hoặc giả cho một người mà mình không yêu thương, chỉ bằng hãy giả cho Lãnh Huyết. Đến lúc đó, y chỉ cần nói rõ mọi chuyện với Lãnh Huyết, lý giải cho Lãnh Huyết hiểu, Lãnh Huyết nhất định sẽ giúp y.

– Các vị không nên vì tại hạ mà đánh nhau nữa, không cần phải tham gia Vô lâm đại hội làm gì, bởi vì vô luận ai thắng ai bại, tại hạ cũng nhất định không rời bỏ Lãnh Huyết.

Ở giây tiếp theo, Lâm Phong dùng chiêu bài bắt chước điệu bộ của Vô Tình, ánh mắt mỹ lệ mà u buồn, như chất chứa hết thủy sâu muộn của nhân sinh, vẻ mặt đầy tình cảm như gom hết tất cả chân tình của thế gian mà khắc hết lên mặt vậy, một dáng vẻ chăm chú và thành khẩn không gì sánh được.

– Vô Tình..., Lãnh Huyết nhẹ giọng gọi, y nhớ rằng, hơn hai mươi năm sống trên cõi đời này, y chưa từng thấy ngực mình ấm áp như giây phút này...

– Lãnh Huyết, người vừa nói gì? Có phải người không thích ta? Người thực sự không thích ta sao?

Lâm Phong nhìn bộ dáng quái gở, dở dở ương ương kia nhưng ánh mắt lại ngập tràn yêu thương của Lãnh Huyết mà không khỏi cảm thấy cảm giác tội lỗi đang dâng lên trong tim.

Cục diện thật quá hỗn loạn! Thái Kinh vô cùng bức bối, nhiệm vụ Hoàng Thượng giao cho không hoàn thành đã đành, lẽ nào ngay cả cái kế sách nhất tiễn song điêu mà lão nát óc suy nghĩ cùng lao tâm khổ tứ để tiến hành nay coi như đổ sông đổ bể sao?

Thái Kinh liền kích động đứng lên, hướng quần hùng bên dưới khán đài mà cao giọng nói:

– Không được, cuộc luận võ hôm nay bất luận thế nào cũng phải tiến hành!

Triệu Vương gia vốn an cư tại Vân Nam xa xôi, lần trước tại Vân Nam linh sơn thủy tú nhìn thấy diện mạo xuất chúng cùng phong thái ưu nhã của Vô Tình liền nhớ mãi không quên. Lần này tuy là vương phi cũng đi cùng, nhưng Vương gia vẫn không thể bỏ được cái diện mạo hào sảng của mình nên cũng nhắc mông khỏi ghế, trèo lên bàn mà đứng rồi đưa mắt ngó dáo dác. Khổ cái là chiều cao của ngài quá hữu hạn, nên ngài chỉ đành trèo luôn lên bàn mà tìm bóng hình Vô Tình trong rừng người kia. “Vô Tình, Vô Tình...”

Wương phi không chịu nổi liền lên tiếng nhắc nhở Triệu vương:

– Vương gia...ngài làm thế thì còn ra thế thống gì nữa!

– Đều là do Gia Cát Thần Hầu quá tài giỏi, dạy ra được một hảo đồ đệ như Vô Tình công tử đây!

Thái Kinh bức bối hừ lạnh một tiếng. Gia Cát Chính Ngã lần thứ hai mồ hôi chảy ròng ròng.

– Vô Tình, Lãnh Huyết! – Tiên sinh lấy giọng vô cùng uy nghiêm lớn tiếng gọi hai người.

Vô Tình và Lãnh Huyết tiến lên, lễ phép nói:

– Thế thúc!

– Vô luận tương lai của hai con sẽ ra sau, ngày hôm nay, Đại hội vô lâm nhất định phải tiến hành, những chuyện khác hãy để sau này hẵng tính.

Tiên sinh rất đau lòng khi phải nói thế, nhưng biết phải làm sau, lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt!

– Vô Tình...

Triệu Xương thấy Vô Tình hôm nay đã có thể đứng dậy đi lại, hơn nữa dáng đi cũng đặc biệt duyên dáng uyển chuyển thì rất ưa thích chí, liền nhảy phốc từ trên bàn xuống, hăm hở nắm lấy bàn tay Vô Tình... Tâm tư Lãnh Huyết liền chùng xuống.

– Vương Gia!

Không đợi Lãnh Huyết phát tát, Vương phi đã dùng ngón tay, đảo mắt tía tai bay xuống...

– Ta mới là thê tử của ngài, mong ngài hãy nhớ cho kỹ! Ngài dám cầm tay Vô Tình lần nữa, có tin là ta sẽ làm thịt ngài hay không hả?

Nhìn thấy bộ dáng như sư tử Hà Đông cùng giọng quát vang dội của Vương phi, Triệu Xương liền buông lỏng tay. “Vương gia thì ra là một người rất sợ vợ...” Lâm Phong cười thầm trong lòng.

Thái Kinh đồng dạc tuyên bố:

– Đại hội võ lâm tiếp tục

– Lăng Lạc Thạch tử thí với Lam Phá Thiên!

Nói chung là từ ngày xuyên không đến đây, Lâm Phong chưa được nhìn thấy chân nhân thật sự kịch chiến với nhau lần nào nên trong lòng không khỏi thích thú và hưng phấn. Đường như y đã quên mất bản thân mình chính là phần thưởng của cái đại hội này rồi!

– Vô Tình...

– Hả?

Vô Tình chỉ vô thức mà đáp lời Lãnh Huyết, còn tâm trí lẫn con mắt đều đang bận chăm chú xem hai đại ca thủ đang choảng nhau kịch liệt. Bọn họ ra đòn mạnh như bôn lôi, nhanh như thiểm điện, xem thật đã mắt!

– Chúng ta bỏ trốn đi!

Cuối cùng Lãnh Huyết cũng đã thông suốt những lời mà Vô Tình nói trước đây, Vô Tình đã hi sinh tôn nghiêm mà mình xem trọng nhất, đồng ý cùng hắn bỏ đi thì hắn còn mong muốn điều gì nữa chứ. Cho dù phải vong mệnh thiên nhai, chỉ cần có Vô Tình luôn ở bên cạnh, chân trời góc bể, thiên đường hay địa ngục y cũng nguyện dần thân.

– A...

Lâm Phong loáng thoáng nghe Lãnh Huyết nói gì đó vội quay đầu lại, nhưng trong nháy mắt, lại bị phân tâm bởi câu nói của ai đó:

– Lam bang chủ đã chết!

– Cái gì? Vô Tình nhìn lên vô đài, ánh mắt thất thần.

Lâm Phong vỗ như không nghe, quay đầu lại tiếp tục hỏi:

– Đệ vừa nói gì, Lãnh Huyết?

– Không, không có gì!

Lãnh Huyết lại đánh mất dũng khí. Hắn đã trải qua hơn hai mươi năm chém giết, sống trên đầu đao mũi kiếm, bất cứ lúc nào cũng có thể táng mạng, hắn không muốn liên lụy Vô Tình, không muốn y theo mình chịu khổ.

– Thế thúc, thúc hãy cho con tham gia cuộc tử thí này!

– Lãnh Huyết...

Gia Cát tiên sinh biết Lãnh Huyết đưa ra yêu cầu này cũng đồng nghĩa với việc phải ly khai Thần Bộ ti. Đã nhiều năm trôi qua, quan hệ giữa tiên sinh và Lãnh Huyết đã không khác cha con. Tiên sinh cũng thừa hiểu, cuộc tử thí lần này, bất luận kết quả ra sao, Lãnh Huyết cũng tuyệt đối không để Vô Tình lấy người khác.

– Gia Cát Thần Hâu, ta thấy chi bằng ngài hãy để Lãnh Huyết tham gia cuộc tử thí này đi – Vương phi đỏ mặt, xấu hổ nói tiếp – khó tìm được hai người hữu tình như Vô Tình và Lãnh Huyết, chi bằng, ngài hãy cho họ một cơ hội!

Nguyên lai, Vương phi cùng Gia Cát tiên sinh vốn là một đôi thanh mai trúc mã, lại bởi vì Vương phi hiểu lầm tiên sinh hại chết phụ thân nàng nên nàng đã đi lấy Triệu Xương. Hiểu rõ nỗi khổ của người hữu tình chịu cảnh biệt ly, nỗi đau khi chung sống với người mà mình không yêu thương. Chuyện đang diễn ra trước mắt gợi cho nàng nhớ lại bao kỷ ức đau buồn.

– Chuyện này thì...

Gia Cát tiên sinh chú ý quan sát sắc mặt Thái Kinh.

– Lãnh Huyết là người của Thần Bộ ti, vậy mọi chuyện cứ do Thần Hầu định đoạt!

Thái Kinh nghiêm mặt nói. Hắn cũng không phải xuất phát từ hảo tâm gì mà chính là xuất phát từ việc đối phó với Thần Bộ ti mà tính toán. Nếu Lăng Lạc Thạch thắng, hắn liền đem Vô Tình giao cho Hoàng Thượng, nếu Lãnh Huyết thắng, hắn sẽ nhân cơ hội này châm dầu vào lửa khiến Hoàng Thượng long nhan đại nộ mà trị tội Thần Bộ Ti. Một đá trúng hai chim, hảo kế sách, hảo kế sách!

– Thế thúc, con cũng muốn tham gia...Thiết thủ kích động nói.

– Còn con nữa...Truy Mệnh cũng kích động không kém

Lại một trận hỗn loạn, cục diện lồi lõm tởm tởm thứ hai mất trật tự. Gia Cát tiên sinh một lần nữa cảm thấy vô cùng đau đầu, Vô lâm đại hội tự nhiên lại biến thành Thần Bộ ti nội chiến đại hội.

– Luận võ bắt đầu, Lăng Lạc Thạch đấu với Lãnh Huyết!

Thiết Thủ, Truy Mệnh cổ vũ:

– Lãnh Huyết, Đại sư huynh giao cho đệ đó!

Họ biết rằng, Lãnh Huyết mới là người đang chiếm giữ trái tim của Vô Tình, đã là lúc họ nên buông tay, cho dù tham gia tỉ thí, cho dù trở thành người thắng cuộc thì đã sao? Bọn hắn thắng được người của Vô Tình nhưng không thắng được trái tim y thì cũng có ý nghĩa gì đâu...chỉ bằng cố giúp Lãnh Huyết, dù sao hắn cũng là người nhà, tuyệt đối không thể để tên Lăng Lạc Thạch kia chiếm tiện nghi được.

Lâm Phong cau mày trầm nghĩ đám người này rốt cục đang diễn tuồng gì vậy? rõ ràng Lăng Lạc Thạch đã thắng rồi, chức Vô lâm Minh chủ này cứ để lão lên làm đi, Lãnh Huyết còn nhảy ra làm chi nữa, chẳng lẽ là họa hay phúc nữa!

Hai đại cao thủ giao đấu, không khí trên lôi đài vì vậy rất ngưng trọng. Lăng Lạc Thạch nội công thâm hậu, hơn nữa đã từng trải bao phong sương trên chốn giang hồ nên hoàn toàn không xem Lãnh Huyết ra gì, lão cho rằng cuộc tỉ thí này chỉ cần đánh vài đường thật đẹp mắt cho quần hùng xem là được rồi. Nhưng rồi lão lại thấy các chiêu thức của Lãnh Huyết đều là đao đao chí mạng nên không dám khinh địch nữa, trong lòng không khỏi giật mình kinh hãi: vì sao với niên kỷ nhỏ như thế mà Lãnh Huyết đã luyện được một thân công phu cao cường như thế rồi! Về phía Lãnh Huyết, hắn biết Lăng Lạc Thạch tuyệt đối không dễ đối phó nên chỉ biết cố hết sức, sử dụng toàn bộ tuyệt học binh sinh ra mà quyết đấu. Nhưng xét về công lực lẫn lịch duyệt giang hồ, kinh nghiệm chiến đấu hắn đều kém Lăng Lạc Thạch. Chứng kiến sự lợi hại của lão, Lãnh Huyết không khỏi đổ mồ hôi lạnh, nếu cục diện giằng co này cứ kéo dài, Lãnh Huyết chần chẫn sẽ rơi vào thế hạ phong, hậu quả thật không thể tưởng tượng. Vì thế, Lãnh Huyết quyết định phải tốc chiến tốc thắng, chiêu thức càng lúc càng nhanh và hiểm hơn.

Lâm Phong đứng dưới đài quan sát không chớp mắt, tuy rằng biết Lãnh Huyết rất lợi hại nhưng trước giờ y vẫn biết Lãnh Huyết dù sao cũng chỉ thuộc lớp hậu bối, công phu dù cao cường cách mấy thì vẫn phải lép vế trước tên hồ ly lão luyện Lăng Lạc Thạch. Cuộc tỉ thí này tuy đã giúp y đại khai nhãn giới nhưng cũng đem lại cho y không ít lo lắng. Vạn nhất Lãnh Huyết cũng có kết cục như Hồng Thất Công hay Lam Phá Thiên thì y biết phải làm sao? Không được, y nhất định phải giúp Lãnh Huyết mới được. thế nhưng bằng cách nào đây, y không có mà cũng không biết phóng ám khí.

24. Chương 24

Lăng Lạc Thạch trên đài đang toàn lực ứng chiến thì Vô Tình ở dưới hò hét ầm ĩ:

– Lãnh Huyết, cố lên! Lãnh Huyết, cố lên!

– Cố lên?...Hắn nói cái gì vậy nhỉ?

Lăng Lạc Thạch trong lòng thầm tính toán. Vô Tình là đại cao thủ trong việc chế tạo ám khí, lẽ nào lần này hắn đã chế tạo riêng cho Lãnh Huyết món binh khí gì mới. Lăng Lạc Thạch, lần thứ hai ngó xuống lôi đài quan sát động tĩnh của Vô Tình thì thấy y đang nắm trong tay một khẩu ám khí, lão liền sa sầm, mắt chăm chăm nhìn vào đó...không lý nào, lẽ nào Vô Tình định ám toán lão? Đang kịch chiến nhưng lão lại vì thế mà luống cuống tay chân, một bên phải ra sức chống đỡ với Lãnh Huyết, một bên phải luôn đề chừng động tĩnh của Vô Tình bên dưới. Vô Tình khẽ động ngón tay, ném ra thứ gì đó trúng vào cây cột cao trên lôi đài.

Aiii, lại ném trật rồi, Lâm Phong trong lòng cảm thấy hơi tiếc còn Lăng Lạc Thạch thì đổ mồ hôi lạnh.

Cao thủ quyết chiến tới kỳ nhất là phân tâm, đang đánh mà hoảng loạn. Lãnh Huyết bắt lấy cơ hội này, một đao toàn lực đánh trúng Lăng Lạc Thạch.

Lăng Lạc Thạch kêu to:

– Trận này không tính, Vô Tình ở phía sau lén phóng ám khí!

Triệu Xương liền đứng dậy hỏi:

– Có ám khí à?

– Lăng Minh chủ, chẳng qua là cây cột đã quá cũ nên mới lòi ra một cái đinh nho nhỏ thôi mà! Truy Mệnh lên giọng nói, rõ ràng là người bên phe Vô Tình.

– Lăng Minh chủ, chỉ là một cây đinh bé tí thôi mà, đâu có gì đặc biệt đâu – Gia Cát tiên sinh làm ra vẻ không biết gì, không có gì.

– Các người...thỉnh Thái tướng gia cùng Vương gia làm chủ – Lăng Lạc Thạch đau thương hướng hai người họ mà cầu xin.

Gia Cát tiên sinh nhanh nhẩu tiến lên nói:

– Tướng gia, Vương gia, Vô Tình từ ngày mất trí nhớ tới nay thì không phóng ám khí được nữa thì làm sao có thể dùng ám khí đả thương ai được cơ chứ...Huống hồ, nếu như Vô Tình vừa rồi thật sự phóng ám khí thì hà cớ gì lại phóng vô cột gỗ, nếu phóng vào Lăng Minh chủ ngài, chỉ e giờ này ngài đã táng mạng đương trường, chẳng còn đứng đây nói được nữa rồi!

Triệu Xương gật gù:

– Đúng đó! Thần Hầu nói rất có lý!

Thái Kinh nghe nói thế thì liền biết là Vương gia đang che chở cho Vô Tình. Lão thừa biết rằng Vô Tình làm vậy rành rành là đang cố ý cản trở cuộc tỉ thí diễn ra công bằng.

Rồi lão quay qua Lăng Lạc Thạch thóa mạ hắn cho sướng mồm. Lăng Lạc Thạch chịu oan ức mà không có chỗ phát tiết nên vô cùng tức tối nhưng cũng chỉ có thể rửa thầm trong bụng chứ biết làm sao được!

Triệu vương đứng trên đài cầm tay phải Lãnh Huyết giơ lên tuyên bố:

– Đại hội Võ lâm kết thúc, tân Võ lâm Minh chủ là Lãnh Huyết!

– Song song đó, Vô Tình cũng sẽ gả cho Lãnh Huyết!

– Đồng công đồng đến! một đám tiểu thái giám xúm xít vây quanh một người ăn mặc lòe loẹt đang đi tới chính là Đại thái giám Đồng Quán

– Thánh chỉ đến, Gia Cát Chính Ngã tiếp chỉ! Đồng công công cất giọng lãnh lút nói.

– Vô Tình của Thần Bộ ti di sắc hoạt chúng, khiến võ lâm nội chiến, bách tính không được an bình, đặc biệt áp giải đến Hoàng cung thẩm vấn. Khâm thủ!

Trời đất, đây là cái lý do lý trấu gì vậy? Đẹp cũng là đại tội sao? Đúng là hồ ngôn loạn ngữ, cường từ đoạt lý mà! Không chỉ riêng Lâm Phong nghĩ thế mà mọi người ở đây đều nghĩ như vậy. Cha sanh mẹ đẻ đến

giờ mới nghe nói là lớn lên xinh đẹp động lòng người cũng là một cái tội, lại còn bị bắt đem đi thẩm vấn nữa chứ!

– Vô Tình công tử, chúng ta đi thôi! – Đồng Quán bên cạnh thúc giục.

– Vô Tình...

Lãnh Huyết không ngờ cảm giác hạnh phúc vừa mới tới lại mất đi nhanh chóng tới như vậy. hắn rất muốn ngăn không cho Đồng Quán mang Vô Tình đi, nhưng Gia Cát Tiên sinh đứng bên cạnh đã kéo hắn lại, không cho hắn tiến thêm một bước, lời của tiên sinh vang bên tai Lãnh Huyết “ý chỉ của Hoàng Thượng tuyệt không thể làm trái, con không thể không buông tay”

– Thế nhưng...

– Thời gian còn dài...

Gia Cát Chính Ngã tràn ngập thâm ý, ngài tin chắc rằng với tài trí của Vô Tình, y thừa khả năng bình an trở về.

– Hoàng thượng, Vô Tình đã được đưa đến!

Đồng công công mị nhân như tợ, chỉ tiếc là lại đang đứng cạnh Vô Tình, tuy là gã trông rất xinh đẹp vừa mắt nhưng Hoàng Thượng khóe mắt cũng không thèm liếc nhìn một chút, chỉ chăm chăm si ngốc nhìn Vô Tình.

– Vô Tình, bọn họ có làm khó dễ gì khanh hay không?

Hoàng Thượng bước hai bước lại ngập ngừng ba bước, định chạy từ trên long ỷ xuống chỗ Vô Tình, nhưng ngật nổi, Vô Tình thực sự là quá cao, một đôi chân thon dài tuyệt đẹp. Vì sao hoàng tộc Triệu thị đều có chiều cao quá ư khiêm tốn như vậy chứ? Ngài vốn nghĩ sẽ đến gần tỉ mỉ nhìn ngắm Vô Tình nhưng chiều cao của ngài, điểm cao nhất cũng chỉ vươn đến ngực Vô Tình!

– Ôi trời! tại sao Triệu thị lại không có nổi một người nào cao lớn chứ! – Lâm Phong bất đắc dĩ than thầm.

Hoàng thượng buồn rầu đành lui về long ỷ, aiii, đành nhờ vào cái ghế này mà lấy lại chút uy phong với Vô Tình vậy, nhân tiện cao thế này cũng dễ ngắm Vô Tình không sót chỗ nào hơn!

Hoàng thượng hít một hơi lấy lại bình tĩnh, dùng ngữ khí âm trầm thâm nghiêm hỏi Vô Tình:

– Vô Tình, khanh có biết mình đã phạm vào tội gì không hả?

– Không biết!

Vô Tình ngoại trừ lớn lên cao lớn xinh đẹp thì giọng nói cũng đặc biệt ôn nhu trầm ấm dễ nghe – Hoàng thượng thầm tán dương, sau đó ra lệnh:

– Những người khác lui ra!

Sau đây là tình cảnh của Vô Tình trong hoàng cung:

– Vô Tình, ngươi lại ngủ hả?

– Vô Tình, ngươi lại ăn à?

– Vô Tình ngươi đi chơi với trẫm được không?

Hoàng thượng rất chi là muốn ấy ấy ấy Vô Tình, chỉ có điều tuy đáng người xinh xắn đáng yêu là thế nhưng chỉ cần hoàng thượng của chúng ta toan làm gì là đôi chân dài đã chạy cái vụt biến xa thật là xa.

Tiếp theo:

– Vô Tình, ngươi luyện ám khí à? – Hoàng thượng tội nghiệp ôm đầu trốn dưới giường, trong phòng tình cảnh rất thê thảm.

– Vô Tình chúng ta uống rượu đi! – Dụ dỗ trẻ nhỏ uống rượu có thuốc me

Vô Tình vừa toan uống một ngụm đã nói:

– Hoàng thượng, hay ngài cũng uống đi – Rót một chén cho hoàng thượng.

Cái búp, hoàng thượng ngã xuống Dĩ nhiên là ngủ lăn quay

– Cái gì mà ngự y chứ! Toàn một đồng bỏ đi, ngu lâu dốt bèn khó đào tạo – Hoàng thượng nổi cơn thịnh nộ mắng nhiếc đám ngự y.

– Hoàng thượng, chúng thần đã cố gắng hết sức.

Không nên lấy làm lạ, không hẳn là chỉ có Vô Tình của chúng ta chỉ số thông minh cao mà còn có cao nhân giúp đỡ. Đồng công công bỏ bao nhiêu công ra biến hoàng thượng từ thẳng thành “cong”, chẳng nhẽ lại để chịu thua Vô Tình?

– Vô Tình – Hoàng thượng trộn xuân được với cơm

– Ồ – Vô Tình ăn như điên, chẳng buồn giữ hình tượng, thế mà Triệu vương nhà ta vẫn mê mẩn như say như dại.

Vô Tình chợt ngẩng lên, thấy Triệu vương đang chảy nước miếng ròng ròng, hỏi – Hoàng thượng không ăn à?

– Ồ – “Ta ăn người đủ rồi” – Triệu Vương nghĩ thầm, mắt lóe sáng.

Ăn xong, Vô Tình vuốt ve bụng căng tròn. Ngày tháng trong hoàng cung thật an nhàn.

– Hoàng thượng, sao dòm thần lom lom vậy?

=.= Hử, sao thuốc không có tác dụng? Chẳng nhẽ mua nhầm thuốc dỏm à. Chắc, mai phải phái đám thần bổ ti đi điều tra lại cửa hàng bán thuốc này ngay mới được. Không được, trong lòng càng lúc càng hừng rục, xem ra phải sớm xử lý việc này.

– Vô Tình, người ở trong cung bao ngày rồi, lòng trầm ra sao người không hiểu sao? – Hoàng thượng nắm tay Vô Tình âu yếm nói.

Lâm Phong không biết mới là lạ, nhưng vẫn giả ngu, trở tay nắm ngược lại tay hoàng thượng nói:

– Thần biết hoàng thượng đối xử với Vô Tình rất tốt, cũng biết người muốn thử Vô Tình. Thế nên người cứ yên tâm, Vô Tình tuyệt đối không phải kẻ dễ sắc hoặc chúng.

O__O Lộn cái bàn! Không được, lòng đã nóng như lửa rồi. “Vô Tình, mặc xác người nghĩ gì, tối nay nhất định ta phải ấy ấy ấy xong người!” – Lòng hoàng thượng nghĩ, biến thành sói lao thẳng vào người Vô Tình. Cơ bản thì ngoại trừ Lãnh Huyết, Vô Tình có bản năng chống cự và chán ghét tất cả những nam nhân khác tới gần y.

– Cứu mạng với! – Lâm Phong vừa kêu lên một câu, một chiếc khăn thuốc mê đã trùm vào mũi y, lập tức ngất xỉu.

25. Chương 25

– Đồng công công, ra tay tốt lắm – Hoàng thượng phát hiện ra Đồng công công vừa đánh thuốc mê Vô Tình.

– Hoàng thượng, Vô Tình đã hôn mê, xin để thần dẫn y đi tắm rửa thay y phục chờ hoàng thượng hưởng thụ.

– Ý kiến hay – Hoàng thượng nghĩ đến Vô Tình tắm rửa sạch sẽ, da trắng thơm tho, nằm ngủ ngoan ngoan thì máu mũi dâng đến sắp trào ra.

Sau một lát, mấy gã tiểu thái giám đã bưng Vô Tình bị bọc trong tấm vải trắng vào, nhẹ nhàng thả lên giường.

– Vô Tình – Triệu Vương nằm bên cạnh sẵn sàng, thấy Vô Tình đang giãy nhẹ.

– Vô Tình, người tỉnh rồi à? – Triệu vương có chút sợ Vô Tình một cước đạp bay mình xuống giường, có chút run run.

– Dạ... – Vô Tình đáp nhỏ

– Người có bằng lòng cùng trẫm ấy ấy ấy không? – Triệu Vương hỏi thử?

– Dạ... – Vô Tình hình như xấu hổ vô cùng.

– Vậy là đồng ý nha – Triệu vương mừng hóm, hóa ra Vô Tình cũng có ý này.

Chưa xong câu đã thấy Vô Tình quay người thối tất đèn cái bực. Trong phòng tối đen như mực và chuyện phải xảy đến đã xảy đến.

Sáng hôm sau, Triệu vương tâm tình tốt tỉnh dậy, quay sang rồi sau đó nhảy dựng lên:

– Đồng công công, sao lại là người?

Tất nhiên là có kẻ chơi trò trộm long tráo phụng.

Một màn cãi cọ, cuối cùng Đồng công công nói:

– Hoàng thượng, người chiếm được Vô Tình thì sao? Thủy chung người chiếm không được trái tim của y, hơn nữa đã đem tội danh áp lên đầu Vô Tình rồi, sợ rằng sau này nếu người kiên quyết giữ Vô Tình ở bên sẽ khiến hậu thế chê cười.

Triệu vương suy tính thiệt hơn. Thực ra mấy ngày qua Vô Tình cứ liên tục trốn tránh, trong lòng Triệu vương bắt đầu cũng mất dần nhiệt huyết. Lời Đồng công công nói cũng chẳng sai. Thôi thì chuyện đã xảy ra...

– Được rồi, người đứng lên đi.

Đồng công công vâng mệnh, cố giấu nụ cười mãn nguyện.

Còn về phần Lâm Phong, y tỉnh dậy sờ quần áo, còn nguyên, không có gì xảy ra.

– Đồng công công?

– Vô Tình công tử, người có thể đi được rồi. – Đồng công công nói, giọng không giấu được lộ giấm chua. Không phục không được, gã Vô Tình công tử này thực sự đẹp như tranh vẽ.

– Thế hả? – Hoàng thượng không làm khó y nữa, y cũng thấy nhẹ nhõm.

– Hoàng thượng cũng đồng ý đem người gả cho Lãnh Huyết, người chuẩn bị đi.

Đồng công công phải tóm lấy cơ hội, không cho hoàng thượng đổi ý nữa.

Lâm Phong hóa đá. Hoàng thượng tứ hôn rồi, thế là xong đời rồi.

– Thần bộ ti tiếp chỉ, hoàng thượng có lệnh: Sau khi qua điều tra phát hiện Vô Tình dĩ sắc hoặc chúng chỉ là chuyện bịa đặt, hiện nay hoàng thượng ban thưởng Vô Tình cho Lãnh Huyết, sớm chọn ngày lành tháng tốt để thành thân. Khâm thủ.

– Đa tạ Đồng công công – Gia Cát Chính Ngã tiếp chỉ, lòng bồn khoăn. Hoàng thượng chẳng phải thêm nhỏ rãi sắc đẹp của Vô Tình, sao lại buông tay dễ thế? Hay có âm mưu gì?

Lãnh Huyết ngây dại. Vô Tình quả nhiên trời sinh thông minh xuất chúng, vậy mà cũng thoát khỏi ma chướng của Hoàng thượng cho nổi. Đã mấy ngày nay Lãnh Huyết lo lắng không ngừng cho Vô Tình, ăn không ngon, ngủ không yên. Nếu không phải thế thúc khuyên can rằng phải tìm hiểu hoàng cảnh của Vô Tình trong hoàng cung đã thì hẳn đã sớm vào cung giết hoàng thượng háo sắc kia rồi. May mà không kích động đấy, dù thế nào trong lòng hẳn cũng cảm ơn thế thúc.

– Chuyện này chờ Vô Tình về rồi tính toán tiếp.

– Ý của thế thúc là...?

Vô Tình bước chậm rì rì trên đường. Y biết y không nên mò về thần bộ ti. Về đó là phải cùng Lãnh Huyết thành thân. Thế nhưng không về đó y biết về đâu?

Đúng lúc đó y thấy Lam Nhược Phi.

– Vô Tình, cứu ta với!

Lam Nhược Phi nhào đến Vô Tình. Tuy biết y không có võ công nhưng với chỉ số thông minh sẽ cứu được nàng.

– Sao thế? – Vô Tình quan tâm nhìn, y nghĩ mình phải xin lỗi Lam Nhược Phi. Tuy đã biết dựa theo nội dung phim thì Lam Phá Thiên nhất định sẽ chết, mà y không ngờ lão cũng chết thật.

– Lam Nhược Phi, ta xem người chạy đi đâu.

– Đại Dũng?

– Là Vô Tình công tử sao? – Đại Dũng thối vang còi báo hiệu. Người này chính là nguyên nhân Lam Thiên Bang diệt vong, họ phải gia nhập Đại liên minh.

– Chuyện gì xảy ra vậy – Lâm Phong sờ sờ đầu

– Cha ta bị người ta hại chết, đám người trong bang đầu hàng Đại liên minh, còn muốn bắt ta đến chỗ Lăng Lạc Thạch tranh công – Lam Nhược Phi mắt nhòa lệ.

– Lam Nhược Phi, ta đã thả cho cô một con đường sống. Là cô không biết tự lượng sức muốn giết Lăng minh chủ, tự người tìm đường chết.

– Hiện tại vô lâm minh chủ là Lãnh Huyết, các người làm vậy đã hỏi Lãnh Huyết chưa? – Vô Tình nghiêm túc nói

– Chà, bọn ta quên mất người là Minh chủ phu nhân, haha! – Đại Dũng cười giọng rất lão toét – Thế hôm nay bọn ta phải bắt cả Lam Nhược Phi, Vô Tình cũng vác theo!

26. Chương 26

Thế thúc, không hay rồi... – Vô Tình trên đường trở về Thần Bộ ti thì gặp Lam Nhược Phi và Đại Dũng của Lam Thiên bang, hiện tại đang bị giam tại Đại liên minh! – Kim Kiếm và Ngân Kiếm vội vã báo cáo, lời của hai người còn chưa nói xong thì một bóng đen đã vọt ra ngoài.

– Truy Mệnh? – Gia Cát Chính Ngã nghĩ người này có khinh công cao như vậy nhất định là Truy Mệnh rồi, liền quát lớn định ngăn cản hần.

– Con ở đây, thế thúc à! – Truy Mệnh vừa nói vừa giận dỗi bước ra.

– Vậy...người vừa rồi là Lãnh Huyết ư? – Kỳ lạ, khinh công của Lãnh Huyết từ lúc nào lại trở nên lợi hại như vậy chứ? – Gia Cát tiên sinh buồn bực nghĩ thầm.

Truy Mệnh lại càng thêm phiền muộn...

Dò xét trước sau xong, Lãnh Huyết liền lên vào Đại liên minh.

– Đại ca, xin huynh thả Vô Tình ra đi, nếu huynh ấy không thích muối, muối cũng không muốn miễn cưỡng huynh ấy!

– Tiểu Dao, tất cả đều là do muối, giờ muối muốn thả hần đi thật sao?

– Đại ca, cho dù muối chiếm được người của huynh ấy những lại không thể nào có được trái tim huynh ấy thì cuối cùng muối vẫn không thể có hạnh phúc!

– Chúng ta vất vả lắm mới bắt được Vô Tình, làm sao có thể dễ dàng thả hần đi như vậy được chứ. Huống chi, muối đã đồng ý để Vô Tình cho ta xử trí mà! – Lăng Tiểu Cốt quả thật chẳng phải con người lương thiện như Tiểu Dao.

– Tiểu Cốt! – Lăng Lạc Thạch không ngờ con trai mình cũng biến thành thứ biến thái như Hồng Kính rồi, thật là quá mất mặt mà!

– Đại ca!

– Vô Tình....nếu người theo ta, ta sẽ thả người ra ngoài.

Trời ạ, lại bị một nam nhân khác của Đại Tổng thích, Lâm Phong quả thật khóc không ra nước mắt mà.

Lam Nhược Phi trừng mắt nhìn Lăng Tiểu Cốt, tâm trạng rối bời, không phải người thích Vô Tình là Tiểu Dao hay sao?

– Không được đụng đến Vô Tình, bằng không ta không khách khí với người đâu!

Dù đang bị trói cứng ngắc, thân mình còn lo không xong nhưng Lam Nhược Phi vẫn quan tâm an nguy của Vô Tình, Lâm Phong không khỏi cảm động trong lòng.

– Ha ha ha, chi bằng người tự lo cho mình đi! – Lăng Tiểu Cốt cười mỉa, chế nhạo Lam Nhược Phi.

– Cùng lắm thì...bổn tiểu thư, cho người.... Người muốn làm gì ta cũng được! – Lam Nhược Phi xấu hổ, mặt nằng đỏ bừng lên.

– Có cho không ta cũng không thèm, người nghĩ mình là ai chứ! – Lăng Tiểu Cốt lại tiếp tục nhục mạ Lam Nhược Phi rồi quay qua xé y phục của Vô Tình.

– HELP! Cứu mạng, cứu với... – Lâm Phong giãy dựa kêu cứu vang dội – Cái số của ta sao lại như thế này chứ, tại sao luôn bị một đám nam nhân khác yêu thích chứ?

– Kêu đi, cứ việc kêu, cổ mà kêu lên đi...ha ha...

Vô Tình càng giãy dựa càng kích thích thú tính của Lăng Tiểu Cốt hơn.

– Buông huynh ấy ra, buông ra mau! – Lam Nhược Phi vừa kêu gào vừa cố sức lấy thân mình đánh Lăng Tiểu Cốt.

Lăng Tiểu Cốt hung hăng quay người lại đánh Lam Nhược Phi hôn mê bất tỉnh.

Lâm Phong sợ hãi chỉ biết theo bản năng mà men theo góc tường. Xong rồi, lần này thực sự xong rồi, cái tên này thật sự thích nam nhân! Lâm Phong cả người mềm nhũn đi vòng vòng trên mặt đất.

– Lãnh Huyết!

Ánh mắt Lâm Phong tràn ngập sự tuyệt vọng, giờ phút này y chỉ còn biết kêu lên tên Lãnh Huyết.

– Đùng tuồng Lãnh Huyết đến là ta sợ! Người khác sợ hấn chứ Lăng Tiểu Cốt này thì không, trong mắt ta hấn chẳng là cây đinh gì cả!

Lăng Tiểu Cốt thô bạo xé nát áo của Vô Tình, nửa thân trên xích lõa của Vô Tình liền hiện ra trước mắt Lăng Tiểu Cốt, da dẻ trơn mịn, trắng nõn như da nữ nhi, đẹp một cách đầy mê hoặc. Lăng Tiểu Cốt nuốt nước miếng ừng ực, mắt càng mở to, chăm chăm nhìn Vô Tình.

Ánh mắt Lăng Tiểu Cốt ngập tràn dục hỏa nên không để ý đến đao quang vụt lóe lên, Lãnh Huyết đã nện cho hấn một cú bất tỉnh nhân sự.

– Lãnh Huyết! – Lâm Phong trước giờ chưa từng bị dọa đến nỗi sợ hãi như ngày hôm nay, liền chạy vội về phía Lãnh Huyết, nhào vào lòng hấn mà khóc, nước mắt ướt nhoe cả khuôn mặt.

– Vô Tình... – Lãnh Huyết ôn nhu vuốt mái tóc tán loạn của Vô Tình, cẩn cẩn dục dục ôm lấy thân thể đang xích lõa kia, nhẹ nhàng an ủi:

– Đã không có việc gì nữa rồi...

Chẳng biết vì sao Vô Tình cứ hoảng sợ mãi, người cứ run bần bật lên. Lãnh Huyết nhìn đôi mắt tràn ngập bi thương, lấp lánh như ánh sao đêm trên trời cao đang ngân ngấn lệ của Vô Tình, hấn không tự chủ mà hôn lên những giọt lệ đó, nhẹ nhàng, hấn dùng đầu lưỡi lấy đi những giọt lệ đó, tình nhân lệ!

Lãnh Huyết đang làm gì thế? Lâm Phong vội vã đứng lên, hai má ửng hồng lên pha lẫn một chút kinh ngạc. Lãnh Huyết nhìn Lâm Phong, bất giác hẳn nghĩ đến tương lai sau này của hai người, cùng vui thú điền viên, những ngày tháng yên bình, phu thê ân ái, đồng sàng cộng chẩm....cả cuộc đời này cũng sẽ như thế...

– Vô Tình... – Lãnh Huyết tha thiết gọi tên y, giọng ảm áp chất chứa bao chân tình.

– Lãnh Huyết, người thật sự yêu thích ta, vẫn luôn đối xử với ta tốt như thế? – Vì sao trước kia Lâm Phong luôn cho rằng dù trời đất xoay chuyển thế nào, y vẫn luôn bài xích thứ tình cảm này, vì sao bây giờ lại thay đổi như thế? Tim Lâm Phong như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nhưng,...khoan đã... người Lãnh Huyết gọi là Vô Tình, còn mình là Lâm Phong kia mà! Không hiểu tại sao khi vừa nghĩ tới vừa rồi Lãnh Huyết là gọi tên của Vô Tình, ngực Lâm Phong liền nhói đau.

– Lãnh Huyết, người nhầm rồi, ta không phải là Vô Tình...

Nói rồi Lâm Phong hung hãn tặng Lãnh Huyết một cái tát.

Lãnh Huyết ngây người, chẳng phải Vô Tình thích hẳn sao? Bọn họ đều muốn thành hôn, tại sao Vô Tình còn đánh hẳn như vậy?

– Ta là Lâm Phong, không phải là Vô Tình gì cả, người có hiểu hay không hả?

Lâm Phong điên cuồng gào thét, y không phải là thể thân của Vô Tình, không phải là cái bóng của Vô Tình. Y đau đớn vô cùng, chỉ có thể thét lớn lên.

Vừa nãy Lâm Phong biết là mình có cảm tình với Lãnh Huyết, y thích Lãnh Huyết. nhưng Lâm Phong sợ khi y trở về năm 2007, y sợ người Lãnh Huyết thật sự yêu thích là Vô Tình, và Vô Tình thì không phải là Lâm Phong.

– Vô Tình...

Lãnh Huyết hồn bay phách lạc, tay chân luống cuống khi nhìn bộ dạng hiện tại của Vô Tình.

Lâm Phong bật tai lại, y không muốn nghe thấy Lãnh Huyết hướng về phía mình mà chân tâm gọi tên Vô Tình, không muốn, rất không muốn, thật sự không muốn nghe nữa.

– Vô Tình, Lãnh Huyết, hai người không có việc gì chứ? – Thiết Thủ và Truy Mệnh cùng chạy tới

Thấy Vô Tình thân trên trần trụi, Lãnh Huyết thấy hai mắt mình nóng ran, máu mũi bất thần chảy ròng ròng xuống, hẳn liền cởi áo ngoài khoác lên người Vô Tình.

– Chúng ta đi mau...Lãnh Huyết nắm tay Vô Tình đưa y ra ngoài.

– Lam cô nương! – Thiết Thủ ôm lấy Lam Nhược Phi rồi mang nàng đi theo sau.

– Không được đi! – Lăng Lạc Thạch triệu tập thuộc hạ chặn bọn người của Lãnh Huyết lại.

Truy Mệnh liền nói:

– Lăng Lạc Thạch, người dám vô lễ với Minh chủ Võ lâm sao?

– Minh chủ Võ lâm, thật buồn cười! – Lăng Lạc Thạch bị chạm trúng chỗ đau – Ta chính là đang muốn lãnh giáo võ công của Minh chủ đây!

Hắn vung tay lên, thuộc hạ của hắn liền bao vây Lãnh Huyết và Thiết Thủ. Một trường ác đấu khó tránh khỏi...

– Dừng tay!

Gia Cát tiên sinh đã đến.

– Lăng Lạc Thạch, ngài dám bắt nhốt Vô Tình, Lam Nhược Phi, đã vi phạm luật pháp Đại Tổng, bây giờ lại ngang nhiên cùng người của Thần Bộ ti dùng binh khí đánh nhau?

– Ha ha, Lam Nhược Phi ám sát ta, ta cùng Thần Bộ ti các người thỏa thuận, không phải người nói ba ngày sau nhất định sẽ bắt được Lam Nhược Phi, trả lại công đạo cho ta hay sao? Hiện tại ta đã bắt được Lam Nhược Phi, lẽ nào ta không được phép xử trí cô ta?

....

Gia Cát tiên sinh đuối lý nhưng vẫn nói:

– Cho dù ngài bắt được người cũng phải giao cho Thần Bộ ti chúng tôi xử lý!

– Ta dựa vào cái gì mà tin tưởng người? Người cho ta là trẻ nít ba tuổi chắc?

– Ta tin tưởng Lam cô nương ám sát ngài chắc chắn có nội tình khác, ngài đã không sao thì chắc cũng không muốn người trong giang hồ hiểu lầm ngài vì muốn thu phục Lam Thiên bang mà hạ độc thủ với Lam Nhược Phi chứ?

Gia Cát tiên sinh biết trên danh nghĩa, Lãnh Huyết là võ lâm minh chủ, nhưng y không có bang chúng cũng không có thực quyền, chỉ là hư danh. Võ lâm minh chủ thật sự hiện nay là Lăng Lạc Thạch, Lăng Lạc Thạch nếu muốn thuận lợi thống nhất võ lâm thì tất nhiên phải chú ý những đánh giá của võ lâm đồng đạo.

– Thấy Gia Cát Thần Hầu đã đích thân ra mặt, vì vậy, hôm nay ta sẽ thả bọn họ, nhưng không có nghĩa là chuyện này sẽ chấm dứt tại đây.

Liền sau đó, Lăng Lạc Thạch nói ra ý định của mình:

– Ta muốn Lãnh Huyết nhường chức võ lâm minh chủ lại cho ta!

– Lãnh Huyết bất quá chỉ là một minh chủ hữu danh vô thực, Lăng minh chủ bắt tất phải lo lắng, huống chi Lãnh Huyết sớm đã có ý định nhường hiền – Gia Cát tiên sinh khẽ cười nói – Ngày mai ta sẽ thượng tấu với Hoàng Thượng việc tuyển chọn lại Minh chủ võ lâm! Về việc chức Minh chủ đó có về tay Lăng Minh chủ hay không, thiết nghĩ phải xem ý kiến của các vị đồng đạo võ lâm như thế nào nữa mới được!

Gia Cát tiên sinh rõ ràng muốn nhắc nhở Lăng Lạc Thạch rằng người tuy là Minh chủ võ lâm nhưng cũng phải chú ý đến hành vi của mình.

– Được!

Hai người đều là người thông minh, đương nhiên minh bạch ý đồ của đối phương, còn Lăng Lạc Thạch cuối cùng cũng nói rõ ý đồ của mình.

27. Chương 27

– Lãnh Huyết, ta thật sự là Lâm Phong, không phải Vô Tình – Lâm Phong lần thứ 2 nói rõ thân phận của mình với Lãnh Huyết, lúc đó cách hôn lễ của hai người có một tháng.

– Nếu người không phải Vô Tình thì Vô Tình thật sự đang ở đâu?

– Vô Tình có lẽ đang ở năm 2007, cách đây khoảng 1000 năm, đó cũng là thời đại mà ta sống.

– Vô Tình, nếu huynh không muốn gả cho ta thì cứ nói thẳng, ta có thể chấp nhận được, thế nên mong huynh đừng đem chuyện này ra mà đùa nữa!

Lãnh Huyết hiện tại vẫn không sao đối mặt nổi với chuyện này. Kỳ thực là hắn đang trốn tránh, trốn tránh tình cảm của mình. Vì hắn căn bản không xác định được tình cảm của mình, chính hắn cũng không biết người mà mình thích là Vô Tình hay là người đang đứng trước mắt và tự xưng là Lâm Phong. Kỳ thực hắn vốn tin những gì Lâm Phong nói, lần đầu tiên hắn gặp lại Vô Tình trên đường thì hắn có một cảm giác rất kỳ quái. Trước đây Vô Tình trong trẻo nhưng lạnh lùng, thông minh nhưng lời nói lại rất cay độc, rất hay làm tổn thương người khác. Nhưng trước mắt hắn là một Vô Tình ấm áp, thân thiết, vui tươi hoạt bát, thậm chí mang theo một chút thần bí, ngoại trừ việc rất thích ăn. Nhưng hắn thà tin là Vô Tình mất trí nhớ, chỉ là... bởi vì mất trí nhớ nên tính cách mới thay đổi nhiều như vậy!

– Lãnh Huyết, người nhất định phải tin ta, ta thật sự không phải Vô Tình – Lâm Phong không muốn Lãnh Huyết lại hiểu lầm nữa và y cũng không muốn làm thể thân của Vô Tình nữa.

– Vậy huynh chứng minh cho ta thấy đi! – Lãnh Huyết chưa từng dùng ngữ khí đó nói chuyện với Vô Tình, chẳng qua hiện tại đầu óc hắn đang rất loạn, rất cần thời gian để bình tĩnh lại.

– Chứng minh? – Lâm Phong đau đầu nghĩ – Ta lấy cái gì để chứng minh?

– Nếu huynh không thể chứng minh được thì có nghĩa là huynh chính là Vô Tình! – Lãnh Huyết chặn Lâm Phong lại, không cho y nói tiếp nữa.

Lâm Phong buồn bã xụ mặt xuống.

Lâm Nhược Phi tỉnh lại việc đầu tiên là hỏi thăm tình hình của Vô Tình. Thiết thủ vỗ về Lâm Nhược Phi và nói:

– Cô nương vừa tỉnh lại, nên chú ý nghỉ ngơi nhiều một chút! Vô Tình không sao cả, cô cứ yên tâm đi. Ngày mai tại hạ sẽ mời Tang y sư đến xem bệnh cho cô nương.

– Ừm – Lâm Nhược Phi vừa nghe nói Vô Tình không sao thì yên tâm rồi, nàng lui dần về dựa lưng vào đầu giường.

– Tang cô nương! – Lâm Phong không ngờ rằng lại sớm đụng phải Tang Chỉ Nghiên nữa rồi, y mới được bình an có mấy ngày nha!

– Muội đến là để xem bệnh cho Lam cô nương. Vô Tình, huynh vẫn khỏe chứ? – Tang Chỉ Nghiên ra vẻ thập phần quan tâm đến tình trạng hiện tại của Vô Tình.

– À...ta vẫn tốt.

– Lãnh Huyết đâu? – Tang Chỉ Nghiên bắt đầu giở giọng bà tám.

Lâm Phong nhăn mặt, khẽ nhíu hàng lông mày thanh tú, lạnh nhạt đáp:

– Hắn vẫn tốt! – Cô ả này rốt cục muốn làm gì đây?

Tang Chỉ Nghiên nhẹ nhàng thốt lên một câu:

– Vô Tình, huynh có biết không...kỳ thực, muội rất yêu huynh.

– Tang y sư, cô đã đến rồi à? – Thiết Thủ thấy Vô Tình đỏ mặt xấu hổ liền chạy lại giải vây cho y.

– Thiết thủ, chào huynh! – “Ta vừa nói yêu Vô Tình, không biết Thiết Thủ có nghe thấy không?” Tang Chỉ Nghiên liền chột dạ mà cúi đầu xuống.

Đêm khuya thanh tĩnh, một bóng đen nhẹ nhàng không gây chút tiếng động nấp bên cửa sổ, rồi cửa cũng rất nhẹ nhàng mà mở ra.

– Vô Tình ơi? – Trong phòng thật sự ngay cả cái lông chân cũng không thấy chút động tĩnh con người.

Chuyện gì thế? Lâm Phong vừa đi WC, trở về thì thấy chẳng những cửa phòng bị mở mà còn có một hắc y nhân lén vào phòng mình.

– WHO? còn không ra, ta sẽ phóng ám khí đó! – Lâm Phong giở giọng uy hiếp, tay bắt giắc run lên – Nguyên lai Thần Bộ Ti này cũng không được an toàn lắm, có lẽ ta nên thuê một bảo an 24/24 để bảo vệ mới được nha.

>-< good!=""" lần=""" này=""" không=""" ngờ=""" lại=""" phóng=""" trúng=""" nha!=""" trong=""" phòng=""" liên=""" truyền=""" ra=""" một=""" tiếng=""" kêu=""" thăm=""">

– Là muội!

Có người trong phòng, người đó đương nhiên là Tang Chỉ Nghiên rồi, nhưng Vô Tình cố ý không nhận ra cô ta:

– Người là kẻ nào? – Lão tử thách người dám đánh lên ta lần nữa đó!

– Tang Chỉ Nghiên! – Người trong phòng dành lên tiếng giới thiệu. Còn bên ngoài, Vô Tình thủy chung không chịu bước vào.

– Đúng là cô à? A, nhưng ta làm sao biết là người không gạt ta chứ? – Lâm Phong cố ý dụ khị Tang Chỉ Nghiên bước ra ngoài.

Tang Chỉ Nghiên bất đắc dĩ phải đi ra, thầm nghĩ Vô Tình thật là chả rành chuyện phong nguyệt gì cả!

– Tang cô nương, thật sự là cô à? – Lâm Phong cố ý trưng ra bộ dạng giật mình.

Đêm khuya im lặng như tờ, giọng nói Lâm Phong lại đột nhiên cao vút không gì sánh được, liền khiến cả Thần Bộ ti được một phen náo động.

– Kẻ nào to gan đến nỗi giữa đêm dám xông vào Thần Bộ Ti? Chán sống rồi chắc? – Là giọng của Truy Mệnh, hẳn hẳn nhất kẻ nào đang đêm phá mộng đẹp của hắn!

– Tang cô nương!

Cả Thiết Thủ, Truy Mệnh, Lãnh Huyết một phen giật mình. Tang Chỉ Nghiên đang vận một bộ y phục dạ hành đen thui.

– Tang cô nương, vì sao đang lúc canh ba nửa đêm, cô lại còn mặc y phục dạ hành lên vào khuê phòng (!) của Vô Tình? – Gia Cát tiên sinh bắt đầu chất vấn.

Khuê phòng? Thì ra Thần Bộ ti từ trên xuống dưới đều xem Vô Tình như một tiểu thư khuê cát, Lâm Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

– Ừm...Tôi nghĩ Vô Tình...

– Là chuyện gì? – Gia Cát tiên sinh liền truy hỏi, người từng trải như ông nhìn ra được Tang Chỉ Nghiên đối với Vô Tình chỉ có một ý niệm: là yêu đương!

– Lẽ nào cô không biết Vô Tình và Lãnh Huyết sẽ mau chóng thành thân sao?

– Có thể người này không phải là Vô Tình thật sự! Giọng nói Tang Chỉ Nghiên tuy nhỏ nhưng cũng đủ làm chấn động cả Thần Bộ ti.

– Người nói cái gì, Tang Chỉ Nghiên? Người có gan thì lặp lại xem nào!

Truy Mệnh mất hết kiên nhẫn, dùng dùng nổi giận. Nhưng Lãnh Huyết chỉ ngơ ngác nhìn đầu đó, ngay cả Tang Chỉ Nghiên cũng có thể cảm nhận được người này quả thật không phải Vô Tình, còn hắn vì sao lại không thể chấp nhận được việc người đang đứng trước mắt mình không phải Vô Tình thực sự?

– Tang cô nương, mặc kệ sự thật ra sao thì đây cũng là việc riêng của Thần Bộ ti chúng tôi, không can hệ gì tới cô cả!

– Có quan hệ đấy, vì người tôi thích là Vô Tình, ta không thể giương mắt nhìn y gả cho một người căn bản không hề yêu thương y! – Tang Chỉ Nghiên chưa từng có biểu hiện kích động như thế.

– Người nói nhăng nói cuội gì đấy? Ai cũng biết chuyện Lãnh Huyết yêu thích Vô Tình! – Thiết Thủ giờ đôi tay sắt thép lên dọa đánh Tang Chỉ Nghiên.

– Người Lãnh Huyết thích là Vô Tình chứ không phải người này! – Lời Tang Chỉ Nghiên rõ ràng có thâm ý, mỗi câu mỗi chữ đều đánh vào địa vị của Vô Tình trong lòng Lãnh Huyết.

– Lãnh Huyết, đệ nói gì đi! – Thiết Thủ không hiểu vì sao Lãnh Huyết thủy chung vẫn im lặng đứng ngoài xem. Lãnh Huyết và Vô Tình thật ra đã xảy ra chuyện gì?

– Đệ...

Lãnh Huyết đưa ánh mắt đau thương sang nhìn Lâm Phong, thật không thể thốt ra nổi chữ nào. Hắn rất cuộc là yêu Vô Tình hay người đang đứng trước mặt?

– Mọi người dừng cãi nữa, ta thật sự không phải Vô Tình... thật sự không phải mà. Tóm lại cái gì muốn tới rồi sẽ tới, thời gian sẽ chứng minh tất cả thôi!

Rất an tĩnh, đặc biệt an tĩnh...năm phút sau....

.....người của Thần Bộ Ti bắt đầu bàn luận, rồi bàn đến bốn tiếng sau...

Thế là cuộc hội kiến diễn ra suốt đêm. Ngoại trừ Tang Chỉ Nghiên, Vô Tình và Lãnh Huyết ra, tất cả mọi người đều thảo luận rất kịch liệt, hình như tất cả đều hướng về Vô Tình, chẳng may nào liên quan đến Lãnh Huyết cả.

– Vô Tình...bắt luận như thế nào, thế thúc vẫn trước sau tin tưởng con – Gia Cát tiên sinh rõ ràng cho rằng đầu óc Vô Tình lại hỏng lần hai rồi

– Vô Tình....bọn đệ cũng đứng về phía huynh! Thiết Thủ cùng Truy Mệnh phụ họa, rõ ràng đã thống nhất từ trước với Gia Cát tiên sinh rồi.

– Về phần Tang cô nương, ta nghĩ chuyện này nên dừng ở đây. Cho dù cô thật tâm yêu thích Vô Tình đi nữa thì cũng khó lòng nghịch lại Thánh ý – Hừ, cả gan dụ dỗ Vô Tình nhà ta à!

– Thế thúc, người sao có thể thả cho Tang Chỉ Nghiên đi? Người có biết cô ấy chính là nội gian trong Thần Bộ Ti hay không?

Lâm Phong trong lòng vạn phần phiền muộn, không chỉ trên dưới Thần Bộ ti cho rằng đầu óc y lại có bệnh nữa rồi mà cái ả Tang Chỉ Nghiên kia lại có thể bình an vô sự mà đi khỏi Thần Bộ Ti nữa chứ.

– Vô Tình, Thần Bộ ti chúng ta làm việc xem trọng chứng cứ, thế thúc tự có dự định riêng. Chúng ta tuyệt đối không thể có nhược điểm gì để cho Thái Kinh có thể nắm cán được. Còn chuyện con có thật sự là Vô Tình hay không...thế thúc thật sự không nghĩ đến – Gia Cát tiên sinh nhìn Lâm Phong với một ánh mắt hết sức thân thiết khiến y không thể không cảm động.

– Thế thúc...

– Ta cũng biết con rất thích Lãnh Huyết, con hãy cho hắn ít thời gian để hắn nghĩ thật thông suốt.

Đột nhiên Lâm Phong thấy Gia Cát Chính Ngã thật giống thế ngoại cao nhân, sao mà siêu phàm thoát tục quá, hình tượng anh minh sáng suốt ngời ngời như mặt trời, ánh mắt lấp lánh như sao trên cao...

– Vâng ạ – Lâm Phong gật đầu.

28. Chương 28

– Vô Tình.... ta có lời muốn nói với huynh....

– A Phong, ta có chuyện muốn nói với ngươi....

Nói cái gì đây? À, hay là nói «mặc kệ người là ai, ta cũng không quan tâm nữa, ta chỉ biết khi ở bên cạnh người, ta thấy rất vui vẻ...chỉ cần người không bỏ ta mà đi, ta thực sự không ngại gì cả».

Có lẽ ta nên nói: «ta tin tưởng người là xuyên không tới đây, chỉ là do ta nhất thời không thể chấp nhận được. Thế nhưng lúc chúng ta ở cạnh nhau, ta biết người mà ta thật sự yêu thích là người...chính là như thế...ta còn muốn...»

Lãnh Huyết ở trong sân lải nhải mãi, tự mình luyện tập xem nên nói thế nào với Lâm Phong. Đêm qua đã phát sinh chuyện khiến Lãnh Huyết bắt buộc phải đổi mặt với chuyện người mình yêu không phải là Vô Tình thật sự. Hắn thật sự yêu thích Vô Tình hay chỉ do vẻ kinh diễm bên ngoài của y hợp mắt hồn vía từ lần đầu gặp gỡ? Trước nay hắn luôn thấy Vô Tình có vẻ quá hư ảo, luôn cảm thấy y rất xa xôi, rất lạnh lẽo. Còn người này lại đem đến cho hắn cảm giác rất ấm áp, rất gần gũi. Nguyên lai trước nay trong tâm

hắn đeo đuổi chỉ là một bóng hình xán lạng rạng rỡ, xán lạng trong nhất thời. Nhưng người này đây, y đem đến cho hắn sự ấm áp, ấp áp vĩnh cửu. Người mà hiện tại hắn chân tâm yêu thích là Lâm Phong.

– Lãnh Huyết, đệ làm gì mà đi tới đi lui mãi trong sân vậy? – Thiết Thủ nghi nghi hoặc hoặc nhìn Lãnh Huyết – Thế thúc đang tìm đệ kìa.

– Vâng!

– Thế thúc, thúc tìm con có việc gì?

– Ủm, Hoàng Thượng triệu con vào cung.

– Có chuyện gì thế?

– Người Kim nghe nói con là tiền nhiệm Minh chủ võ lâm, võ nghệ cao cường nên muốn lãnh giáo – Gia Cát tiên sinh điềm đạm nói.

Đây là lần thứ hai Lâm Phong vào Hoàng cung, y thật sự có ý nghi ngờ tài nghệ của ngự trù trong cung.

Vô Tình cùng Lãnh Huyết ngồi xuống chỗ của mình, mang dáng dấp đúng như câu «phu xướng phụ tùy» làm Hoàng Thượng không khỏi có chút hối hận về quyết định của mình.

Thái tử nước Kim ngồi phía đối diện đang ngắm Vô Tình rồi từ từ di chuyển con ngươi sang phía Lãnh Huyết, nhìn cơ thể rắn chắc, cơ bắp cuộn cuộn.

“MAN, thật là MAN quá!”

– Thái tử – Sứ giả nước Kim làm mặt đen khi thấy thái tử đang sắp lồi mắt ra ngoài nhìn dai, thầm nhắc nhở thái tử chú ý hình tượng.

– Khụ...khụ.... – Gã sứ giả xấu hổ phải nhắc nhở lần thứ hai.

Vô Tình thấy thái tử nước Kim đang si mê ngắm nhìn Lãnh Huyết thì trong ngực liền thấy khó chịu vô cùng liền mĩa mai:

– Có phải ngài sứ giả của quý quốc bị bệnh ho kinh niên hay không? Sao ngài cứ khụ, khụ liên hồi vậy?

– Phụt... – Gã sứ giả nước Kim càng thêm xấu hổ.

– Hoàng thượng, tại hạ từ lâu đã nghe tiếng của tiền nhiệm Võ lâm minh chủ là Lãnh đại nhân đây, hôm nay chẳng hay Lãnh đại nhân có thể nào cho tại hạ được đại khai nhãn giới, biết được thế nào là sự lợi hại của võ công ở Trung nguyên hay không?

Cái tên sứ giả này rõ ràng là muốn thừa cơ thăm dò binh lực của Đại Tổng đây mà.

– Được...được, trẫm cũng muốn xem thử bản lãnh của Lãnh ái khanh lắm. Lãnh ái khanh, khanh cũng không nên phụ tâm ý của trẫm – Hoàng đế như ta cũng không phải kẻ ngu, Kim quốc các người muốn thấy sự lợi hại thì lão tử cho người thấy, để xem các người còn kiêu ngạo được không.

Lãnh Huyết biết Hoàng thượng rất trọng sĩ diện nên cố gắng trở hết tài nghệ ra. Nơi nào đao phong đi qua cũng đều mang theo một luồng sát khí bức nhân. Võ công của Lãnh Huyết toàn là chiêu thực, hơn nữa chiêu nào cũng dồn kẻ địch vào tử địa. Đao phong quét qua, chiêu chiêu như thể muốn lấy mạng hết thầy đám người Kim đó vậy làm bọn họ đứng ngồi không yên, lo sợ liệu họ còn có thể ngẩng mặt trời mọc ngày mai hay không?

– Hay, thật sự rất hay! – Hoàn Nhan Sung bật dậy vỗ tay khen Lãnh Huyết mà cũng không để ý đến đám người bên cạnh đã sợ xanh cả mặt, gần như sắp tè ra quần rồi.

– Hoàng thượng, ta, Kim quốc Thái tử Hoàn Nhan Sung xin được một thỉnh cầu!

– Thái tử cứ nói!

– Ta muốn cùng Đại Tổng kết thành duyên Tần Tần (Thành ngữ cổ TQ, ám chỉ kết hôn chính trị), chẳng hay có được không?

- Chẳng hay Thái tử đã để ý thiên kim tiểu thư nhà nào rồi? – Hoàng thượng thật chẳng có chút manh mối nào, từ hôm qua đến hôm nay chỉ nghe nói Thái tử có trò chuyện cùng mấy vị trong hoàng tộc thôi, chẳng lẽ, người mà Thái tử để ý là... Vô Tình. Nghĩ đến đây, Hoàng thượng không khỏi đỏ mặt hời hợt.
- Chẳng hay Lãnh đại nhân của Thần Bộ ti có nguyện ý làm phò mã của Đại Kim hay không?
- Phụt... – Tên sứ giả lần thứ n cảm thấy xấu hổ. Nước Kim làm gì có công chúa, chỉ có một vị thái tử biến thái như vậy thôi.
- Phò mã? – Lâm Phong bỗng như hóa đá, năm nay là năm quái quỷ gì thế, sao cứ gặp đại hạn liên tục thế này?
- Đa tạ hảo ý của Thái tử, chỉ là Lãnh Huyết là người đã có gia thất – Lãnh Huyết điềm nhiên nói, không tỏ một chút siểm nịnh nào.
- Lẽ nào đương kim Thái tử Kim quốc lại không xứng với người sao? Huống chi người và Vô Tình vẫn chưa thành thân! Thái hoàng thượng thành toàn cho bốn Thái tử!
- Thế nhưng...- Hoàng thượng cũng không biết tính sao, trong lòng như có tảng đá đè nặng.
- Hoàng thượng nếu đã ban hôn cho Lãnh Huyết được thành thân cùng Vô Tình thì không được đổi ý, quân vô hí ngôn... việc này trăm triệu lần là không thể! – Gia Cát tiên sinh có ý trách móc Hoàng thượng.
- Việc này...Thái tử...Trăm không thể nuốt lời được mà...
- Vậy, Lãnh Huyết cứ viết thư từ hôn là được – Hoàn Nhan Sung ý thế ép người, hần cương quyết muốn lấy Lãnh Huyết làm phò mã của mình.
- Lãnh Huyết thà từ quan cũng tuyệt đối không phản bội Vô Tình.
- Người...không được nha – Hoàn Nhan Sung sắc mặt trắng xanh.
- Mà thôi, cùng lắm ta nhượng bộ vậy, Vô Tình làm thiếp! – Đây chính là sự nhượng bộ lớn nhất của Hoàn Nhan Sung đấy!
- “Hả? đây là đạo lý gì vậy, vừa muốn từ hôn, vừa muốn ta làm thiếp, người cho rằng Lâm Phong ta là cái gì hả?” – Lâm Phong trong lòng tức tối vô hạn mà nghe bọn họ cãi nhau chí chóe. Lãnh Huyết từ đầu đã tỏ rõ thái độ, nhưng từ đầu đến giờ hần luôn nhắc tên của Vô Tình làm Lâm Phong thấy khó chịu vô cùng, Lâm Phong hận sao mình không phải Vô Tình, vì sao y không thể bay ra đánh nát đầu cái tên Thái tử ngang ngược kia chứ?
- Hoàng thượng, thần nghĩ chuyện này nên để cho Lãnh Huyết tự mình quyết định thì hơn – Gia Cát tiên sinh đành phải dịu giọng giảng hòa.
- Hoàng thượng – Cái tên Hoàn Nhan Sung này thật y như chó điên cứ cắn mãi không buông.
- Hoàng thượng! – Lãnh Huyết vẫn cương quyết. Sắc mặt Vô Tình hiện tại đã rất khó coi, Lãnh Huyết trán đã ướt mồ hôi hột, không biết lúc trở về sẽ phát sinh chuyện gì nữa đây.
- Gia Cát Thần Hầu nói rất có lý, việc này chúng ta nên bàn bạc kỹ hơn! – Hoàng thượng liền đánh bài chuẩn, việc này thực sự làm ngài đau đầu quá rồi!
- Lâm Phong trong lòng phiền muộn, y lo lắng việc Lãnh Huyết sẽ trở thành một chiêu bài chính trị. Lâm Phong trước giờ vẫn không lo lắng việc Lãnh Huyết sẽ tìm được một người chân tâm yêu hần, thế nhưng hiện tại...
- Lãnh Huyết, đệ định giải quyết chuyện này thế nào đây? Lâm Phong xách nguyên bình dấm chua với bộ dạng như nữ nữ ghen tuông mà chạy vào phòng Lãnh Huyết chất vấn hần.
- Vô Tình, à không, A Phong,... ta có lời muốn nói với người... – Lãnh Huyết cứ do dự mãi.
- A Phong, đúng rồi, ta chính là A Phong, không phải là Vô Tình. – Lâm Phong nghe Lãnh Huyết gọi mình là A Phong liền thấy trong lòng rất cảm động. y đang rất mong chờ câu nói tiếp theo của Lãnh Huyết.

– Ta... ta muốn nói rằng, mặc kệ người là ai, người ta yêu chính là người! – Ấy da, tập luyện nhiều như thế, nói đi nói lại muốn tạo cả quai hàm mà cuối cùng Lãnh Huyết chỉ nhớ được duy nhất một câu.

Cuối cùng cũng chịu nói rồi, Lâm Phong hạnh phúc tới nỗi muốn té xỉu. Là mộng tưởng hay là thực? Lâm Phong liền dùng hết sức bình sinh mà tát một cái cực mạnh vào mặt mình, đau quá, thật sự đau mà!

– Lãnh Huyết...- Lâm Phong cứ ngỡ mình sẽ vui sướng mà nói thật nhiều, ai ngờ hiện tại cũng không biết nên nói câu gì, chỉ biết yên lặng ngồi bên cạnh Lãnh Huyết.

– Ta không cho người lấy Thái tử Kim quốc! – Lâm Phong ôm cổ Lãnh Huyết nói, cuối cùng y cũng nhớ ra mục đích mà mình đến tìm Lãnh Huyết.

– A Phong, ta sẽ không lấy tên thái tử đó đâu.

Ấy da, Lãnh Huyết là gọi A Phong!

– A Phong, người không thích ta gọi như thế à? – Lãnh Huyết trần trối nhìn biểu tình kỳ quặc trên mặt Lâm Phong.

– Thích, người gọi cái gì ta cũng thích, kể cả khi người gọi ta là Vô Tình, ta cũng không ngại đâu. – Lâm Phong biết rõ, người mà mình yêu chính là Lãnh Huyết.

– Vô Tình... – Lãnh Huyết vừa mới ôn nhu kêu lên chẳng ngờ trên mặt đã dính ngay một chưởng, kèm theo là tiếng gât:

– Gọi A Phong!

Lãnh Huyết ngơ ngác hỏi:

– Không phải người vừa nói gọi cái gì cũng không ngại mà?

– Thế ta gọi người là RON người có thích không?

– Được rồi, nhưng RON là đứa nào lần đầu chúng ta gặp nhau người đã nhận nhầm ta là hấn! – Lãnh Huyết nghi ngờ dò hỏi Lâm Phong.

– Ai cần người lo?

– Người nói, người có phải nương tử của ta không?

Lâm Phong đúng là nhóm lửa để tự thiêu mà, Lãnh Huyết đã lên cơn ghen kinh khủng rồi!

– Là bằng hữu hoạn nạn chi giao của ta!

– Hoạn nạn? Hoạn nạn như thế nào? – Cơn ghen của Lãnh Huyết càng phát tác dữ dội hơn.

Trước mặt Lãnh Huyết mà dám nhắc tới RON, Lâm Phong đúng là tự tìm đường chết mà.

– Lãnh Huyết, mặc kệ người tin hay không, ta chỉ yêu một mình người...- Lâm Phong chủ động cầu hòa. Vì vậy giọng nói đặc biệt nhẹ nhàng, ngọt ngào vô hạn. Lãnh Huyết liền dìm bẫy, không thèm nghĩ đến tên Ron chết băm kia nữa. ai cũng có quá khứ, hà tất hấn phải chấp nhất quá khứ của Lâm Phong, miễn là hiện tại đã buông tay là được rồi.

29. Chương 29

– Cái gì? Thái tử nước Kim đã mất tích, sao có thể như vậy được? – Gia Cát tiên sinh vô cùng buồn bực, một đêm không ngủ!

– Nghe nói là Hoàn Nhan Sung lên theo dõi Lãnh Huyết, dọc đường thì bị bắt đi – Kim Kiếm và Ngân Kiếm báo cáo.

– Lãnh Huyết đương nhiên có nhiều người thích, Kim quốc Thái tử theo dõi để giữ hấn cũng không lạ. – Gia Cát Chính Ngã không khỏi hoài nghi quyết định thu nhận mấy kẻ chuyên gây tai họa này, từ ngày đến

Thần Bộ ti rồi thì chỉ chuyên đi gây họa khiến ông đau đầu nhức óc. Nhưng thật may mắn là còn có Thiết Thủ và Truy Mệnh là niềm an ủi.

– Lãnh Huyết, Thái tử nước Kim hiện nay đã mất tích, chuyện này ta giao cho con xử lý đó.

Sắc lòng hiếu kì nổi lên, Gia Cát tiên sinh liền hỏi thêm:

– À, hôm đó con dẫn Vô Tình đi đâu mà khiến Thái tử phải theo dõi hai người rồi bị bắt cóc vậy?

– Con dẫn Vô Tình đi gặp người nhà của con – Lãnh Huyết không chút ý tứ, kể tất tần tật cho Gia Cát tiên sinh biết.

– Người nhà của con, con có người nhà sao? – Tiên sinh thật nghĩ không ra Lãnh Huyết còn thân nhân nào nữa.

– Bầy sói nuôi con lớn lên trong sơn động chính là lang phụ, lang mẫu của con.

Mặt Gia Cát tiên sinh liền đen lại...

– Chuyện này nói sao thì chúng ta đều có trách nhiệm, Lãnh Huyết, để ta giúp người một tay!

Lâm Phong định diễn một vở kịch bi ai để y có thể âu yếm Lãnh Huyết. Thế nhưng hiện tại thật sự hoài nghi nội dung của vở kịch do mình dàn dựng nha, Lãnh Huyết vẫn trở như đá, chẳng có vẻ gì là cảm động cả!

– A Phong, người không cần lo lắng, việc này ta sẽ xử lý ổn thỏa – Lãnh Huyết bình thản nói, ngay cả một cái gật đầu chiếu lệ cũng không có.

– Thiết Thủ, đây là muối muối của đệ à?

– Muối muối? Đệ không có muối muối, đệ chỉ có một đệ đệ thôi!

Ồ! Sao lại ngược ngạo thế này?

– Thế đệ đệ của đệ tên là gì?

– Thiết Du Đồng.

Loạn, thật loạn rồi! Lâm Phong chán nản thầm nghĩ.

– Du Đồng, sao đệ lại đến đây?

– Đại ca, đã nhiều ngày rồi huynh không về nhà, ta và phụ thân đều rất lo lắng cho huynh. Phụ thân bảo đệ đến gặp huynh, nếu huynh không có việc gì thì đệ trở về.

Du Đồng thân hình cao lớn, ngũ quan tuấn lãng, gương mặt tổng thể là dễ nhìn. Hai huynh đệ cũng không khác nhau nhiều lắm. Lâm Phong lại chợt nghĩ đến việc Thiết Thủ và Du Đồng không phải huynh đệ ruột thịt.

– Vị này có phải Vô Tình không? Đệ thường nghe đại ca nhắc đến huynh! – Thiết Du Đồng thăm đánh giá Vô Tình, thảo nào bao nhiêu bà mai dắt mối đại ca đều không muốn mà luôn luôn nói không có một cô nương nào sánh được với Vô Tình. Thì ra, Vô Tình so với nữ nhân thì đẹp hơn gấp vạn lần.

– Du Đồng – Vô Tình khẽ gọi.

Tên của đệ không phải là đồng của mùa đông mà là Du Đồng, Đồng trong lương đồng.

Ngay cả tên cũng sửa lại luôn, ta rửa mười tám đời tổ tông bác biên kịch nha.

– Du Đồng có thể đưa ta đến chỗ đầu thôn phía tây mua đậu hũ không?

– A, xa à nha...

– Lãnh Huyết nói đệ ấy muốn ăn...

– Thực sự là một nương tử tốt nha – Du Đồng tán dương – Được, đệ sẽ đưa huynh đi.

Đặng Phát bán đậu hũ làm cái gì mà lâu dừ vậy trời? Lâm Phong đợi mòn cả hai mắt, mờ luôn hai con người mà Đặng Phát vẫn chưa làm xong. Chợt thấy hàng đậu hũ của Vương Thẩm, Lâm Phong mừng húm!

– Công tử, ngài ăn thêm mấy chén? – Vương thẩm tươi cười hỏi – Là vì vị công tử xinh đẹp đáng yêu này trước đó đã xơi hết hai chén rồi.

– Cho ta thêm một chén đi! – Lâm Phong liếc sang bên cạnh – Ta không tin là không đợi được chén đậu hũ của Đặng Phát.

– Vô Tình, huynh còn có thể ăn được nữa không? – Du Đồng thật không thể ngờ được một công tử có dung mạo động lòng người với thân hình mảnh khảnh gió thổi cũng bay này lại có thể ăn kinh khủng khiếp như thế. Vô Tình, huynh rốt cục là mua cho Lãnh Huyết ăn hay là mua cho cái dạ dày của huynh đây?

– A, thật no quá! – Lâm Phong vừa nói vừa vuốt cái dạ dày đầy ăm ắp của mình và cũng định đi tìm chỗ nào giải quyết một chút.

Trong bụi cỏ Lâm Phong còn đang loay hoay cởi quần thì bị nguyên một khúc cây nện xuống, Lâm Phong còn chưa kịp kêu cứu mạng thì đã ngã lăn quay ra xỉu mất rồi. Ôi trời ơi, sao mà mỗi lần định đi giải quyết thì đều gặp chuyện hết thế này?

– Vô Tình...Du Đồng đợi chán chê cũng không thấy Vô Tình trở về liền vội thanh toán tiền đậu hũ rồi đi tìm y.

Lại bị dính một cơn, Du Đồng cũng rơi vào thảm cảnh như Lâm Phong.

– Ha ha, cuối cùng cũng bắt được hai đứa làm khổ công rồi! – Đặng Phát núp trong bụi cỏ cười khoái trá – giá mình còn trẻ thì mình sẽ đi lừa con gái nhà lành rồi.

Ai, chắc biên kịch cũng không viết ra được tình cảnh thê thảm của Vô Tình lúc này.

– Ha ha, thì ra là hai đại mỹ nhân – Ôi, rõ ràng là tên Đặng Phát này không nhận ra người mà mình đã bắt cóc chính là đỉnh đỉnh đại danh Thần Bộ ti Vô Tình!

– Nhanh lên một đi – một tên du côn xách gậy đập lên lưng của Lâm Phong.

– Du Đồng, ta liên lụy đệ rồi – Vô Tình đứng là xui xẻo hết chỗ nói mà, tại sao cứ liên tiếp dính vào một đồng rắc rối thế này. Vốn định tới hàng đậu hũ của Đặng Phát ăn no nê cơ mà, kết quả giờ lại phải làm một tên khổ công bị đánh muốn tróc da lưng luôn.

– Không có liên quan đến huynh mà – Du Đồng an ủi Lâm Phong, không muốn y cứ hối hận mãi.

– Làm việc nhanh lên, không được châu đầu nói chuyện – Một tên vẻ mặt như hung thần ác sát quát ầm lên.

– Vô Tình, làm nhanh lên đi – Du Đồng nhắc Vô Tình. Còn Vô Tình thì ngổng cổ lên quan sát chung quanh tìm Hoàn Nhan Sung

Bỗng từ phía trên truyền đến một âm thanh hết sức quen thuộc:

– Các ngươi thật to gan, dám cướp của, bắt cóc đương kim Thái tử Kim quốc!

Tên du côn kia cười sắc súa:

– Người mà là Thái tử Kim quốc thì lão tử ta chính là Hoàng Đế Kim quốc đây nè! Còn không mau xuống dưới làm việc, muốn ăn đòn à? – vừa nói hắt tung cho Hoàn Nhan Sung một cước khiến hắn ngã sấp xuống nước.

– Ta thật sự là Thái Tử của nước Kim mà, ta là Hoàn Nhan Sung.

– Không nên nói nữa – Du Đồng thành tâm khuyên nhủ – nếu không muốn chết thì nhanh làm việc đi.

– Ó, Vô Tình!

– Hoàn Nhan Sung!

Vô Tình và Hoàn Nhan Sung gặp lại, nhân thần giao nhau đến xẹt lửa chiếu thẳng đến mục tiêu ở giữa là Du Đồng!

Hai người không làm nữa mà đứng thẳng lên.

– Hoàn Nhan Sung, ta sẽ đưa người đi – Vô Tình lặng lẽ lên đến bên cạnh Hoàn Nhan Sung.

– Người...người muốn hại chết ta phải không! – Hoàn Nhan Sung không thể tin được là Vô Tình lại tốt bụng như thế.

– Người có muốn quay về nước Kim hay không?

Hoàn Nhan Sung thật sự là không thể chịu nổi cuộc sống ở cái nơi quỷ quái này nữa rồi. Chỉ là hắn không muốn tiếp nhận sự giúp đỡ của Vô Tình.

– Ta sẽ mang hai người đi – Du Đồng thật không thể chịu nổi hai người này nữa, ai cũng muốn chạy trốn chết mà cứ làm ra vẻ!

– Nhanh lên đi, hai người nhanh lên một chút đi!

Du Đồng thật là hối hận khi mang hai kẻ này đi cùng. Suốt dọc đường chỉ biết đầu vô mồm thôi, thể trạng thì yếu như sên, đang chạy trốn bán sống bán chết mà bước đi thì cứ nhất bộ tam điều y như đi thường lắm danh thối vậy!

– Ta không đi nổi nữa, hai người đi trước đi – Vô Tình mệt mỏi muốn chết, lê bước không nổi nữa.

– Vô Tình, để đệ công huynh – Du Đồng có lòng tốt đề nghị.

– Ta đường đường là Thái tử của Đại Kim mà người không thèm lo, lại đi lo cho cái tên phế vật này, đúng là quá ngu si mà! – Cái tên Thái tử chết băm này đúng là miệng chó không mọc ra được ngà voi mà!

– Người nói ai là phế vật hả! Có người mới là cái tên ngu si đần độn á! – Nói không biết ngượng mà, sao không nghĩ xem là ai hại hắn chật vật khổ sở như hiện tại.

– Người!

– Người!

– Được rồi, không đi nữa, cứ cãi nhau tiếp đi!

Con đường nhỏ phía trước đột nhiên xuất hiện hai đại hán đang đi tới. Phía sau lại nghe tiếng người đuổi tới.

– Nằm xuống – Du Đồng kéo tay một người rồi túm Vô Tình và Hoàn Nhan Sung nhảy xuống nước.

– Ta dính một cước rồi – Hoàn Nhan Sung nhe răng nham nhở.

– Để ta công người, còn Vô Tình, huynh không sao chứ – Du Đồng bây giờ mới thấy việc chạy trốn chết quả là cực khổ quá.

– Không, huynh không sao...

Du Đồng công Hoàn Nhan Sung trên lưng, vừa quay đầu lại thì thấy có một đám người đuổi theo liền đặt hắn xuống rồi nói:

– Không được, hai người đi trước đi, ta đi ứng phó với bọn chúng.

– Không được, có đi thì cùng đi – Vô Tình và Hoàn Nhan Sung thật hiếm hoi mới được một câu đồng thanh đồng khí.

– Các người... – Du Đồng buộc phải để hai người lại.

Du Đồng rất giỏi võ công, chớp mắt đã đánh hai tên đi trước ngã chổng cẳng.

Đặng Phát trăm triệu lần cũng không ngờ cái tên tiểu tử cao to trắng trẻo này võ công lại cao như vậy nên liền ra lệnh:

– Tất cả cùng lên!

Bùm bùm bùm, hự hự hự, chát chát chát, ăng ăng ăng...một không gian yên ắng...thì ra cả lũ du côn đó đều bị Du Đồng đánh ngã chổng cẳng cả rồi.

– Du Đồng, đệ lợi hại như vậy sao vừa nãy còn bảo chúng ta chạy trước? – Lâm Phong nghi hoặc hỏi.

– Lúc nãy đệ không biết chúng từ đâu tới, hơn nữa đám người này rất đông, đệ định chạy đi báo cho đại ca biết – Du Đồng mỉm cười nói.

Hoàn Nhan Sung vui sướng, hai mắt sáng rỡ!

Ồi, Du Đồng, Trung Nguyên quả là có nhiều nam nhân dũng mãnh nha, MAN, quá MAN a...

– Du Đồng, người đã thành thân chưa? – Hoàn Nhan Sung lại mơ màng nữa rồi!

– Vẫn chưa...

– Vậy quá tốt rồi – Hoàn Nhan Sung sung sướng đứng lên.

Lâm Phong ngây người nhìn Hoàn Nhan Sung mang theo tinh quang xán lạng trong mắt từ từ đứng lên, xong, Hoàn Nhan Sung đã chầm trúng Du Đồng rồi.

– Vô Tình, huynh không sao chứ? – Lãnh Huyết chạy tới ân cần hỏi han Lâm Phong.

Vô Tình nhào tới, ngã vào lòng Lãnh Huyết.

– Thái tử Kim quốc cũng ở đây sao? – Lãnh Huyết mắt sáng rỡ, lần này chỉ định đi tìm Vô Tình thôi, không ngờ rằng cũng tìm được Hoàn Nhan Sung nữa.

Hoàn Nhan Sung thì cứ lẻo đẻo đi theo Du Đồng như con chó Nhật, luôn mồm lải nhải:

– Du Đồng, cho ta biết ngày sinh tháng đẻ của người đi, nhà của người còn có những ai, người thích cái gì, không thích cái gì vậy?

– Người có thấy phiền không hả? – Du Đồng giơ tay đập cho Hoàn Nhan Sung một cái.

– Người đánh làm ta thấy thoải mái quá đi, Du Đồng, đánh nữa đi.

– Du Đồng, người hãy còn chưa trả lời ta mà, Du Đồng, đợi ta với.

Thì ra Hoàn Nhan Sung thích các nam nhân mạnh mẽ, hơn nữa còn là một SM cuồng.

Vô Tình thất thần nhìn bọn họ. Đại Tống và Đại Kim thật là đã mất hết tôn ti trật tự, luân thường đạo lý mà.

Hoàn Nhan Sung đứng ngồi không yên, bất đắc dĩ phải lên tiếng:

– Hoàng thượng, ta có một yêu cầu!

– Thái tử cứ nói.

– Nếu Lãnh Huyết và Vô Tình đã kết thành một đôi tình nhân tương thân tương ái thì bốn Thái tử cũng không muốn chia rẽ họ nữa, vì vậy, hôm nay ta muốn cầu hôn Thiết Du Đồng – Cái tên này lại nữa rồi!

– Ai là Thiết Du Đồng? Hoàng thượng đã bị cái tên Thái tử lảm trò này làm hồ đồ cả đầu óc, ngài vốn định khuyên Thái tử từ bỏ chuyện cầu thân Lãnh huyết, ai ngờ hán lại chủ động thay đổi đối tượng cầu thân chứ.

– Thiết Du Đồng là đệ đệ của Nhị bộ đầu Thiết Thủ ở Thần Bộ ti.

.....

Tuy đã gặp qua nhiều tên biến thái, nhưng biến thái như thế này quả là lần đầu được thấy.

– Chuẩn tấu!

– Cái gì? Ta phản đối! – Thiết Thủ vô cùng phiền muộn, đệ đệ thân sinh của hán sao có thể thành thân với một Thái tử của ngoại bang cơ chứ.

– Hoàng Thượng, thần cho rằng đâu là chuyện chung thân đại sự của Du Đồng nên dù sao cũng phải hỏi qua ý kiến của đệ ấy!

Phần Hoàng Thượng thì chỉ mong mau chóng tống khứ được tên Thái tử biến thái này đi nên liền trầm giọng:

– Lễ nào ý chỉ của Trẫm mà khanh cũng không nghe?

.....

– Du Đồng, đệ thật sự muốn cùng Thái tử nước Kim thành thân sao? – Vô Tình quan tâm hỏi han Du Đồng. Nếu không phải tại mình thì Hoàn Nhan Sung sẽ không gặp được Du Đồng, lại càng không có chuyện xin Hoàng Thượng ban hôn.

Du Đồng liền đỏ mặt:

– Kỳ thực Hoàn Nhan Sung cũng rất dễ thương.

Ai, thì ra là cả hai người cùng cam tâm tình nguyện.

– Đệ đệ, đệ bảo trọng, phải thường xuyên về thăm đại ca và phụ thân đó! – Đỉnh đỉnh đại danh Thần Bộ ti Thiết Thủ Thiết nhị gia nước mắt tí tách tiễn đệ đệ sang Kim quốc!

Phía sau vẫn còn nhiều chuyện sắp phát sinh....

30. Chương 30

– Phụ thân, chúng ta phải làm sao bây giờ? Thần Bộ ti đã bắt được Đặng Phát, rất mau chóng sẽ tra ra chúng ta thôi!

– Con yên tâm, phụ thân nhất định bảo vệ con.

Đã không làm thì thôi, việc đã đến nước này, Thái Kinh nghĩ chỉ còn cách mau chóng xưng đế. Vốn hấn định mượn ngoại viện từ nước Kim nhưng hiện tại, Thiết Du Đồng đã trở thành phò mã của nước Kim, âm mưu này coi như vỡ từ trong trứng nước. Ai, người tính không bằng trời tính, sớm biết thế này chi bằng để Thao nhi tiếp cận cái tên biến thái chết tiệt kia cho rồi.....Thái Kinh cảm thấy hối hận vô hạn...

Trong nhà lao, Đặng Phát đã chết. Thần Bộ ti lần thứ hai bị mất manh mối.

Lâm Phong tức giận vỗ bàn đứng lên:

– Nhất định là Tang Chỉ Nghiên!

Gia Cát Chính Ngã thì vẫn bình tĩnh:

– Vô Tình, chúng ta làm việc phải chú trọng chứng cứ! Thiết Thủ, tối qua Tang Chỉ Nghiên có đến nhà lao giam Đặng Phát hay không?

– Hình như là... hình như....- Thiết Thủ thật sự không có chút ấn tượng nào cả.

Truy Mệnh liền châm chọc chỉ số thông minh của Thiết Thủ:

– Cái gì mà hình như là phải rồi hình như không phải?

– Chính là Tang Chỉ Nghiên chứ không ai khác cả! – Lâm Phong tức giận nhắc lại tên cô ả.

– Đệ vẫn theo dõi cô ta – Lãnh Huyết điềm đạm nói.

Gia Cát Chính Ngã trầm giọng:

– Chúng ta không thể khơi khơi đi tìm Thái Kinh được, khẳng định hắn sẽ chối bay chối biến.

– Thế thúc, lẽ nào chuyện này cứ như vậy mà bỏ qua sao?

Không diệt trừ cái tên đầu đảng này, Lâm Phong và Lãnh Huyết sẽ không thể có một ngày yên ổn.

– Ta vẫn nghĩ...

– Vô luận thế nào, lần này quyết không thể bỏ qua cho tên cáo già Thái Kinh này được, không thể để Du Đồng phải...hi sinh lớn như vậy – Thiết Thủ thầm nghĩ nếu không phải Thái Thao bắt Du Đồng và Thái tử Kim quốc thì hai người làm sao có thể gặp nhau, mọi chuyện cũng sẽ không đi qua xa như bây giờ tất cả đều do Thái Kinh mà ra cả.>”

Thái Thao đã trốn trong phủ đầm dề suốt một tháng, đối với hạng người ăn chơi trác tang, sắc dục huân tâm như hắn mà nói quả là cực hình, hắn sắp buồn chết rồi. Không được, hôm nay bất luận thế nào cũng phải đi ra ngoài trên hoa ghẹo bướm một chuyến mới được! Vì thế, hắn nhân lúc Thái Kinh không chú ý liền chuồn khỏi phủ.

Nghe đồn Vô Tình của Thần Bộ ti là một trang quốc sắc thiên hương lần trước Đặng Phát đã bắt được, tiếc là ta không có cơ hội gặp mặt – Thái Thao đã quên mất mình chỉ có một cái mạng, sắc tâm nổi lên liền mai phục ngoài cửa Thần Bộ ti.

Cửa mở, một nhân ảnh trắng toát bước ra....

Từ lúc Vô Tình và Lãnh Huyết muốn thành thân đến nay, Gia Cát tiên sinh vì đề phòng kẻ khác nhìn thấy Vô Tình sẽ nổi sắc tâm, làm xằng làm bậy nên đã nghiêm lệnh không cho Vô Tình ra ngoài nữa. Thế nhưng Vô Tình của chúng ta đôi khi lại nhân vài cơ hội thuận lợi mà chuồn êm ra ngoài du ngoạn, ví dụ như hiện tại đây...

.....

– Ô, đúng thật là quốc sắc thiên hương nha...vừa nhìn thấy Vô Tình, ba hồn bảy vía của Thái Thao đã bay đi mất dạng rồi – Không được, ta phải về nói với phụ thân, ta muốn cầu thân Vô Tình

– Phụ thân, con nhất định phải cưới Vô Tình!

–Thao nhi, con điên rồi sao?....Thái Kinh không hiểu vì sao con trai yêu dấu của mình bây giờ lại trở thành một tên Hoàn Nhan Sung đệ nhị rồi, thối nát chốc, mặt lão đã đen kịt lại.

Thái Thao bắt đầu ăn vạ:

– Con mặt kệ, phụ thân, nếu như phụ thân không giúp, con chết cho người xem.

– Hồn lảo...- Thái Kinh tức đến thất khiếu bốc khói.

– Con... con sẽ chết cho phụ thân coi – rồi Thái Thao bắt đầu gào khóc, lăn lộn dưới đất mà ăn vạ.

– Chẳng lẽ con không biết Hoàng Thượng đã ban hôn cho Vô Tình và Lãnh Huyết rồi sao?

– Con mặt kệ. con nhất định phải cưới được Vô Tình!

– Thao nhi, con bảo ta phải làm sao cho tốt bây giờ?

Thái Kinh chỉ có Thái Thao là con trai độc nhất nhưng hiện tại lão thật là vô pháp giúp con.

– Xem ra, xưng đế sớm là biện pháp hay nhất.

Lãnh Huyết chẳng hiểu vì sao lại có chút lo lắng không yên, rất sợ sẽ không được gặp người này nữa...

– A Phong, ngày mai chúng ta sẽ thành thân, người có vui không?

– Ừm...- Lâm Phong cười nhẹ với Lãnh Huyết. Tuy là gần nhau trong gang tấc, hạnh phúc rõ ràng đã ở ngay trước mắt nhưng tại sao trong lòng lại có một dự cảm bất hảo.

Lãnh Huyết nắm chặt tay Lâm Phong, dịu dàng nói:

– A Phong, hãy hứa với ta, sau này chúng ta sẽ luôn bên nhau.

– Lãnh Huyết...

Lâm Phong không biết có nên nói cảm giác trong lòng mình cho Lãnh Huyết biết hay không, Lâm Phong cảm thấy chẳng bao lâu nữa biến cố sẽ phát sinh với hai người.

– Vô Tình, Thiết Thủ, Truy Mệnh, Lãnh Huyết, bây giờ ta phải nói cho các con biết một chuyện. ta nhận được tin Thái Kinh muốn tạo phản, vì vậy, chúng ta phải sớm chuẩn bị.

Trời ạ! Thật sự là có chuyện mà! Không ngờ lại mau tới như vậy! – Lâm Phong xịu mặt xuống.

– Bây giờ ta phải nhập cung thông tri cho Hoàng Thượng biết, nếu có động tĩnh gì, các con phải lập tức thông báo cho Thư đại nhân!

Gia Cát tiên sinh chỉ nói vội vã mấy câu đó rồi cấp tốc phi thân ra ngoài.

– Không hay rồi, Thần Bộ Ti bị bao vây rồi! Kim Kiếm, Ngân Kiếm từ cổng chạy vào trong hô hoán lên. Phía sau là một đám quan binh.

– Bắt hết cho ta, không được làm bị thương Vô Tình! – thống lĩnh đám quan binh này chính là Lăng Tiểu Cốt.

Lãnh Huyết vừa huy huy thanh đao để bảo vệ Vô Tình vừa nói:

– Thiết Thủ, Truy Mệnh, hai huynh mang Vô Tình đến báo với Thư đại nhân đi, nơi này có đệ lo rồi.

– Ta không đi – Lâm Phong cương quyết nói

– Lãnh Huyết...

Lãnh Huyết liền gắt lên:

– Còn không đi mau, chẳng lẽ muốn bốn người cùng bỏ mạng tại đây hay sao?

– Lãnh Huyết....

– Đi, đi...đi mau lên...

Lãnh Huyết cản Lăng Tiểu Cốt lại để ba người an toàn rời đi.

Thiết Thủ và Truy Mệnh mang Lâm Phong phi thân ra ngoài nhanh như gió. Lúc Lâm Phong quay đầu lại đã không còn thấy Lãnh Huyết đâu nữa.

– Ta không nên đi...không nên...Lâm Phong khóc nức nở, trong lòng như có một vết thương lớn, rất đau đớn, sau đó thì hôn mê bất tỉnh.

– Vô Tình...Vô Tình...Thiết Thủ và Truy Mệnh tuy rất lo lắng nhưng không thể không đi tiếp, không thể để công sức của Lãnh Huyết đổ sông đổ bể được.

– Vô Tình, Vô Tình, con tỉnh rồi à?

Trước mắt Lâm Phong có Gia Cát Chính Ngã, Thư Vô Hí, Thiết Thủ, Truy Mệnh, duy nhất không thấy Lãnh Huyết đâu.

– Lãnh Huyết...đệ ấy...

Lâm Phong rất muốn biết nhưng lại không dám hỏi, thật sự không dám.

Cuối cùng, Lâm Phong vẫn hỏi, y thật sự muốn biết tình trạng của Lãnh Huyết:

– Thế thúc, Lãnh Huyết có thật là đã chết?

– Không...có điều nó bị Thái Kinh bắt đi rồi.

Gia Cát tiên sinh chẳng biết nói sao với Vô Tình. Thái Kinh hiện đã khốn đốn như chó nhà có tang rồi. tại cuộc hôn chiến, bọn họ đã giết chết con trai độc nhất của Thái Kinh là Thái Thao, lão liền như con chó điên nguyên rửa Lãnh Huyết và Vô Tình. Hiện tại lão đã không còn ý muốn xưng đế nữa mà chỉ còn duy nhất ý định trả thù...

Lâm Phong liền nhảy khỏi giường:

– Chúng ta hãy đi cứu Lãnh Huyết!

Gia Cát tiên sinh xót đệ tử vô cùng song vẫn nói:

– Vô Tình...Thái Kinh lão điên rồi....con có hiểu hay không? Hắn sẽ không thả Lãnh Huyết đâu.

– Thế thúc, người nhất định có cách mà – Lâm Phong van vỉ. hiện tại y đã biết vị trí của Lãnh Huyết trong lòng mình, y thà rằng người bị bắt đi là mình chứ không phải Lãnh Huyết.

– Vô Tình...

– Hở? Tang Chỉ Nghiên, cô tới đây làm gì? – Lâm Phong chán ghét hỏi.

–Ta đến xem người thế nào rồi.

Lâm Phong cười méo xệch:

– Vẫn tốt, người thỏa mãn chưa?

– Người có muốn gặp lại Lãnh Huyết không?

– Lãnh Huyết? các người chịu thả hắn à?

– Hắn vẫn khỏe...Người có muốn biết cách cứu Lãnh Huyết không?

– Lẽ nào cô chịu giúp ta?

Lâm Phong biết rõ mình không nên tin Tang Chỉ Nghiên, nhưng y vẫn luôn ảo tưởng, coi như đây là hi vọng cuối cùng của y và Lãnh Huyết.

– Ha ha.... Tang Chỉ Nghiên cười một cách thâm hiểm – người quả nhiên rất yêu Lãnh Huyết...Người có biết vì sao Gia Cát Chính Ngã lại không chịu nói cho người biết cách cứu Lãnh Huyết không?

–

– Bởi vì, người mà chủ nhân muốn bắt là người!

– Tang Chỉ Nghiên, ta xin cô, hãy dẫn ta đi gặp Lãnh Huyết!

Vô Tình, người có biết không, người sẽ phải chết đó!

Nếu như Lãnh Huyết chết đi, một mình ta sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa!

Lâm Phong trước đây rất sợ chết, đặc biệt là sau khi xuyên không đến đây y càng sợ hơn. Nhưng hôm nay, y thấy rằng nếu không có Lãnh Huyết, bất luận cao lương mỹ vị hay xiếc hề ảo thuật gì đối với y cũng đều vô vị như nhau. Cuộc sống đó, Lâm Phong thấy mình không khác gì một cái xác biết đi.

– Người sẽ không hối hận?

– Không hối hận...

– Được, ta mang người đi!

– Tướng gia, theo sự phân phó của ngài, thuộc hạ đã mang Vô Tình đến!

– Tốt! rất tốt! hiện tại ta đã là một bại tướng nhưng người vẫn đi theo ta, từ nay về sau ta sẽ xem người như con gái ruột. Đợi ngày sau ta thành công đăng cơ, khi đó người sẽ là công chúa của một nước!

– Tạ ơn chủ nhân!

31. Chương 31

– Lãnh Huyết, tỉnh lại đi? Ta là A Phong đây – Lâm Phong yêu thương nhìn Lãnh Huyết, cẩn cẩn dục dục kiểm tra những vết thương trên người Lãnh Huyết.

Tay chân Lãnh Huyết đều bị trói cứng ngắc.

– A Phong, là người thật sao? – Lãnh Huyết khó khăn mở mắt ra. Nhất định là hắn vừa nghĩ tới Lâm Phong nên mới sinh ra ảo giác, hắn khổ sở lắc đầu:

– Sao có thể là người được?

– Thật sự là ta đây!

Lâm Phong áp khuôn mặt ấm áp của mình lên mặt Lãnh Huyết.

Cảm xúc chân thực cho Lãnh Huyết biết đây là thực chứ không phải ảo giác.

– A Phong, đi mau đi, không cần lo cho ta!

Lãnh Huyết chợt nhớ mình đang ở trong hiểm cảnh liên diên cường dùng thân thể đẩy Lâm Phong ra.

– Lãnh Huyết, bất luận thế nào, ta cũng không bỏ người lại một mình, là do bản thân ta muốn tới đây!

– Thật là một đôi uyên ương khổ mạng, làm ta cảm động quá à! – Thái Kinh vừa vỗ tay vừa bước vào ngục

– Ta đối với các người cũng không tệ đó chứ, trước khi chết còn cho các người gặp nhau lần cuối!

– Cái tên tiểu nhân vô sỉ kia, mau thả Vô Tình ra, bằng không Lãnh Huyết ta sẽ không tha cho người đâu!

– Ha ha ha, không tha cho ta! Để ta xem người có bao nhiêu bản lĩnh để ra ngoài nào!

– Thái Kinh, người ông muốn bắt là ta, xin ông hãy thả Lãnh Huyết ra!

– A Phong – Lãnh Huyết liều mạng giãy dụa, hắn không muốn Lâm Phong vì mình mà rơi lệ, lại càng không muốn y vì mình mà phải chết.

Thái Kinh cười một cách điên dại lẫn thâm lương:

– Thả hắn?...ha ha...thả hắn thì ai sẽ trả Thao nhi lại cho ta?

– Nếu không phải vì người...Thao nhi của ta sẽ không chết...tất cả đều là vì người...Vô Tình! – Thái Kinh nổi điên lên bóp cổ Lâm Phong.

– Nếu không phải Thao nhi thích người, nó sẽ không ủng hộ sẽ không xưng đế, ngay cả thời gian tạo phản cũng không chuẩn bị kĩ, tất cả đều tại người...Ta phải bắt người chôn cùng Thao nhi – Thái Kinh càng gia tăng lực đạo ở tay, bóp cổ Lâm Phong mạnh hơn, khuôn mặt tuần tú nghệt thở đỏ bừng lên, không kêu lên nổi một tiếng.

Lãnh Huyết giãy dụa loạn xạ trên mặt đất, hắn không thể để Lâm Phong chịu bất kỳ thương tổn gì. Lãnh Huyết nhào ra, dùng hết sức đánh ra một quyền.

Thái Kinh đánh giá quá thấp Lãnh Huyết, nhất thời lão trở tay không kịp, đành nới tay buông lỏng Lâm Phong.

– Đi mau...- Lãnh Huyết cuối xuống đỡ Lâm Phong hướng ra cửa ngục mà chạy.

Thái Kinh thất thế nên ngoại trừ Tang Chỉ Nghiên ra, bên cạnh lão đã không còn ai. Mới nhắc thì Tang Chỉ Nghiên đã chạy tới rồi. trong tay cô đang cầm ngư mao châm:

– Buông Vô Tình ra...

– Tang Chỉ Nghiên...cô...!

Tang Chỉ Nghiên ngân ngán nước mắt, không biết nên làm thế nào:

– Xin lỗi...Vô Tình...

Phía sau Thái Kinh đắc ý cười nói:

– Tốt! thật là tốt!

Bỗng Thái Kinh rít lên:

– Người...! Thái Kinh trước khi chết hướng Tang Chỉ Nghiên mà kêu lên một tiếng, lão thật không thể ngờ...

– Chỉ Nghiên?... – Lâm Phong không ngờ Tang Chỉ Nghiên lại có thể xuống tay với Thái Kinh.

– Đa tạ cô, Tang Chỉ Nghiên – nói rồi Lãnh Huyết ôm Lâm Phong khập khiễng bước ra ngoài.

Còn lại một mình Tang Chỉ Nghiên, cô yên lặng đứng đó, lệ trào ra từ khóe mắt:

– Muội yêu huynh, nhưng người đó lại không phải huynh, Vô Tình!

– Lãnh Huyết, chúng ta đi đâu đây? – Lâm Phong vừa đỡ Lãnh Huyết vừa hỏi.

– A Phong, chúng ta không nên trở về Thần Bộ Ti...ta nghĩ chúng ta cùng nhau ẩn cư, vui thú điền viên, ta cùng người bên nhau, chỉ có hai ta...

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Lãnh Huyết đã rất chán ghét cuộc sống đổ máu trên đầu đao mũi kiếm rồi.

– Lãnh Huyết, ta vẫn luôn nghĩ như vậy. Ta luôn hồi tưởng quãng thời gian trên đảo Nguyệt chiếu ngày trước...

Lâm Phong không biết sau này y có thể xuyên không để trở về hay không, thế nhưng y hết sức quý trọng mỗi phút mỗi giây hiện tại, vì mỗi phút mỗi giây này đều có Lãnh Huyết!

– Được, chúng ta đi thôi!

Hai người cùng dìu nhau bước đi...

Ngoài khơi có một chiếc thuyền nhỏ trôi, Lâm Phong lẳng lặng ngồi. Lần đầu tiên từ khi đến Đại Tống y được thưởng thức non sông gấm vóc yên bình tươi đẹp. Lãnh Huyết thì đang ở đầu thuyền chèo chống, mỉm cười nhìn khuôn mặt tươi cười xán lạng của Lâm Phong.

Đột nhiên sấm chớp rền vang, xa xa, một luồng gió đen âm âm thổi tới...càng lúc càng gần...càng lúc càng gần....

– A Phong...

– Lãnh Huyết...

Hai người chỉ biết ôm chặt đối phương...

Thuyền lắc lư dữ dội như muốn đem tương lai của hai người vùi luôn xuống biển... Lâm Phong chỉ thấy mọi thứ trước mắt mình đều xoay tròn...

– A Phong...A Phong...Lãnh Huyết nôn nóng mở miệng gọi Lâm Phong nhưng lại càng khiến cho nước biển chảy vào miệng nhiều hơn.

– Lãnh Huyết đang gọi mình sao? Thế nhưng Lâm Phong hiện tại gần như đã hôn mê, ý thức càng lúc càng mờ nhạt, cứ như vậy mà chết sao? Hạnh phúc chỉ vừa mới bắt đầu sao đã vội kết thúc? Buông tay....ta sẽ buông tay....

.....

– RAY, lại đang mơ à? Sao lại ngủ ở đây? Một nhân viên trong đoàn phim lay y dậy.

– Lãnh Huyết...Lãnh Huyết – Lâm Phong đang mê man nhưng vẫn gọi tên Lãnh Huyết.

– RON, tại sao cả cậu cũng ngủ thế này? – nhân viên đó lại vỗ vỗ Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết ngồi dậy:

– A Phong đâu?

– Bên này này!

Sao lại lăn ra ngủ cả thế này, phim đã quay xong, tại sao không chịu đi thay y phục!...lần sau không được thế nữa.

- Trang phục còn thiếu thì ra là do hai người này vẫn chưa chịu thay ra, thảo nào mà lúc kể kê lại thiếu chứ!
 - Còn ngủ nữa, không mau ngồi dậy thay đồ đi, còn cậu nữa, RAY! – Tiểu Minh vừa chỉ chỉ trỏ trỏ vừa lay Lâm Phong dậy.
 - OMG! Lâm Phong ngây ngốc, lại trở về rồi à?
 - Rốt cục đây là ai? Lãnh Huyết à?
 - A Phong! – Lãnh Huyết trong mắt chỉ có Lâm Phong, những cái khác hẳn đều không để trong mắt.
 - Người rốt cục là RON hay Lãnh Huyết? – Lâm Phong mơ mơ hồ hồ, là mình đang nằm mộng hay thực sự là vừa xuyên không trở về?
- Nhưng vừa hỏi xong câu đó Lâm Phong liền hối hận ngay!
- Lâm Phong, người nói cho ta biết, rốt cục ai là RON? Còn ta đây là Lãnh Huyết!
- Lãnh Huyết thống hận rít lên, làm bể tan nát bình dấm thứ hai.!
- Cả đoàn phim ai cũng nhìn Lãnh Huyết với ánh mắt hết sức kì lạ.
- Chuyện gì thế này, đây là đâu? Vì sao mọi người ở đây lại ăn mặc kì quái như thế, còn có người tóc vàng hoa, còn có...
 - Lâm Phong, có phải chúng ta đã chết rồi, đây là cõi âm? – Lãnh Huyết thần trí mơ hồ hỏi.
 - Lãnh Huyết, hoan nghênh người đã xuyên không đến đây. Nơi này là Hương Cảng vào năm 2007.
 - Cái gì? 1000 năm sau triều Tống ư? – Lãnh Huyết nghe như sét đánh ngang tai rồi lặn đùng ra xỉu.
 - RON, giờ là lúc nào mà lại đi ngủ hả? – Nhân viên đoàn phim nhắc nhở lần thứ hai...:HOÀN PHẦN CHÍNHH:..

32. Chương 32: Dã Lang Nghiên Cứu Nhất Bách Vắn - Phần 1

Lại nói Thần bổ ty gần đây không có án kiện gì lớn, mọi người đều thập phần nhàn rỗi. Vì vậy nhất thời buồn chán làm họ nảy sinh ra một ý niệm.

Trong Thần bổ ty, điều khiến mọi người cảm thấy hứng thú nhất chính là chuyện giữa cặp đôi Lãnh Huyết và Vô Tình. Bọn họ rất muốn biết, rốt cuộc Lãnh Huyết đã làm thế nào mà chế ngự được Vô Tình. Thành thử mới có thứ gọi là “Dã lang nghiên cứu nhất bách vắn” ra đời.

Trên dưới Thần bổ ty tề tụ tại đại sảnh.

Vô Tình: Sao lại làm phỏng vấn? Các người nhàn rồi quá thì đến biên quan thủ thành đi.

Truy Mệnh: Đâu phải phỏng vấn người, là phỏng vấn Lãnh Huyết. Lãnh Huyết cũng đã đồng ý rồi.

Vô Tình: Lãnh Huyết, bắt đầu từ khi nào người lại trở nên vô vị như vậy?

Lãnh Huyết: ...

Thần Hầu: Thật ra chúng ta chỉ muốn tìm hiểu một chút về vòng đời của sói hoang, lại không thể đi hỏi một con sói thật, vừa vặn có Lãnh Huyết do sói hoang nuôi lớn, am hiểu tường tận a.

Lý do quang minh chính đại này, cũng chỉ có Thần Hầu mặt không hồng tai không đỏ mà nói ra thôi, đối lại chính là vẻ mặt “có quỷ mới tin thục” của Vô Tình.

Phỏng vấn chính thức bắt đầu.

1. Thiết Thủ: Xin hỏi người tên gì?

Lãnh Huyết: Tại sao lại là vấn đề nhàm chán này mở đầu?

Thiết Thủ: Cho đủ số lượng thôi.

Lãnh Huyết:Lãnh Huyết.

2. Thiết Thủ: Xin cho biết giới tính.

Lãnh Huyết:

Thiết Thủ: Đây là những câu hỏi bắt buộc phải có trong nghiên cứu.

Lãnh Huyết: Nam.

3. Thiết Thủ: Xin cho biết tuổi của người?

Lãnh Huyết:Hai mươi.

4. Thiết Thủ: Xin hỏi nhà có bao nhiêu người?

Lãnh Huyết: (suy nghĩ một lúc, sau đó xòe tay đếm đếm ^^) Tám người.

5. Thiết Thủ: Tám người, cụ thể là những ai?

Lãnh Huyết: Ta, lão bà của ta, hai huynh đệ, một nhạc phụ đại nhân, một quản gia, hai tùy tùng.

Vô Tình:Lão bà?..... Nhạc phụ?..... Ở đâu ra những người này, đừng có nói bừa.

Thần Hẫu: Vẫn là Lãnh Huyết có hiếu, Vô Tình, ta nuôi con suốt bao năm qua, chữ “phụ” này cũng xứng đáng mà.

Vô Tình: Thế thúc, trọng điểm không phải chỗ này (tức chết ta a)

Truy Mệnh: Cũng may Lãnh Huyết nói là hai huynh đệ, chứ không phải hai gian phu...

Vô Tình: Truy Mệnh, người muốn chết cứ nói.

Thiết Thủ: (cười ngổ) Tiếp tục thôi.

6. Thiết Thủ: Tổng thu nhập cả năm của người?

Lãnh Huyết: Không phải giống với các người sao?

Thiết Thủ: Không có làm thêm?

Lãnh Huyết: Không có, tuy làm sát thủ thì kiếm nhiều hơn một chút.

7. Thiết Thủ: Tổng thu nhập của cả nhà trong một năm?

Lãnh Huyết: Câu này phải hỏi Tuyết di.

Tuyết di: Đây là chuyện cơ mật tối cao của phủ Thần bổ.

Thiết Thủ/ Truy Mệnh/ Lãnh Huyết/ Vô Tình: (nghĩ thầm) Tuyết di sẽ không bòn rút của công chứ?

8. Thiết Thủ: Nơi ở thuộc loại nào?

Lãnh Huyết: Của triều đình, không cần trả tiền thuê.

Truy Mệnh: Cũng có thể gọi là nhà bên vợ a

Một đạo ngân châm tuyệt đẹp lướt sát bên tai Truy Mệnh.

9. Thiết Thủ: Người sống cùng với người nhà?

Lãnh Huyết: Phải.

Vô Tình: Bọn họ (chỉ Thiết Thủ và Truy Mệnh) cũng là người nhà của người sao?

Lãnh Huyết: Ta đang nói người.

Vô Tình: (đổ mặt)... Ai sống chung với người chứ? [Tiểu Tình siu cute =)))]

10. Thiết Thủ: Thường ngày người chi tiêu bao nhiêu?

Lãnh Huyết: Ở đây bao ăn bao ở, bình thường cũng không có chi tiêu gì.

Truy Mệnh: (hai mắt phát sáng) Vậy người không phải để dành được rất nhiều tiền sao?

Lãnh Huyết: Toàn bộ đều đưa cho Vô Tình.

Truy Mệnh: Lãnh Huyết, nam nhân cũng nên giữ lại ít tiền phòng thân nha.

Vô Tình: (cười lạnh) Có tiền cũng sẽ không cho con bạc mượn, vì một đi là không trở về.

11. Thiết Thủ: Người thích màu gì nhất?

Lãnh Huyết: Màu trắng.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Vô Tình

Vô Tình: Nhìn ta làm gì, liên quan gì tới ta?

12. Thiết Thủ: Người thích ăn gì nhất?

Lãnh Huyết và mọi người nhìn về phía Vô Tình.

Vô Tình: (ngồi thẳng lưng hơn nữa) Nhìn gì mà nhìn, liên quan gì tới ta?

13. Thiết Thủ: Người thích đi đâu nhất?

Lãnh Huyết và mọi người vẫn như cũ nhìn về phía Vô Tình.

Vô Tình: Người đi mà trả lời, đừng có nhìn ta!

Lãnh Huyết: Tiểu lâu.

14. Thiết Thủ: Người thích phục sức gì nhất?

Lãnh Huyết: Ngọc bội.

Truy Mệnh: Tại sao? Người rừng cũng biết thưởng ngọc sao?

Lãnh Huyết: Bởi vì trông rất xứng với Vô Tình.

Vô Tình: Người đáp chuyện của người, đừng lôi ta vào.

Thiết Thủ: Thảo nào ngọc bội gia truyền của Lãnh Huyết lại ở trên người Vô Tình.

15. Thiết Thủ: Người thích mùa nào nhất?

Lãnh Huyết: Mùa xuân.

Truy Mệnh: Mùa đông dục.

Vô Tình: Hễ phát điên là có phần người.

16. Thiết Thủ: Người thích chơi trò gì nhất?

Lãnh Huyết: ... Chơi với Vô Tình...

Vô Tình: Không phải đã bảo người đừng nhắc tới ta rồi sao.

Truy Mệnh: Vô Tình, đừng cứ ngăn cản Lãnh Huyết trả lời câu hỏi như vậy, Lãnh Huyết, hai người thường chơi trò gì?

Lãnh Huyết: Luyện ám khí.

Truy Mệnh: Lãnh Huyết, có phải người bị ngược đến phát cuồng rồi không?

Truy Mệnh thấy mọi người không có phản ứng, chỉ bày vẻ mặt thấu hiểu, phát hiện hình như mình đã lỡ miệng tiết lộ điều gì đó.

Truy Mệnh: (quay sang Thiết Thủ) Rốt cuộc là chuyện gì a?

Thiết Thủ: Người thử nghĩ xem lúc nào thì Vô Tình và Lãnh Huyết sẽ luyện ám khí...

Vô Tình: Hừ, Thiết Thủ.

17. Thiết Thủ: Người thích nhất được người ta xưng hô thế nào?

Lãnh Huyết: Các người muốn gọi sao cũng được (nhìn khắp xung quanh, chỉ không nhìn Vô Tình)

Truy Mệnh: Vậy còn Vô Tình?

Vô Tình: Chuyện này không liên quan đến người, câm miệng.

18. Thiết Thủ: Người thích hoa gì nhất?

Lãnh Huyết: Hoa quế.

Truy Mệnh: Tại sao?

Lãnh Huyết: Vô Tình thích ăn.

Vô Tình: Thứ ta ăn là bánh hoa quế.

Lãnh Huyết: Như nhau thôi.

19. Thiết Thủ: Người thích động vật gì nhất?

Lãnh Huyết: Sói.

Truy Mệnh: Rốt cuộc cũng có một đáp án không liên quan đến Vô Tình.

Thiết Thủ: Sao người biết không liên quan tới Vô Tình?

Truy Mệnh: Vô Tình không phải giống thỏ trắng hơn sao?

Thiết Thủ: Người có thấy con thỏ nào ngoan độc như thế chưa?

Thần Hẫu: (thấy Truy Mệnh vẫn mờ mịt, hảo tâm giải thích) Con sói cái có ngoan độc cỡ nào đi chăng nữa cũng vẫn bị con sói đực áp.

Vô Tình: (oán hận) Các người đều xem như ta chết rồi sao?

20. Thiết Thủ: Người thích cảnh vật tự nhiên nào nhất?

Lãnh Huyết: Ánh trăng.

Truy Mệnh: Sói biến hình ...

Lãnh Huyết: Giống Vô Tình.

Vô Tình: (lạnh lùng) Đừng cứ thứ gì cũng đem so sánh với ta.

21. Thiết Thủ: Người thích cảnh sắc gì nhất?

Lãnh Huyết: Bóng dáng Vô Tình lúc suy tư.

Truy Mệnh: Đó không phải là cảnh sắc nha....

Vô Tình: Ai bảo các người muốn phỏng vấn người rừng.

22. Thiết Thủ: Người thích kiểu tình nhân nào nhất?

Lãnh Huyết: Vô Tình.

Vô Tình: (đỏ mặt nhưng vẫn mạnh miệng) Hấn hỏi kiểu người, không phải hỏi ai, hiểu chưa?

Truy Mệnh: Kiểu người vô tình?

Lãnh Huyết: Ta mặc kệ là kiểu người gì, chỉ biết một mình Vô Tình.

Vô Tình: (đỏ mặt) Câm miệng.

Sau đó ngân châm bay khắp bốn phương tám hướng.

Truy Mệnh: (vừa chạy vừa la) Tại sao lại phóng về phía chúng ta? Đâu phải chúng ta nói a!

23. Thiết Thủ: Người thích kiểu bằng hữu nào nhất?

Lãnh Huyết: (nhìn Thiết Thủ và Truy Mệnh) ... Những người không giành Vô Tình với ta.

Truy Mệnh: Nhìn bọn ta làm gì? Bọn ta cũng đâu có giành....

Vô Tình: Người yên tâm đi, người có giành cũng giành không lại.

Truy Mệnh: Hừ, người đang ám chỉ Thiết Thủ thì giành được chứ gì. (quay sang Thiết Thủ) Thiết Thủ, người có cơ hội nha.

Thiết Thủ: (thấy Lãnh Huyết kích động muốn rút đao) Truy Mệnh, đừng kéo ta xuống nước.

24. Người thích uống gì nhất?

Lãnh Huyết: Rượu.

Truy Mệnh: Lãnh Huyết, không ngờ chúng ta là đồng đạo, nhưng sao bình thường ít thấy người uống thế?

Lãnh Huyết: Vô Tình thích uống trà, ta thích hẩn uống rượu.

Truy Mệnh: Tại sao?

Lãnh Huyết cong khóe miệng, cười gian, những người xung quanh ngoại trừ Vô Tình Thế thúc ra, đều phát lãnh.

25. Thiết Thủ: Trong chúng ta (ngoại trừ Vô Tình) người thích ai nhất?

Lãnh Huyết: Tuyệt di.

Tuyệt di: Ha ha, Lãnh Huyết cũng biết bình thường Tuyệt di luôn tốt với con.

Thiết Thủ: Có thể giải thích nguyên nhân không?

Lãnh Huyết: Tuyệt di không có lực sát thương nhất.

Tuyệt di: Bởi vì ta không biết võ công?

Truy Mệnh: Ý hẩn nói Tuyệt di là người không có khả năng giành Vô Tình với hẩn nhất.

Vô Tình: Thật ra Tuyệt di cũng không tệ, nếu như trẻ đi mười tuổi...

Tuyệt di: Vô Tình, đến giờ uống thuốc rồi.

Không biết từ đâu ra, Tuyệt di lôi một chén thuốc đắng đưa cho Vô Tình. Lần đầu tiên trong đời Vô Tình cảm thấy bản lĩnh độc miệng của mình đã áp dụng lắm người.

26. Thiết Thủ: Người ghét màu gì nhất?

Lãnh Huyết: Màu đen.

Truy Mệnh: Tại sao?

Lãnh Huyết: Bởi vì thuốc màu đen.

Vì vậy mọi người lại nhìn về phía Vô Tình.

Vô Tình: Nhìn cái gì, liên quan gì tới ta?

27. Thiết Thủ: Người ghét ăn gì nhất?

Lãnh Huyết: Ăn được.

Truy Mệnh: Người cũng đâu phải ăn thường xuyên

Vô Tình: Tại hẩn thường ăn vụng (nói xong hổi hận, đỏ mặt)

Mọi người cười trộm.

Truy Mệnh: (gãi đầu) Lãnh Huyết, đây là sở thích quái quỷ gì a, tại sao lại ăn vụng thuốc?

Thần Hâu: (chịu hết nổi Truy Mệnh) Thứ Lãnh Huyết muốn ăn vụng không phải thuốc!

28. Thiết Thủ: Người ghét đi đâu nhất?

Lãnh Huyết: Đi những nơi xa tra án.

Truy Mệnh: Quan trọng nhất chính là không có Vô Tình đi chung.

Vô Tình: Con bạc kia, không cần người bổ sung.

29. Thiết Thủ: Người ghét phục sức gì nhất?

Lãnh Huyết: Ấm khí.

Truy Mệnh: Ấm khí mà cũng tính sao? E rằng chỉ có Vô Tình mới đeo nó.

Vô Tình: Truy Mệnh, người có muốn ta tặng người một cái không?

Truy Mệnh: (lè lưỡi) Ai mà muốn?

30. Thiết Thủ: Người ghét nhất mùa gì?

Lãnh Huyết: Mùa đông.

Truy Mệnh: Ta biết ta biết, bởi vì mùa này Vô Tình dễ bị bệnh nhất.

Vô Tình: Ta dễ bị bệnh hồi nào?

Mọi người nghĩ thầm: Người có lúc nào không đau bệnh?

31. Thiết Thủ: Người ghét chơi trò gì nhất?

Lãnh Huyết: Đấu khẩu.

Vô Tình khẽ nhướn mày.

Truy Mệnh: Ta không có nghe lắm chứ? Người cũng biết đấu khẩu với Vô Tình?

Lãnh Huyết: (lạnh lùng nhìn Truy Mệnh) Ta ghét người và Vô Tình đấu khẩu.

Truy Mệnh: (nhìn lại Lãnh Huyết) Nhưng ta thích nha!

Vô Tình: Nhàm chán.

Thiết Thủ: (nói nhỏ với Truy Mệnh) Coi chừng Lãnh Huyết chém người.

32. Thiết Thủ: Người ghét nhất bị người khác xưng hô thế nào?

Lãnh Huyết: Không có máu.

Mọi người nhìn về hướng Vô Tình

Vô Tình: ... Mới gọi có một lần thôi mà

33. Thiết Thủ: Người ghét loài hoa nào nhất?

Lãnh Huyết: Hoa đào.

Truy Mệnh: Tại sao?

Lãnh Huyết: (nhìn Vô Tình) Còn nhắc lại nữa thì không hay lắm.

Vô Tình: (vờ như không nghe thấy)... Vậy người đừng tới tiểu lâu thưởng hoa đào nữa.

Lãnh Huyết: Ta sớm muộn gì cũng sẽ chém hấn.

34. Thiết Thủ: Người ghét động vật gì nhất?

Lãnh Huyết: Khuyển và thỏ trắng.

Truy Mệnh: Tại sao?

Lãnh Huyết: Một lợi dụng sự trung hậu mê hoặc người khác, một giả ngu dụ dỗ người khác.

Truy Mệnh: Thiết Thủ, người có cảm thấy Lãnh Huyết ám chỉ gì không?

Thiết Thủ: (toát mồ hôi).

Vô Tình: Vậy người còn không mau câm miệng.

35. Thiết Thủ: Người ghét cảnh vật tự nhiên gì nhất?

Lãnh Huyết: Gió lớn.

Truy Mệnh: Biết rồi, bởi vì gió lớn sẽ thổi cho Vô Tình sinh bệnh.

Vô Tình: (lạnh lùng) Ta không dễ bị bệnh như vậy.

Mọi người đều bày vẻ mặt không tin.

36. Thiết Thủ: Người ghét nhất cảnh sắc gì?

Lãnh Huyết: Vô Tình ngắm nhìn các người.

Truy Mệnh: Đây không phải là cảnh sắc a...

Vô Tình: Ta ngắm nhìn họ hồi nào, đó gọi là trường mắt, hiểu chưa?

37. Thiết Thủ: Người ghét kiểu tình nhân nào nhất?

Lãnh Huyết: Loại giả vờ vô tri và nói gì nghe nấy.

Truy Mệnh: Thiết Thủ, hẳn lại ám chỉ gì đó có đúng không?

Thiết Thủ: Người biết rồi thì đừng hỏi nữa.

38. Thiết Thủ: Người ghét loại bằng hữu nào nhất?

Lãnh Huyết: (nhìn Thiết Thủ và Truy Mệnh) ...

Truy Mệnh: (chỉ chỉ mình, rồi chỉ chỉ Thiết Thủ) Đừng nói là chúng ta chứ?

Lãnh Huyết:....

Truy Mệnh: Tại sao? Nhiều người thích bọn ta lắm nha.

Lãnh Huyết: Thiết Thủ thường quá ôn nhu với Vô Tình, Truy Mệnh thường trêu chọc Vô Tình.

Vô Tình: (quay sang Truy Mệnh) Chỉ có người mới ngu ngốc đi hỏi hẳn câu đó.

39. Thiết Thủ: Người ghét uống gì nhất?

Lãnh Huyết: Rượu.

Truy Mệnh: Không phải bạn này nói thích sao?

Thiết Thủ: Hẳn chỉ nói là thích Vô Tình uống, không phải tự mình uống.

Truy Mệnh: Cái gì a cái gì a, vậy thì có gì khác biệt? Tại sao lại thích người khác uống, không thích mình uống?

Lãnh Huyết: Rượu vào loạn tính, tổn thương Vô Tình.

Truy Mệnh: (vẫn còn có chút không hiểu) Vậy người không sợ Vô Tình uống vào sẽ loạn tính sao?

Truy Mệnh chưa hỏi xong, đã nhận được một loạt trợn mắt trắng dã từ mọi người.

Vô Tình: (đổ mặt) Hỏi đủ chưa, câu tiếp theo!

40. Thiết Thủ: Trong chúng ta người ghét ai nhất?

Truy Mệnh: Nhất định là ta và Thiết Thủ.

Thiết Thủ: Đừng kéo ta xuống nước.

Lãnh Huyết: Có lẽ là Kim Ngân kiếm.....

Truy Mệnh: (hưng phấn) Tại sao?

Lãnh Huyết: Bọn họ thường phá hỏng chuyện tốt của ta.

Ngân kiếm: Thật oan uổng a, chúng ta không biết hai người đang (bị ánh mắt như đao của Vô Tình dọa đến không dám nói tiếp)

Vô Tình thấy bộ dáng đáng thương vì bị oan uổng của hai người họ, hiềm khi một lần phát lòng từ bi.

Vô Tình: Yên tâm, địa vị của hai người không ai có thể thay thế.

Kim kiếm: Thiếu chủ, người muốn chúng ta chết nhanh hơn nữa sao?

Kim Ngân kiếm bị ánh mắt giết người của Lãnh Huyết dọa cho hoảng đến mức trốn phía sau lưng Thần Hẫu.

41. Thiết Thủ: Người có hài lòng với công việc hiện tại không?

Lãnh Huyết: Hài lòng.

Thần Hẫu: Vậy sẽ không chuyển công tác?

Lãnh Huyết: Trừ khi Vô Tình không ở đây nữa.

Thần Hẫu: Vậy thì cứ yên tâm, hắn sẽ không thoát khỏi năm ngón tay của ta đâu.

Vô Tình: Tại sao lúc đó người cứu ta không phải là một người bình thường?

42. Thiết Thủ: Người hy vọng công việc có gì cải thiện?

Lãnh Huyết: Tốt nhất là mọi vụ án đều xảy ra ở kinh thành.

Truy Mệnh: Vậy thì người không cần phải rời xa Vô Tình.

Vô Tình: Người không cần lắm mồm.

43. Thiết Thủ: Người có hài lòng với nơi ở hiện tại không?

Lãnh Huyết: So với hang động trước đây thì tiện nghi hơn.

Truy Mệnh: Thần bổ tỵ sao có thể đem so với hang động kia của người.

Lãnh Huyết: Bất quá sơn động thiết kế đơn giản, con mèo không có chỗ trốn.

Vô Tình: (lạnh lùng) Vậy người cứ dọn về sơn động mà ở.

44. Thiết Thủ: Người hy vọng nơi ở có cải thiện gì?

Lãnh Huyết: Bớt cơ quan một chút.

Truy Mệnh: Vô Tình, đây là nói người đó.

Vô Tình: Người có thể không vào tiểu lâu.

Lãnh Huyết: Vậy người dọn qua chỗ ta đi.

Vô Tình: Cho dù ta đến chỗ người cũng sẽ mang theo cơ quan.

45. Thiết Thủ: Người có thỏa mãn với đãi ngộ hiện tại không?

Lãnh Huyết: (nhìn Vô Tình).....

Vô Tình: Thiết Thủ hỏi người đãi ngộ trong công việc, tức là bổng lộc, phúc lợi, chứ không phải hỏi đãi ngộ ta dành cho người.

Lãnh Huyết: (bình tĩnh đại ngộ) Nga.... bổng lộc bao nhiêu cũng được.

Truy Mệnh: Gì mà cũng được, thực sự là quá ít, không đủ cho ta chi tiêu.

46. Thiết Thủ: Người hy vọng đãi ngộ có cải thiện gì?

Lãnh Huyết: Tốt nhất là có thêm chút trợ cấp.

Truy Mệnh: Trợ cấp những thứ gì?

Lãnh Huyết: Được liệu thuốc bổ, như Thiên Sơn tuyết liên, nhân sâm ngàn năm, rượu dưỡng sinh, được hoàn giúp trắng đẹp...

Vô Tình: Ta không ăn những thứ đó...

47. Thiết Thủ: Người có hài lòng với tình nhân hiện tại không?

Lãnh Huyết: (thâm tình nhìn Vô Tình) Mãn nguyện.

Vô Tình vờ như không nghe không thấy.

48. Thiết Thủ: Người hy vọng tình nhân cải thiện điều gì?

Lãnh Huyết: Nếu như ngoan thêm chút nữa thì càng tốt.

Truy Mệnh: Nếu như có một ngày người thấy mặt trời mọc ở hướng tây rồi hãy nói.

Vô Tình: Nếu như có một ngày người thấy Truy Mệnh không đánh bạc không uống rượu không khoa trương với nữ tử trong túi có ngân lượng rồi hãy nói.

Truy Mệnh: Liên quan gì tới ta, đừng có đổ lên người ta a.

Lãnh Huyết: (hung hăng) Truy Mệnh, ta sẽ giúp người bỏ....

Truy Mệnh: Không phải chứ.... Thế thúc cứu mạng...

49. Thiết Thủ: Người có hài lòng với cuộc sống hiện tại không?

Lãnh Huyết: Hài lòng.

Truy Mệnh: Cũng coi như không tồi.

Vô Tình: Đâu ai hỏi người.

50. Thiết Thủ: Người hy vọng cuộc sống có cải thiện gì?

Lãnh Huyết: Nếu Thiết Thủ và Truy Mệnh ra ngoài phá án nhiều một chút, Kim Ngân kiếm ra ngoài hỗ trợ phá án nhiều một chút, Thế thúc ở lại trong cung nhiều một chút, Tuyết di hồi hương thăm người thân nhiều một chút thì càng tốt.

Tuyết di: (cảm động) Lãnh Huyết, người đã biết nói những câu dài hơn rồi.

Truy Mệnh: Sao người không đơn giản một câu rằng muốn cùng Vô Tình ở riêng bên nhau nhiều một chút?

Thiết Thủ: Thật ra hai người các người chỉ cần đi ra ngoài không phải là xong rồi sao?

Lãnh Huyết hai mắt phát sáng nhìn Thiết Thủ, Vô Tình hung hăng trừng Thiết Thủ.

51. Thiết Thủ: Người nghĩ mình có ưu điểm gì?

Lãnh Huyết: Thẳng thắn.

Vô Tình: Cái đó cũng coi là ưu điểm?

Truy Mệnh: Nếu như không phải Lãnh Huyết thẳng thắn, làm sao đối phó được một kẻ kì quái như người.

Một chuỗi ám khí hoa lệ bay về phía Truy Mệnh, Truy Mệnh cũng hoa lệ né tránh từng cái.

Thần hầu: Ha hả, thi thoảng so tài thể này cũng không tệ.

Tuyết di: Này mà cũng gọi là thi thoảng? Không phải ngày nào cũng vậy sao.

52. Thiết Thủ: Người cảm thấy mình có khuyết điểm gì?

Lãnh Huyết: Không có tài ăn nói.

Truy Mệnh: Lãnh Huyết, điểm đó của Vô Tình không phải tài ăn nói, mà là độc miệng... Cứu mạng a, người không nên phóng ám khí bữa bãi.

Thần hầu: Ha hả, Lãnh Huyết yên tâm, nếu Vô Tình khi dễ con, con cứ tới nói cho ta biết.

Vô Tình: (không cam tâm) Ta khi dễ hắn? Hắn không đến khi dễ ta, ta đã may mắn lắm rồi.

Truy Mệnh: (làm ra vẻ đáng thương) Thế thúc, tại sao người không giúp con?

Thần hầu: Không phải ta đã dặn con phải luyện kình công sao?

Vô Tình: Thế thúc, chi bằng người giúp con đuổi hết bọn họ, như vậy người không cần phiền lòng nữa.

Thần hầu: Ha ha, Vô Tình, con khẳng định con đành lòng làm thế thật sao.

Lãnh Huyết: Ta đang muốn có tài ăn nói như Thế thúc.

Thần hầu: Cái này không cần học, con chỉ cần áp đảo hắn là đủ rồi, trên hành động con chiếm thế thượng phong, trên miệng cứ nhường hắn uy phong đi.

Vô Tình: (quay sang chỗ khác) Đầu gối, câu tiếp theo.

Thiết Thủ: (tự chỉ chỉ mình) Gọi ta sao? (nhìn ngân châm trong tay Vô Tình) Ta hiểu rồi ta hiểu rồi.

53. Thiết Thủ: Người cảm thấy mình có điều gì cần cải thiện?

Lãnh Huyết: Võ công lợi hại thêm chút nữa.

Thiết Thủ: Tốt quá, có thể trừ bạo giúp yếu, bảo vệ bách tính...

Lãnh Huyết: Ta chỉ vì bảo vệ Vô Tình

Thiết Thủ: ...

Vô Tình: (lạnh lùng) Ta không cần ai bảo vệ.

54. Thiết Thủ: Người cảm thấy trong mắt người khác người là người như thế nào?

Lãnh Huyết: Không có máu.

Truy Mệnh: Ta không có nói nha.

Thiết Thủ: Ta cũng không có.

Vô Tình: ... Tại Thế thúc chọn cái tên này cho người...

Thần hầu: Ha ha. Lúc đầu ta chỉ nghĩ Lãnh Huyết Vô Tình nghe rất xứng!

Truy Mệnh: Thì ra là vậy, nhưng Thiết Thủ Vô Tình nghe cũng rất xứng nha.

Thiết Thủ: Truy Mệnh, ta có trêu chọc gì người.... Lãnh Huyết... người bình tĩnh đã... ta đổi tên ngay!

55. Thiết Thủ: Người cảm thấy mình cuốn hút nhất ở điểm nào?

Lãnh Huyết: (nhìn Vô Tình) ... Không biết.

Truy Mệnh: Liệu có phải là lãnh khốc ít nói?

Kim kiếm: Có lẽ là tính cách bộc trực dứt khoát?

Ngân kiếm: Hoặc giả là do hắn mang theo chút hoang dã?

Thiết Thủ: Biết đâu là vì võ công cao cường?

Tuyệt di: Theo ta thì, hắc là vết sẹo trên mặt, rất có khí khái nam tử.

Thần hầu: Chứ không phải do bản tính thất thường khiến người lần không ra của hắc sao?

Sau đó mọi người nhìn Vô Tình.

Vô Tình: Vô vị.

56. Thiết Thủ: Người có nghĩ mình là một bổ khoái tốt không?

Lãnh Huyết: Có.

Thần hầu: Dững mãi cần mẫn, bắt trộm vô số, không tệ.

57. Thiết Thủ: Người có nghĩ mình là một sư đệ tốt không?

Lãnh Huyết: Có.

Truy Mệnh: Đôi khi còn giúp ta đỡ kiếm, coi như không tồi.

Thiết Thủ: Ta cũng cảm thấy không tệ.

Vô Tình: Ta ...

Truy Mệnh: Vô Tình, câu kế tiếp mới đến lượt người đáp.

57. Thiết Thủ: Người có cảm thấy mình là một tình nhân tốt không?

Lãnh Huyết: (khăng định) Có.

Mọi người đều nhìn Vô Tình.

Vô Tình:Nói sao cũng tốt hơn con bạc.

Lãnh Huyết lập tức đứng lên, rút kiếm.

Truy Mệnh: (trốn sau lưng Thiết Thủ) Vô Tình, người nói cho rõ ràng, người nói như vậy rất dễ khiến người khác hiểu lầm a.

Vô Tình: (trưng ra vẻ mặt “ta chính là muốn người khác hiểu lầm”) Ta cái gì cũng chưa nói.

58. Thiết Thủ: Bản lĩnh lợi hại nhất của người là gì?

Lãnh Huyết: (nhìn Vô Tình) Đi săn.

Thiết Thủ: Cho nên không có tên trộm nào chạy thoát.

Mọi người kinh ngạc nhìn Thiết Thủ. (sao tự dưng bạn lại thông minh đột xuất =))

59. Thiết Thủ: Nguyên tắc làm người của người là gì?

Lãnh Huyết: Công thụ không thể hoán đổi. [phụt =))))))))))))))]

Vô Tình: (một ngụm trà phun ra khỏi miệng) Người...

Mọi người nhin không được cười trộm, riêng Truy Mệnh vỗ đùi cười hả hê.

60. Thiết Thủ: Người mơ ước một cuộc sống thế nào?

Lãnh Huyết: (nhìn Vô Tình).... Có hắc.... (sợ Vô Tình xấu hổ, nên không nói thẳng tên)

Vô Tình: (đổ mặt, cầm nắp tách trà che lại)

Mọi người đều bị khoảnh khắc này làm cho cảm động.

Truy Mệnh: Tới rồi, tới rồi, rốt cuộc cũng tới rồi!

Vô Tình: Tới cái gì?

Thiết Thủ: Bốn mươi câu tiếp theo hỏi về sinh hoạt của Lãnh Huyết và tình nhân.

Mọi người đều mang biểu tình mong đợi đã lâu, Vô Tình chợt có dự cảm bất lành.

Vô Tình: Vẫn chưa hết sao? Thời gian đã không còn sớm nữa, Thiết Thủ Truy Mệnh, hai người không đi tuần tra sao? Tuyệt di người không cần chuẩn bị cơm nước sao? Thế thúc không phải đã có hẹn với Thư đại nhân sao?

Thiết Thủ: Vô Tình, người yên tâm đi, ta đã nhờ người của Lam Thiên bang đi tuần tra hộ, nếu có chuyện gì, họ sẽ đến đây bẩm báo.

Tuyệt di: Tối nay chúng ta ăn đồ nướng, Du Đông đã giúp chuẩn bị nguyên liệu.

Thần hầu: Phải rồi, quên cả giờ giấc, Kim kiếm người giúp ta đến trà lâu mời Thư đại nhân đến đây cùng nghe phỏng vấn.

Vô Tình: (vội nói) Kim kiếm, người cứ nói với Thư đại nhân, Thế thúc hiện tại không rảnh, dời lại ngày mai.

Kim kiếm nhìn thần hầu, lại nhìn Vô Tình, một bên là chủ tử, một bên là thiếu chủ, lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt a.

Kim kiếm: (thở dài) Rõ, thưa thiếu chủ. (liền xoay người rời đi).

33. Chương 33: Dã Lang Nghiên Cứu Nhất Bách Vấn - Phần 2

Thiết Thủ: Nếu tình nhân nổi giận, người sẽ làm gì?

Lãnh Huyết: Áp đảo.

Truy Mệnh: Ta không nghe lắm chứ, hấn nổi giận, người còn ...

Lãnh Huyết: Áp xong sẽ hết giận.

Truy Mệnh: (thè lưỡi) Có lẽ là vì không còn khí lực để nổi giận nữa.

Thiết Thủ: (hiếu kì) Nếu sau đó hấn vẫn còn tức giận?

Lãnh Huyết: Áp tiếp.

Vô Tình: Các người hỏi đủ chưa!

61. Thiết Thủ: Dùng một câu để hình dung tình nhân của người?

Lãnh Huyết: Lạnh.

Truy Mệnh: Là một câu, không phải một chữ a.

Lãnh Huyết: (suy ngẫm một hồi) Tính tình lạnh, dáng vẻ lạnh, thân thể lạnh, lời nói lạnh, hành sự lạnh, tự đối với bản thân cũng lạnh....

Truy Mệnh: (chịu hết nổi) Đủ rồi.

62. Thiết Thủ: Dùng một câu để hình dung tình trạng hiện tại của hai người.

Lãnh Huyết: Tốt.

Truy Mệnh: Vô Tình, bình thường các người giao tiếp thế nào?

Vô Tình: Ai lại ngốc đến mức giao tiếp với người rùng?

Lãnh Huyết: Bọn ta chỉ dùng ngôn ngữ thân thể.

Vô Tình: (đỏ mặt) Ai bảo người đáp?

63. Thiết Thủ: Dùng một câu để hình dung tình cảm của người?

Lãnh Huyết: (suy nghĩ một hồi, nhìn Vô Tình một hồi, lại suy nghĩ một hồi) ...

Truy Mệnh: (mất kiên nhẫn) Tùy tiện nói một câu cũng được.

Lãnh Huyết: Ta có thói quen dùng hành động để thể hiện.

Vô Tình: (đỏ mặt) Ngày mai người bắt đầu học thuộc một trăm câu thành ngữ bốn chữ cho ta.

64. Thiết Thủ: Dùng một câu để hình dung tình cảm hẩn dành cho người?

Lãnh Huyết: Yêu người yêu đến phóng (ám khí) chết người.

Vô Tình: (ngay cả Vô Tình cũng cảm thấy bất ngờ) Người nói cái gì? Học từ đâu?

Lãnh Huyết: Truy Mệnh nói với ta người là người như vậy.

Vô Tình: Con bạc, xem ra đại sư huynh ta phải hảo hảo yêu thương người.

Vô Tình còn chưa phóng ám khí, Lãnh Huyết đã rút kiếm.

Truy Mệnh: (hô to gọi nhỏ) Thiết Thủ cứu mạng a, Thế thúc Tuyết di cứu mạng a ...

65. Thiết Thủ: Nếu tình nhân không nghe lời, người sẽ làm gì?

Lãnh Huyết: Áp đảo.

Vô Tình: (đỏ mặt) Người ...

Truy Mệnh: Đây quả thật là phương pháp hữu hiệu nhất.

Lãnh Huyết: (khí thế muốn giết người) Sao người biết?

Truy Mệnh: (chuẩn bị chạy trốn chết) Bình tĩnh.... Ta chỉ tưởng tượng thôi, đoán mò thôi, đừng xem là thật.

66. Thiết Thủ: Nếu tình nhân phạm sai lầm, người sẽ làm gì?

Lãnh Huyết: Áp đảo.

Truy Mệnh: Người chỉ có phương pháp này thôi sao?

Lãnh Huyết: Hữu dụng.

67. Thiết Thủ: Nếu tình nhân nổi giận, người sẽ làm gì?

Lãnh Huyết: Áp đảo.

Truy Mệnh: Ta không nghe lầm chứ, hẩn nổi giận, người còn ...

Lãnh Huyết: Áp xong sẽ hết giận.

Truy Mệnh: (thề lưỡi) Có lẽ là vì không còn khí lực để nổi giận nữa.

Thiết Thủ: (hiếu kì) Nếu sau đó hẩn vẫn còn tức giận?

Lãnh Huyết: Áp tiếp.

Vô Tình: Các người hỏi đủ chưa!

68. Thiết Thủ: Nếu tình nhân ngoan ngoãn, người sẽ thưởng hẩn thế nào?

Lãnh Huyết: Áp đảo.

Truy Mệnh: Cái gì? Thưởng phạt như nhau sao?

Lãnh Huyết: Số lần khác nhau.

Vô Tình: (đỏ mặt) Người đừng ngốc đến mức cái gì cũng trả lời chứ!

69. Nếu như người muốn thể hiện tình ý, phương pháp hiệu quả nhất là gì?

Lãnh Huyết: Áp đảo.

Tuyết di: Cái gì? Một chút cũng không lãng mạn.

Truy Mệnh: Cũng không hẳn. Nói không chừng áp đảo cũng rất lãng mạn.

Tuyết di: Áp đảo cũng có thể lãng mạn sao?

Truy Mệnh: Tỷ như vừa nói yêu người vừa nhào tới, vừa rải hoa vừa nhào tới, vừa ca vũ vừa nhào tới.

Lãnh Huyết: Đêm nay ta sẽ thử.

Vô Tình: Người là heo đầu thai sao? Lời của con bạc mà người cũng tin.

Thần hâu: Xem ra Vô Tình thích trực tiếp áp đảo hơn.

Vô Tình: Ta có ý đó sao?

70. Thiết Thủ: Nếu tình nhân muốn thể hiện ái ý, phương pháp hữu hiệu nhất là gì?

Lãnh Huyết: Để ta áp đảo.

Tuyết di: (yêu thương) Quả nhiên là do sói nuôi lớn.

Truy Mệnh: (đồng tình) Lát nữa để sư huynh dạy dỗ người.

Thiết Thủ: (cảm khái) Cứ áp mãi như thế không mệt sao?

Thần hâu: Không thể trách Lãnh Huyết được, mọi người nghĩ xem, với tính cách của hai đứa, không nói chuyện, mắt nhìn mắt, quả thật có thể nhìn nhau cả đời mà chẳng tiến thêm được bước nào.

71. Thiết Thủ: Nếu tình nhân thay lòng đổi dạ, người sẽ làm gì?

Lãnh Huyết: (dùng ánh mắt ngoan độc nhìn Thiết Thủ và Truy Mệnh) ...

Truy Mệnh: Người đừng nhìn bọn ta như vậy, Vô Tình hể vừa ra mặt là đắt giá lắm... Lần trước không phải từng bị Thái Kinh bắt đi sao.

Vô Tình: Hắn là vì đồ phổ vũ khí, người đừng xuyên tạc sự thật.

Thiết Thủ: (toát mồ hôi) Lãnh Huyết người chưa trả lời nha.

Lãnh Huyết: (nhìn Vô Tình) Người sẽ thay lòng?

Vô Tình: ... Người không nghe thấy chữ “nếu” sao? Đây là câu hỏi mang tính giả thiết.

Lãnh Huyết: Nếu đã không xảy ra, vậy không cần suy nghĩ.

Thiết Thủ: (kiên nhẫn không từ bỏ) Vậy, nếu thực sự xảy ra?

Vô Tình: Thiết Thủ, người muốn toàn bộ bàn trong Thần bổ ty bị bổ nát hết sao, hay là muốn mình với Truy Mệnh bị chém?

Tuyết di và Thần hâu: Câu tiếp theo.

72. Thiết Thủ: Nếu người thích người khác, người sẽ thế nào?

Lãnh Huyết: Ta sẽ không như vậy.

Truy Mệnh: Khẳng định chứ?

Lãnh Huyết: Sói cả đời chỉ có một bạn tình.

Truy Mệnh: Vô Tình, vậy là người không có cơ hội chờ hắn thay lòng đổi dạ để đi tìm tình nhân mới rồi.

Vô Tình: Ta có nói muốn tìm sao? Hay là người muốn ta đi tìm người mới?

Lãnh Huyết chuẩn bị rút đao.

Truy Mệnh: Vô Tình, người đừng mượn đao giết người chứ! Thế thúc, Thần bỏ tỵ sắp xảy ra án mạng, sao người lại bỏ mặc a?

Truy Mệnh vừa hét vừa vọt tới cửa đại sảnh, đúng lúc va phải Kim kiếm thở hổn hển mới từ bên ngoài chạy về.

Truy Mệnh: (thừa cơ lái sang chuyện khác) Kim kiếm, khinh công của người tiến bộ nhiều nha, mới đó đã trở về?

Kim kiếm: Thiếu chủ, ta đã chuyển lời tới Thư đại nhân rồi.

Vô Tình: (thấy Kim kiếm thở dốc) Người chạy vội như vậy làm gì, có ai hối thúc người đâu?

Truy Mệnh: (tránh được một kiếp) Kim kiếm vội vã trở về là để nghe phỏng vấn, người đã bỏ lỡ mười câu rồi.

Vô Tình: (trợn mắt liếc Kim kiếm) Lãnh Huyết, ban này không phải người muốn chém người sao? Người có thể tiếp tục.

Thần hầu: Ha ha, các người cảm tình thật tốt, bắt quả động khẩu được rồi, không cần động thủ. Lãnh Huyết, đừng quên ước định giữa chúng ta.

Lãnh Huyết thu kiếm ngồi xuống.

Vô Tình: (bất an) Ước định gì?

Thần hầu: Ha ha ha ha. Thiết Thủ, câu tiếp theo.

73. Thiết Thủ: Nếu tình nhân nói tối nay muốn cùng người qua đêm, người sẽ đáp lại thế nào?

Lãnh Huyết: Chém hắn.

Thiết Thủ: (sững sốt) Tại sao?

Lãnh Huyết: Kẻ đó nhất định không phải Vô Tình, là giả mạo.

Thần hầu: Nói rất có lý.

74. Thiết Thủ: Nếu tình nhân nói đêm nay không cho người ở lại, người sẽ đáp thế nào?

Lãnh Huyết: Đợi trên mái nhà của hắn.

Truy Mệnh: Cứ nghe lời như vậy thôi sao?

Thần hầu: Hắn đợi trên mái nhà, không ngừng phát ra đủ loại âm thanh cho đến khi Vô Tình gọi hắn xuống.

Truy Mệnh: Thế thúc, sao người biết?

Thiết Thủ: Có một lần Lãnh Huyết cư nhiên thổi sáo, toàn bộ Thần bổ tỵ, trừ người ra, mọi người đều tỉnh ngủ, cuối cùng nhờ Thế thúc đại diện đến cầu xin Vô Tình cứu cả nhà.

Vô Tình: Hóa ra người không chỉ là con bạc, mà còn là một con heo.

Truy Mệnh: ... Ta có nghe a... thổi cũng không tệ.

Mọi người vẻ mặt kinh ngạc nhìn Truy Mệnh, hoài nghi liệu lỗ tai hắn có phải có vấn đề hay không.

75. Thiết Thủ: Nếu trong chúng ta có một người cùng rơi xuống nước với Vô Tình, người sẽ cứu ai trước? Đầu tiên là ta và Vô Tình.

Lãnh Huyết: Vô Tình.

Thiết Thủ: Ta biết ngay mà. Nếu là Truy Mệnh và Vô Tình?

Lãnh Huyết: Vô Tình.

Truy Mệnh: Ta cũng biết người trọng sắc khinh bạn.

Thiết Thủ: Nếu là Tuyết di và Vô Tình?

Lãnh Huyết: Vô Tình.

Tuyết di: (thương cảm) Lãnh Huyết, con cứ nhiên không cứu nữ tử yếu đuối như ta trước.

Thiết Thủ: Còn nếu là Thế thúc và Vô Tình?

Lãnh Huyết: Vô Tình.

Thần hầu: (cảm thán) Đúng là bất hiếu!

Vô Tình: Vậy thì hẹn ngày nào đó các người theo ta nhảy sông hết đi.

76. Thiết Thủ: Câu cảm động nhất mà người từng nói với tình nhân là gì?

Lãnh Huyết: Lần này tạm tha cho người.

Mọi người: (trên đầu quạ đen bay qua)....

Vô Tình: Đích thực rất cảm động.

77. Thiết Thủ: Câu cảm động nhất mà tình nhân từng nói với người?

Lãnh Huyết: (nỗ lực hồi tưởng) Những câu mà hắn nói với ta nhiều nhất là... “cút ra ngoài”, “muốn chết sao”, “không có não”, “đừng quấy rầy ta”, “không được chạm vào ta”, “bắn chết người”, “người rừng”

Mọi người vẻ mặt thương hại nhìn Lãnh Huyết.

Truy Mệnh: Vô Tình người cũng quá đáng, một câu êm tai cũng không chịu nói.

Vô Tình: ... Được thôi, vậy lần sau ta ngâm thơ cho hắn nghe.

Mọi người: ...

Lãnh Huyết: Có rồi, chính là lúc hắn gọi ta là “Khí”! (phòng trường hợp có người ko biết, bạn Huyết tên thật là Lãnh Lăng Khí ^^)

Truy Mệnh: Là lúc nào?

Vô Tình: (đỏ mặt) Ai cần người quản? Câu tiếp theo.

78. Thiết Thủ: Hai người thường hẹn nhau ở đâu nhất?

Lãnh Huyết: Tiểu lâu.

Truy Mệnh: Không có tình thú gì hết.

Lãnh Huyết: Những nơi khác ngoài tiểu lâu, Vô Tình không chịu để ta thân cận.

Truy Mệnh: (cười trộm) Thân cận hay thân mật?

Vô Tình: (muốn mau kết thúc) ... Bớt nói nhảm đi, câu tiếp theo mau lên!

79. Thiết Thủ: Thường mỗi lần hẹn sẽ làm gì?

Vô Tình: (cướp lời) Tra án.

Truy Mệnh: Cuộc phỏng vấn này không phải dành cho người.

Vô Tình trừng mắt nhìn Lãnh Huyết, ám chỉ “người có gan thì cứ nói ra”.

Lãnh Huyết: (suy nghĩ một hồi) Luyện công.

Truy Mệnh: Cái gì? Ai mà tin! Ở tiểu lâu luyện công, công phu gì a?

Lãnh Huyết: Vô Tình có thể luyện ám khí, ta có thể luyện khinh công và thể lực.

Truy Mệnh: Luyện khinh công? Không phải để ta đến luyện càng thích hợp hơn sao? (Truy Mệnh đột nhiên cảm thấy một luồng sát khí rất mạnh, lập tức chữa cháy) Đùa thôi, sao ta lại ngốc đến mức đi tìm Vô Tình luyện khinh công, ta vẫn còn muốn sống a.

80. Thiết Thủ: Người thích nhất giúp tình nhân làm chuyện gì?

Lãnh Huyết: Giúp hần tắm rửa.

Truy Mệnh: Bởi vì có thể chiếm tiện nghi?

Lãnh Huyết: Lúc đó ám khí của hần ít nhất, đỡ tốn công phu.

Vô Tình: (đỏ mặt) Kim kiếm, tìm cho ta một thợ mộc giỏi đóng một thùng tắm lớn có cơ quan.

Tuyết di: Vô Tình, khoản tiền chi cho những thứ đó nên tiết kiệm a, dù sao cuối cùng con cũng chẳng phòng bị được gì.

Vô Tình:

81. Thiết Thủ: Các người có từng cãi nhau chưa?

Lãnh Huyết: Có.

Truy Mệnh: Sao có thể không được, Vô Tình vốn là một kẻ thích không có việc gì làm liền tìm người gây sự.

Vô Tình: (cười nhạt) Truy Mệnh, người quả nhiên hiểu ta.

Lãnh Huyết hung hăng nhìn chằm chằm Truy Mệnh.

Truy Mệnh: (lùi ra sau) Lãnh Huyết, người đừng kích động nha!

82. Thiết Thủ: Thường cãi nhau vì chuyện gì?

Lãnh Huyết: (suy nghĩ một chút) Tỷ như hần không chịu uống thuốc, bị bệnh không nói cho ta biết, cứ hay phất ta ra ngoài phá án, không chịu để ta tiếp cận, không chịu cho ta vào tiểu lâu, không cho hần nghiên cứu án kiện, ta cùng Thế thúc hợp tác lừa hần, áp hần quá nhiều, hần đi quá gần các người, muốn ta gặp Tiểu Dao để thu thập tình báo, hần đích thân đi bắt tội phạm, hần để người khác chiếm tiện nghi, xảy ra chuyện không báo với ta, không cho ta theo hần đi tra án, ta bị thương không nói cho hần biết, ta đập nát bàn, hần phóng ám khí lung tung...

Truy Mệnh: Dừng lại! Các người cãi nhau lắm thế! Tuy rằng cãi vã cũng có thể coi là tình thú...

Lãnh Huyết: (hung hăng) Nhiều đó có là bao so với người cãi nhau với Vô Tình.

Tuyết di: (cảm thán) Đây có lẽ là phương thức Vô Tình giao tiếp với người khác.

Thần hâu: (cảm thán) Những nhi tử độc nhất thường là như vậy.

Vô Tình: Hai người đừng nhàn rỗi quá lại đi cảm thán bừa bãi. Lãnh Huyết, người nên hiểu cho rõ, chúng ta lúc đó không gọi là cãi nhau, mà là ta đang mắng người, còn người đang.... Ta và Truy Mệnh thì hần bị ta mắng, càng không phải cãi nhau.

83. Thiết Thủ: Các người làm sao làm hòa?

Lãnh Huyết: Đầu giường cãi nhau cuối giường làm lành.

Thiết Thủ: (vỗ tay) Câu này dùng rất đúng.

Truy Mệnh: Người rừng cũng có tiến bộ rồi.

Tuyết di: (cảm động) Lần sau không chừng sẽ nói ra được một câu thơ.

Thần hâu: Không uống công ta dốc lòng dạy dỗ. (Ông trời: Người có dạy sao?)

Vô Tình: (bó tay) Các người có cần khoa trương vậy không?

84. Thiết Thủ: Lần đầu các người làm ở đâu? Lúc nào?

(Bởi vì sợ Vô Tình lại tung mưa ám khí, cho nên đành phải hỏi mập mờ như vậy)

Lãnh Huyết: Tiểu lâu, sau khi hấn bị người ta hôn trộm.

Truy Mệnh: Hôn trộm gì chứ? Rõ ràng là phi lễ, đáng lẽ phải tống ả Tang Chỉ Nghiên đó vào ngục.

Vô Tình: Sao ngươi biết? (sau đó trừng mắt nhìn Lãnh Huyết)

Lãnh Huyết: Không phải ta nói.

Truy Mệnh: Là ta tận mắt nhìn thấy.

Thiết Thủ: Thật ra ta cũng thấy nha!

Vô Tình:....

85. Thiết Thủ: Một tuần thường làm bao nhiêu lần?

Lãnh Huyết: Không cố định, còn phải xem tình hình của hấn.

Truy Mệnh: Tình hình gì?

Lãnh Huyết: Có nghe lời hay không, có đang bệnh hay không, có tức giận hay không, có bị chiếm tiện nghi hay không...

Thiết Thủ: Ngươi lo nghĩ nhiều thật a.

Vô Tình: Hoàn toàn chỉ là mượn cớ.

86. Thiết Thủ: Đây là câu hỏi chọn lựa: Xin hỏi ngươi thường làm theo loại hình nào?

Bánh hoa quế: Loại ôn nhu

Bánh đậu đỏ: Loại thô bạo

Bánh đậu xanh: Loại cường công

Bánh mè: Loại kỹ thuật

Truy Mệnh đặt khay bánh trước mặt Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết thấy Vô Tình đen mặt, vì vậy hấn cầm lên mẫu bánh hoa quế trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Thiết Thủ: Lãnh Huyết, không phải chọn khẩu vị của Vô Tình nha.

Truy Mệnh: Ngươi lừa tình quá, rõ ràng muốn chọn bánh đậu xanh.

Thần hâu: Lãnh Huyết, thần bỏ không thể nói dối.

Tuyệt di: Lãnh Huyết đâu có thích ăn bánh đậu xanh.

Vô Tình: (lạnh lùng đến mức không thể lạnh lùng hơn) Kim kiếm, thông cáo cho toàn bộ trên dưới Thần bổ tỵ, sau này trong Thần bổ tỵ không được ăn bánh ngọt nữa!

87. Thiết Thủ: Lúc ngươi áp đảo, đối phương thường có phản ứng gì nhất?

Lãnh Huyết: Phản kháng.

Truy Mệnh: Có hữu dụng không?

Lãnh Huyết: Không.

Vô Tình: Hừ...

88. Thiết Thủ: Lúc ngươi áp đảo, có bao nhiêu khả năng đối phương sẽ không phản kháng?

Lãnh Huyết: (mở to hai mắt) Có khả năng đó sao?

Truy Mệnh: Căn bản không có khả năng.

Tuyết di: Dưới tình huống nào thì mới có khả năng?

Thiết Thủ: Vậy, nếu hấn sinh bệnh hay bị thương?

Lãnh Huyết: Vẫn phản kháng.

Truy Mệnh: Vậy, nếu trói hấn lại?

Lãnh Huyết: Cũng sẽ dùng lời nói để phản kháng.

Thần hầu: Vậy, nếu, ta chỉ nói là nếu thôi, hạ được hấn?

Lãnh Huyết: Ý chí của hấn rất kinh người.

Vô Tình: (tức giận) Các người rút cuộc có phải là bổ khoái không vậy? Những gì các người nói đều là hành vi phạm pháp!

89. Thiết Thủ: Đối phương có từng chủ động câu dẫn không?

Lãnh Huyết: (mở to hai mắt) Có khả năng đó sao?

Truy Mệnh: Căn bản không có khả năng.

Tuyết di: Dưới tình huống nào thì mới có khả năng?

Thiết Thủ: Không phải uống say sẽ như vậy sao?

Lãnh Huyết: Không, chỉ là không quá khát khe như bình thường.

Truy Mệnh: Nếu người bị thương thì sao?

Lãnh Huyết: Cũng không, cùng lắm chỉ bớt phản kháng một chút.

Thần hầu: ... Nếu, ta chỉ nói là nếu thôi, hạ được hấn? (đầu óc bác Thần hầu thật ba trăm =.+)

Lãnh Huyết: Hấn thà tự mình giải quyết.

Vô Tình: (tức giận) Hiện tại ta muốn giải quyết các ngươi hơn!

90. Thiết Thủ: Trong lúc làm, thống khổ nhất là chuyện gì?

Lãnh Huyết: (thập phần áy náy) Bệnh của hấn tái phát.

Vô Tình: Chỉ là trùng hợp.

Truy Mệnh: Vậy sau khi hấn bình phục cơn suyễn, có tiếp tục không?

Lãnh Huyết: Có.

Vô Tình:

Mọi người té xỉu.

91. Thiết Thủ: Trong lúc làm, hành động gì của đối phương khiến ngươi hài lòng nhất?

Lãnh Huyết: Làm nũng.

Mọi người bắt đầu ngoáy ngoáy lỗ tai, hoài nghi mình vừa nghe lầm.

Thiết Thủ: Có thể lặp lại câu trả lời không?

Lãnh Huyết: Làm nũng.

Truy Mệnh: Có... khả năng đó sao?

Thần hầu: (hồi tưởng) Vô Tình lúc nhỏ làm nũng là thiên hạ vô địch.

Tuyết di: Nhưng kể từ sau khi hấn lên tám đã không còn làm nũng nữa.

Lãnh Huyết: Uống say sẽ như vậy.

Truy Mệnh: Mau đem mười mấy vò rượu lại đây!

Thiết Thủ: (kéo Truy Mệnh, nhỏ giọng) Người muốn chuốc say Vô Tình cũng phải chờ Lãnh Huyết không có ở đây đã.

Vô Tình: Kim kiếm, thông cáo cho toàn bộ trên dưới Thần bổ tỵ, sau này Thần bổ tỵ cấm rượu!

92. Thiết Thủ: Thời gian lâu nhất không được làm là bao lâu?

Lãnh Huyết: Ba tháng mười ngày lẻ tám canh giờ.

Truy Mệnh: Nhớ kỹ thế!

Thiết Thủ: Có thể giải thích tại sao quãng thời gian đó không được làm không?

Lãnh Huyết hung hăng trừng mắt nhìn Thiết Thủ, Truy Mệnh và Thần hầu.

Truy Mệnh: (chột dạ) Đừng nói là liên quan tới chúng ta chứ.

Lãnh Huyết: Lần đó ta ra ngoài tra án một tháng mới trở về, trước đó một ngày, vụ án của Thiết Thủ gặp chút trở ngại, Vô Tình ra ngoài giúp hắn. Sau khi án kiện kết thúc, trên đường về họ gặp phải Truy Mệnh, hắn lại kéo Vô Tình đi nơi khác tra án, chỉ còn mỗi Thiết Thủ trở về. Khi bọn họ giải quyết xong vụ án, trên đường về lại bị Thế thúc ngăn cản, muốn Vô Tình cùng đến Hàng Châu bái tế cố hữu gì đó.

Thiết Thủ: Lần nọ là vì hung thủ của vụ án giở dùng mưu kế, cho nên đành phải nhờ Vô Tình hỗ trợ.

Truy Mệnh: Ai bảo nạn nhân trong vụ án của ta chết vì một loại ám khí kỳ quái, không tìm Vô Tình thì tìm ai?

Thần hầu: Ta nghĩ Vô Tình liên tiếp giải quyết hai vụ án mệt muốn chết rồi, nên dẫn hắn đi giải khuây.

93. Thiết Thủ: Người thích làm chuyện đó không?

Lãnh Huyết: Thích.

Truy Mệnh: Ta nói rồi, ai lại không thích? (liếc mắt nhìn Vô Tình) Lãnh Huyết, hôm nào tam sư huynh dẫn người đi mở mang kiến thức.

Vô Tình: (lạnh lùng) Tốt nhất là mỗi đêm người đều dẫn hắn ra ngoài, đỡ phải phiền đến ta.

Lãnh Huyết: Ngoài Vô Tình ra không hứng thú với ai khác.

Khóe môi Vô Tình khẽ cong lên.

94. Thiết Thủ: Tình nhân của người thích làm không?

Lãnh Huyết: Thích.

Vô Tình: Ta có nói như vậy sao?

Truy Mệnh: Lãnh Huyết người có bằng chứng gì cứ nói ra, mọi người cùng nhau định đoạt.

Lãnh Huyết: Thứ nhất, hắn nói không thích tức là thích. [lý luận kiểu gì đây =)))))]

Tuyệt di: Vô Tình luôn khẩu thị tâm phi, luận cứ này thành lập.

Lãnh Huyết: Thứ hai, tại sao hắn luôn thích chọc giận ta, cho dù thừa biết sẽ bị phạt chuyện đó?

Thiết Thủ: Đây có thể lý giải là uyển chuyển đòi hỏi.

Lãnh Huyết: Thứ ba, hắn không dốc toàn lực ngăn cản ta tiếp cận.

Truy Mệnh: Cái này thì đúng, với tài phóng ám khí của Vô Tình sao có thể không ngăn được người? Bình thường hắn ngăn ta, lần nào cũng thành công.

Lãnh Huyết: Thứ tư, mỗi lần trối tay hắn lại đều không quá khó.

Thần hầu: Vô Tình chịu đưa tay chịu trối, tức là thể hiện hắn nguyện ý.

Truy Mệnh: Nhất trí quyết định, tội danh thành lập.

Vô Tình: ... Các người ra ngoài đừng nói cho người khác biết là mình luôn tra án kiểu đó.

95. Thiết Thủ: Trước khi làm người có chuẩn bị gì không?

Lãnh Huyết: Nhắm trúng mục tiêu và chuẩn bị né tránh.

Truy Mệnh: Không phải nói những chuyện này, là hỏi người có chuẩn bị trước khi làm như tắm rửa, thay y phục, một số đạo cụ hỗ trợ, được vật, cạo râu, nước thơm, khởi động, một ít lễ vật

Lãnh Huyết: Cần phải chuẩn bị như vậy sao?

Vô Tình: Người chỉ cần chuẩn bị đến nạp mạng thôi.

96. Thiết Thủ: Trong lúc làm, các người có ước định gì không?

Lãnh Huyết: Có.

Thiết Thủ: Chuyện gì?

Lãnh Huyết: Vô Tình sẽ nói ngày mai hẳn muốn ăn bánh hoa quế ở nam thành, chè hạt sen ở bắc thành, gà ống tre ở đông thành, quả vả ở tây thành.

Truy Mệnh: Tức là muốn người đi một vòng khắp kinh thành.

Tuyệt di: Đúng là vất vả cho con. Vô Tình được chúng ta chịu hư rồi.

Vô Tình: Chưa bắt hẳn ra ngoại thành mua đồ đã là may cho hẳn lắm rồi.

Thiết Thủ: Đó là yêu cầu của Vô Tình, vậy còn yêu cầu của người?

Lãnh Huyết: Hẳn phải cho ta ăn no trước đã.

Mọi người: Vất vả rồi.

97. Thiết Thủ: Trong lúc làm, các người có cấm kỵ gì không?

Lãnh Huyết: (hung hăng trừng mắt nhìn Thiết Thủ, Truy Mệnh) Không được gọi tên kẻ khác.

Truy Mệnh: (hưng phấn) Vô Tình người gọi ta làm gì thế?

Thiết Thủ: (toát mồ hôi lạnh)

Vô Tình: Ai gọi các người đâu? Chúng ta vốn dĩ đang nghiêm túc đàm luận án tình, là con sói hoang kia nhàn rồi lại động dục.

Thần hẫu: Để ta phân xử cho, lúc đó hai đứa thảo luận vụ án ở đâu?

Lãnh Huyết: Trên giường.

Thần hẫu: Vô Tình, khi không lại lên giường thảo luận vụ án, không thể trách Lãnh Huyết.

Vô Tình: Thế thúc như vậy cũng gọi là phân xử sao?

98. Thiết Thủ: Lần nào khiến người khó quên nhất?

Lãnh Huyết: Trên mái nhà.

Truy Mệnh: Cái gì? Mái nhà? Sao lại leo cao như vậy?

Vô Tình: (trợn mắt) Là hẳn từ trên mái nhà phóng xuống.

Truy Mệnh: Quả nhiên là một con sói. Chuyện đó có gì khó quên?

Lãnh Huyết: Vô Tình nói lúc đó sau lưng ta là vầng trăng tròn, ta bay xuống, trông rất đẹp.

Vô Tình: (đổ mặt) Không cần kể hết với bọn họ.

Lãnh Huyết: Quan trọng nhất chính là lúc đó Vô Tình nhìn đến ngăn ngò, ta chưa từng dễ dàng tiếp cận như vậy.

Vô Tình: (đỏ mặt) Người còn nói nữa.....

Mọi người đều đang tưởng tượng khung cảnh một con sói phóng mình dưới ánh trăng....

99. Thiết Thủ: Người mong đợi điều gì cho tương lai cả hai?

Lãnh Huyết: Bạc đầu giai lão.

Vô Tình: Ta không muốn.

Lãnh Huyết: (kích động) Tại sao?

Vô Tình: (lời lẽ hùng hồn) Ta không muốn bạc đầu.

Mọi người:

Lãnh Huyết: Vậy thì tóc đen đến già.

Mọi người:....

100. Thiết Thủ: Tình yêu giữa hai người có thể duy trì vĩnh cửu không?

Lãnh Huyết: (quyết đoán) Sẽ như vậy.

Thiết Thủ: Người không thể phụ bạc đại sư huynh

Truy Mệnh: Người phải cẩn thận trông coi nương tử của mình, đừng để người ta tha đi mất.

Kim kiếm: Nếu người khi dễ thiếu chủ, ta sẽ không tha cho người.

Ngân kiếm: Nếu thiếu chủ khi dễ người, người cứ nhường hấn một chút là được.

Tuyết di: (chấm chấm nước mắt) Sau này giao Vô Tình cho con.

Thần hầu: Ta cảm thấy thật an ủi.

Vô Tình: ... Thần bổ tỵ thế này sớm muộn gì cũng bị diệt.

Thiết Thủ: Một trăm câu hỏi đã xong, đa tạ Lãnh Huyết đã hợp tác.

Vô Tình: Các người rút cuộc cũng biết nháo đủ rồi.

Lãnh Huyết: Thế thúc, thù lao của con đâu?

Thần hầu: (cầm một bức họa đồ đưa cho hấn) đây là bản đồ thiết kế của tiểu lâu.

Vô Tình: Thế thúc, người vì một vấn đề vô vị như thế mà bán đứng tiểu lâu?

Thần hầu: Ta đâu có.

Lãnh Huyết: Thù lao của ta không phải là bản đồ.

Vô Tình: Vậy thì là gì?

Lãnh Huyết: Ta có thể chính thức dọn vào tiểu lâu,

Thần hầu: Nếu Lãnh Huyết đã là chủ nhân của tiểu lâu, vậy cũng nên có một phần bản đồ thiết kế.

Vô Tình: Ta không đồng ý.

Thần hầu: Phản đối vô hiệu. Thế thúc đã đáp ứng rồi, chẳng lẽ con muốn Thế thúc thành một kẻ nói không giữ lời?

Vô Tình:... Ta bỏ nhà ra đi.

Lãnh Huyết: Chúng ta trở về phòng nói chuyện. (lập tức đẩy Vô Tình đi)

Tuyết di: Đêm nay ăn đồ nướng không cần gọi hai đứa nó.

Ngân kiếm: Kim kiếm, đêm nay chúng ta có thể ra ngoài chơi rồi.

Kim kiếm: Hay quá, ở tây thành có một chợ đêm mới.

Truy Mệnh: Tối nay không ai giành ăn với ta.

Thần hầu: Đêm nay có thể yên tĩnh rồi.

Thiết Thủ: Các vị, Vô Tình để lại một tờ giấy, bảo ta đọc cho mọi người nghe.

“Tuyệt di, gần đây đồ ăn dễ bị hư, không thích hợp để nướng, cho nên cơm tối các người ra ngoài ăn, nếu không có thể sẽ đau bụng, đừng nói ta không nhắc trước với các người.

Ngân kiếm, đêm nay phải lau tất cả ám khí cho sạch bóng, ngày mai ta sẽ kiểm tra.

Kim kiếm và Truy Mệnh, gần đây vào buổi tối ngoài phố không được yên ổn, các người phụ trách đi tuần đêm.

Thiết Thủ, đêm nay người thay Lãnh Huyết trực ở Thần bổ tỵ.

Thế thúc, gần đây sức khỏe con không tốt, phiền người đến chỗ Thư đại nhân xin chút nhân sâm và bột trân châu.”

Truy Mệnh: Có thể làm như không nhìn thấy được không?

Thiết Thủ: Còn một câu nữa, “nếu không nghe theo, sáng mai có ám khí hầu hạ, mọi hậu quả tự gánh lấy”.»
» » HOÀN « « «

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-han-xuyen-khong-lam-phong-va-lanh-huyet>